FRANSA'NIN YENİ CUMHURBAŞKANI IRKÇI SARKOZY

Demokrasi şovlarını eksik etmeyen AB'nin en güçlü üyelerinden Fransa'nın Cumhurbaşkanlığı seçimleri ırkçı Nikolas Sarkozy'nin 'zaferi' ile sonuçlandı.

10 DÜNYA

DENİZ GEZMİŞ VE YOLDAŞLARI ETKİNLİKLERLE ANILDI

68 gençlik hareketi önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idam edilişlerinin 35'inci yıldönümünde birçok ilde gerçekleştirilen kitlesel eylemlerle anıldılar.

16 GÜNCEL

'DİN ELDEN GİDİYOR'DAN 'LAİKLİK ELDEN GİDİYOR'A... (F. BAŞKAYA)

12 Eylül 1980 öncesinde "din elden gidiyor" sloganıyla Müslüman kitle korkutulmak isteniyordu. Amaç söz konusu kesimleri sola karşı seferber etmekti.

13 GÜNCEL

Devrimci Demokrasi

Devrimci Halkın Gücü

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 5 • Sayı: 111 • 18-31 Mayıs 2007 • Fiyatı: 1 YTL

www.halkingunlugu.org

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Klikler arası dalaş ve iktidar oyunları

Kemalist klik, köşk için etten kalkan örmeye çalışıyor. Halka karşı bir köşk için kalkan olunmaz. Halk kitleleri hakim sınıflar arası klik çıkarlarında taraf olmaya zorlanamaz

AKP'nin hükümette olduğu süre içinde çıkardığı yasalardan, KİT'lerin özelleştirilmesinden, emperyalist tekellere sunduğu yeni yeni olanaklardan, devlet içindeki kadrolaşmalarından, halk kitlelerine karşı asker-polisin "orantısız güç kullanmasından" dolayı bugüne kadar Tandoğan'da, Çağlayan'da, İzmir'de vb. yerlerde olduğu gibi mitingler düzenlendi mi, ülke emperyalizme peşkeş çekiliyor, parça parça satılıyor, yaşadığımız topraklarda yabancı-sığınmacı durumuna düşüyoruz, sömürgeleşiyoruz, halk gittikçe yoksullaşıyor, borç batağında çırpınıyoruz denerek "farkında mısınız", "vatan elden gidiyor", "yarın çok geç olabilir" diyerek mitingler düzenlendi mi, devletin yılmaz koruyucusu olarak boy gösteren ordu muhtıra verdi mi, peki tüm bunlara rağmen ne ABD, ne AB, bağımsız bir ülkede özgür yaşamak istiyoruz diyen devrimci-demokratlara her türlü baskı, şiddet reva görülmedi mi?

Egemen sınıfların ve bu sınıflara mensup kliklerin, o kliklerin temsilcisi CHP, ANAP, DYP, DSP, MHP gibi düzen partilerinin, ordunun, MGK'nın bu konularda kaygıları yoktur, aksine ortaklaşmaktadırlar. AKP ya da bir diğeri bu konuda birbirini aratmayacaklardır. Başka seçenekleri de yoktur, aksine var oluş sebepleri "halkı kandırmak" olan bu parlamenter düzen partilerinin biri veya diğeri olması bu gerçeği değiştirmiyor-değiştiremez de.

Yargıtay 'iyi çocuklar'ı sevindirdi

Daha önce Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin "çete kurmak, adam öldürmek ve adam öldürmeye teşebbüs etmek" suçlarından 39 yıl 5'er ay hapis cezasına çarptırdığı Şemdinli davası sanıklarından astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz'in temyize gönderilen ve Yargıtay 9. Dairesi'nde görülen mahkeme kararları sanıkların lehine bir kararla bozuldu. SAYFA 4

Kadınlar ve ev içi emek

Kadınların görünmeyen emeği, kadınların varolan ezilme ve sömürülme ilişkileri içerisindeki konumunu anlamak için son derece kritik bir noktadır. Biz kadınlar emeğimizin görünmemesiyle ezilmişliğimiz arasındaki nedenselliği kurduğuz ölçüde anlamlı bir mücadele verebiliriz. SAYFA 7

Şekerpancarın da kritik tablo

Son iki yıl içerisinde şekerpancarı fiyatı yüzde 10.1 oranında düşerken, maliyet giderleri ise sadece 2006 yılında yüzde 15.8 artış gösterdi!

1998 yılında 504.493 hektar alanda 22 milyon 282 bin 539 ton şekerpancarı üretilirken, 2006 yılında pancar ekim alanı 247.154 hektar alana elde edilen ürün miktarı da 14 milyon 500 bin tona geriledi. Bu gerilemenin temelinde uygulanan yanlış tarım politikaları ve üretim desteğinin kesilerek, 2001 yılında 4634 sayılı Şeker Yasası'nın yürürlüğe konması başat rol oynamıştır. SAYFA 6

18 Mayıs komünizmi kazanma bayrağıdır

İbrahim yoldaş, ülkemiz tarihinde ilk kez, devletin ve sistemin sınırlarını aşarak -bunlara dönük tüm eleştirileri de yadsıyıp köklü eleştirilerini formüle etmek suretiyle, proletarya ve emekçi halka, muhalif olmanın ötesinde alternatif olmanın en billur ifadesi olmuştur. Dolayısıyla O'nun görüşlerinin ve özellikle de yaşamının sahiplenilmesi temelsiz değildir.

Zindanlarda, işkencehanelerde devrimciler "ser verip sır vermeme" geleneğinin takipçisi olagelmişler ve İbrahim yoldaş direnmenin ışığı olmuştur. Ancak bu, İbrahim yoldaşın görüşlerinin içini boşaltmanın da bir vesilesi olagelmiştir. Zira O, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, sadece "direniş" kavramıyla açıklanamaz. İbrahim Kaypakkaya, bu coğrafyanın devrimci savaş tarihinin dönüm noktası olmuştur; Maoist kitle çizgisinin, Halk Savaşı stratejisinin, halkla birleşerek halkı birleştirme ve halkı savaşarak savaştırma şiarının, başka deyişle coğrafyamız özgülünde halkın demokratik iktidarını tesis ederek, oradan kesintisiz olarak sosyalizme ve komünizme ulaşmak için devrimin-halkın üç temel silahı olan Komünist Partisi, komünist partisi önderliğindeki Devrimci Halk Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesi'nin teorisyeni, stratejik ve ilk taktik önderliği ve de ilk ikisinin bizzat kurucusu ve uygulayıcısı olmuştur. SAYFA 8

ADHK 17. Kongresi'ni yaptı

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK), 12-13 Mayıs tarihlerinde "Emperyalist terör ve hak gasplarına karşı direnen halklar kazanacaktır" şiarıyla Almanya'nın Frankfurt kentinde 17. Kongresi'ni gerçekleştirdi.

"Emperyalist terör ve hak gasplarına karşı direnen halklar kazanacaktır" şiarıyla gerçekleştirilen ADHK 17. Kongresi, emperyalist sömürgeci güçlerin tarihsel kökenini irdeleyip, emperyalist işgal ve terörün bugüne özgü olmadığını vurgulayarak, ezilen mazlum uluslar ve halklara karşı yapılan saldırıların emperyalist sistemden kaynaklandığını belirtti. SAYFA 2

Nasıl bir sendikal anlayış? (1)

1970 bunalımı ile ikame edilen ve üretim sürecine bütünlüklü müdahale olan esnek üretim ve bunun organizasyonu, işçi ve emekçilerin ortak örgütü olan sendikaları büyük oranda etkilemiş-geriletmiştir. Ancak böyle bir süreç, iki karşı sınıf arasındaki çelişkinin de derinleşmesine nesnel zemin hazırlamıştır. Emperyalist-kapitalist sistem, kendi sürecine uyum salamayan sendikalara ciddi anlamda saldırmış, kendisine entegre olan teslimiyetçi kurumlara dönüştürmeye çalışmıştır. SAYFA 11

Dersim'de çatışmalar şiddetleniyor

Dersim'de geçtiğimiz aylarda başlayan, binlerce askerin katıldığı ve aralıksız olarak sürdürülen operasyonlar kapsamında Ovacık, Nazımiye, Hozat ve Çemişgezek ilçelerinde operasyonlar devam ediyor.

Devletin kolluk güçlerinin binlerce askerle yürüttükleri operasyonlar kapsamında Ovacık, Nazımiye, Hozat ve Çemişgezek ilçelerine askeri birlikler sevk edilirken, Ovacık ve Hozat ilçesi dağlık ve ormanlık alanları ise Kobra helikopterlerince bombalanıyor. SAYFA 5

KONUK YAZAR

Ali TAŞYAPAN

Kaypakkaya'nın anısına

Tanışmamız 1966 yılı Eylül ayı başlarında oldu. Kayseri Mimar Sinan İlköğretim Okulu'ndan bir grup arkadaş, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'na gönderildik. İbrahim bizlerden bir yıl önce Hasanoğlan'dan İstanbul'a gönderilmişti.. SAYFA 14

ADHK 17. Kongresi'ni gerçekleştirdi

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu (ADHK), 12-13 Mayıs tarihlerinde "Emperyalist terör ve hak gasplarına karşı direnen halklar kazanacaktır" şiarıyla Almanya'nın Frankfurt kentinde 17. Kongresi'ni gerçekleştirdi

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu, 12-13 Mayıs tarihlerinde gerçekleştirdiği 17. Kongresi dolayısıyla bir bildiri yayımladı. ADHK 17. Dönem Genel Konseyi'nin emekçilere, işçilere, öğrencilere ve gençlere hitaben kaleme aldığı bildiride, 17'nci Kongre'nin emperyalist ve kapitalist sistemin dünya halklarına karşı azgınca saldırdığı, emekçi halkların örgütlülüğünü zor ve baskıyla yok etmeye çalıştığı bir dönemde başarıyla sonuçlandırıldığı belirtilerek, emperyalist sömürü ve işgallere tavır alındığı vurgulandı.

"Emperyalist terör ve hak gasplarına karşı direnen halklar kazanacaktır" şiarıyla gerçekleştirilen ADHK 17. Kongresi, emperyalist sömürgeci güçlerin tarihsel kökenini irdeleyip, emperyalist işgal ve terörün bugüne özgü olmadığını vurgulayarak, ezilen mazlum uluslar ve halklara karşı yapılan saldırıların emperyalist sistemden kaynaklandığını belirtti.

Emperyalistlerin sahte demokrasisi iflas etmiştir

Emperyalistlerin demokrasi kisvesi adı altında işgaller gerçekleştirdiği, ancak Afganistan, Irak gibi ülkelerde 'özgürlük operasyonları' yalanlarının ortaya çıktığı, yapılanların esasının azami kar ve büyük tekellerin çıkarları doğrultusunda gerçekleştiğinin dünya halkları tarafından bilindiği belirtilen bildiride, emperyalistlerin sahte demokrasi söylemlerinin Avrupa'nın göbeğinde de iflas ettiği belirtildi.

Bildiride, Avrupa'da yerli, yabancı ve göçmen halkların faşist baskılara maruz kaldıkları ve bu saldırıların temelinde de Avrupalı emperyalist tekellerin ekonomi alanında uyguladıkları gerici reformların yattığı belirtildi. Bu uygulamaların sonucunda sosyal hakların budanacağı tespiti yapılan 17. Kongre'de, Avrupa'da demokratik kitle örgütleriyle birlikte saldırılara karşı duruş sergilenmesi gerektiğinin altı bir kez daha çizildi.

Kongre'de Türk devletinin askeri operasyonları da kınandı

ADHK 17. Kongresi'nde, dünyanın değişik parçalarında gelişen anti-emperyalist ve anti-faşist hareketler başta olmak üzere, ulusal kurtuluş hareketlerinin desteklenerek, bir kez daha ulusların kendi kaderini tayin hakkı vurgusu yapıldı.

Kongre'de, Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirdiği operasyonlar ile Güney Kürdistan'a saldırı hazırlıkları yapması da kınandı. Ayrıca son zamanlarda gelişen laiklik ve anti-laiklik tartışmalarının hakim sınıfların kendi içindeki çelişkilerin bir yansıması olduğunun altı çizildi.

Bildiride son olarak kongreye, Almanya Demokratik Haklar Federasyonu, Fransa Demokratik Haklar Federasyonu, İsviçre Demokratik Haklar Federasyonu, Avusturya Demokratik Haklar Federasyonu, Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi, Avrupa Demokratik Kadın Hareketi'nin katıldığı ve kongrenin, "Birlik, mücadele, zafer" ve "Yaşasın ADHK! ADKH! ADGH!" sloganlarıyla kapandığı bildirildi.

Devrimci Demokrasi'den

Genel seçimlerin tarihinin belirlenmesiyle birlikte ülkemiz seçim havasına girmiş oldu. Bir taraftan da Genelkurmay kumandalı mitinglerle zaten halk içerisinde böyle bir hava yaratılmak isteniyordu. Kemalist kliğin (Genelkurmay, üniversite yönetimleri, çeşitli siyasi partiler, çeşitli dernekler) örgütlediği bu mitinglerin temel konusu 'tehlikenin farkında mısınız' sloganıyla uzun süredir Cumhuriyet gazetesi üzerinden sürdürülen ve AKP'ye karşı bir kampanya şeklinde ele alınan ve Kemalist kliğin bel kemiği olan Genelkurmay'ın kumandasında olduğu yönelimdir. AKP'ye karşı örgütleniyor olması boyutuyla kızıl elmacıların ve CHP gibi partilerin seçimlere hazırlık çalışmalarına dönüşen bu mitingler, bir taraftan da son zamanlarda yolsuzluklar, çete ilişkileri, JİTEM faaliyetleri vs ile imajı gittikçe zedelenen TSK'nın imaj tazelemesine vesile oluyor. Bir taraftan mitingler örgütlenirken bir taraftan da Genelkurmay darbeci geleneğini konuşturmaya, tehdit unsuru olarak öne sürmeye başladı. Bunu yaparken de sanki alanları dolduran yüz binlerce, milyonlarca insan TSK'nın arkasından "hadi darbe yap" şeklinde tezahuratlar yapıyormuş gibi bir yanılsama yaratıyorlar. Oysa mitinglerde atılan sloganlar "Ne şeriat, ne darbe" şeklinde olurken, ekranlara yansıyanlar ve miting kürsülerinden kin kusar gibi yüksek sesle yapılan ajitatif konuşmalarda bunlar yokmuş gibi davranılarak, kızıl elmacıların emperyalizmin uşağı orduyu göreve çağırdıkları sloganlar ön plana çıkartılıyor. Mitingi örgütleyenler bu eğilimde olunca ve direkt Genelkurmaya bağlı "sivil" örgütler olunca bu sonuç normal görülebilir. Ancak mitinglere katılan milyonların talebi tam olarak onların yansıttığı gibi değil elbette. Bu mitingler öz itibariyle de kitlelerin ilerici taleplerinin maniple edilerek gerici çıkarlara alet edilmesine yaramaktadır.

Kuruluşundan bugüne kadar gerek örgütsel şekillenişinde ve bunun sonucu olarak tercihlerinde, gerekse de tertiplediği katliamlarla Aleviliği baskı altında tutmaya çalıştığı aşikar olan Türk devleti, egemen sisteme yakın duran ve sistemin insanları olan sözde Alevi liderlerinin aracılığıyla bu mitinglerde Alevileri de kendine bağlamayı maalesef başarıyor. Özellikle CEM Tv kanalının ve onun sahibi olan İzzettin Doğan'ın bu yönlü çabaları en göze çarpanlar arasında. Aleviler'i Sünni ağırlıklı olan AKP'ye karşı kışkırtıp, bugüne kadar kendilerine zulmeden egemen sisteme, onun siyasal kumandasında yer alan Kemalizm'e sahip çıkmaya kadar götürdüler işi. Türk kökenli Aleviler arasında bu yön zaten kuvvetli olmakla birlikte, Kürt kökenli Aleviler'in bu yönelimin peşinden sürüklenmesi kendi tarihine Türk kökenli olan Alevilerden daha çok yabancılaştıklarının göstergesidir.

Mitingler Türk devleti için bir taşla birden fazla kuş vurma şeklinde ele alınıyor. Devletin sınırları dışında yaşanan gelişmeler, özellikle Güney Kürdistan'da ABD eliyle meydana gelen değişiklikler ve devletin bu değişikliklerden duyduğu rahatsızlık nedeniyle bunlara müdahale etmek istemesinin araçlarından birini oluşturuyor mitinglerin yarattığı ortam. Son süreçte yaşadıklarımız, Ortadoğu gibi iç çatışmalı ülkelerin bollukta olduğu bir coğrafyaya komşu olan Türk devletinin ülke sınırları içerisinde istikrarı korumak için çelişkileri dengelemeye çalışmasından ileri geliyor. Devlet, halkı Kemalizm potasında daha da pekiştirmek istiyor. Bu çabalar ise en nihayetinde emperyalistlerin işine geliyor.

Söz gelimi gelecekte ABD emperyalizminin muhtemel bir İran saldırısına ülkemizden verilecek tepki, maniple edilerek tırmandırılan sözde laiklik dürtüleriyle, olumlu olabilir. Zira şimdiki AKP hükümeti sözde laiklerin eylemlerinde İran mollalarıyla eş değer olarak gösteriliyor. Örneğin, kadınlara gelecekte İran'daki gibi başlarının örtülmesinin zorunlu kılınacağı gibi gerici propagandalar yapılarak halkın tepkisi tırmandırılmak isteniyor.

ABD emperyaliziminin böyle bir saldırısına ülkemizde tepki verecek potansiyelde olanlar (özellikle dini tercihleri dolayısıyla) bugün doğrudan Türk devletinin örgütlediği mitinglerle sindirilmiş olacakları için tepkilerini dışa vurmayabilirler. Bu kitle psikolojisi ile ilgili bir durum. ABD emperyalizmi de gerçekleştireceği saldırılar öncesinde bu unsura dikkat etmeyi ihmal etmiyor.

Kemalistlerin örgütledikleri mitingler bir yönüyle de kitlelerin artan anti-emperyalist yönelimlerinin törpülenmesi olarak öne çıkıyor. Kitlelere "bağımsız Türkiye" sloganı attırılıyor, ancak bunun için bağımlı olan kurumlar göreve çağrılıyor. Göreve çağrılan TSK emperyalizmin hizmetinde olan bir ordudur ve emperyalistlerin denetiminde modernleşmektedir.

'Çeteleşmeye karşı birilik olalım'

İstanbul'un Kartal ilçesi'nin Samandıra Beldesi'ne bağlı Akpınar Mahallesi halkı, geçtiğimiz yıl çeteler tarafından katledilen İşçi Köylü Gazetesi okuru Hüseyin Özcan'ı anarak, çetelere karşı birlik çağrısı yaptı.

Akpınar Mahallesi'nde geçtiğimiz yıl 19 Mayıs tarihinde mahalle halkını rahatsız eden ve uyuşturucu ticareti ile de uğraşan çete üyeleri tarafından öldürülen Hüseyin Özcan, öldürüldüğü yerde anıldı. "Mahallene sahip çık, çetelerden hesap sor" pankartı açan Akpınar Mahallesi sakinleri, sloganlar ve alkışlar eşliğinde Hüseyin Özcan'ın öldürüldüğü yere gelerek saygı duruşunda bulundu. "Hüseyin Özcan ölümsüzdür", "Çeteler halka hesap verecek" ve "Halkımız saflara hesap sormaya" sloganlarının atıldığı eylemde, Akpınar halkı adına açıklama yapan Erzade Barut, çeteleşme ve yozlaşmanın sistem tarafından desteklendiğini ifade etti. Fuhuş, esrar ticareti ve mafya yapılanmaları içinde devlet kurumlarından insanların yer aldığını ifade eden Barut, "Özellikle son 5-6 yıldan beri uyuşturucu, fuhuş ve mafyalaşma had safhaya ulaşmıştır. Mahallemizdeki gençlerin uyuşturucu, kızların fuhuş batağına düşmesini engellemek bize bağlı. Eğer birlik olursak verdiğimiz mücadelede başarılı oluruz" dedi.

Hüseyin Özcan, geçtiğimiz yıl çete üyelerinin silahlı saldırısı sonucu 19 yaşında hayatını kaybetmişti. Olaydan sonra bir araya gelen mahalle halkı, çetecilerin oturdukları evleri taşlamış ve gecenin ilerleyen saatlerinde bir ev ateşe verilmişti. Çetelerin faaliyetlerine ve cinayetine göz yuman jandarma ise olayın ardından ve sonrasındaki günlerde mahallede yoğun 'güvenlik önlemleri' almıştı.

Kazanılacak Dünya Yayınları'ndan yeni bir kitap

İstanbul'da faaliyet gösteren ve başta Kazanılacak Dünya Dergisi olmak üzere yaptığı çevirilerle uluslararası komünist hareketin mücadele ve sorunlarını bizlere taşıyan Kazanılacak Dünya Yayınları, 'Nepal'deki Devrimin Sorunları Ve Olasılıklar' başlığı altında Nepal devriminin önderlerinden başta Prachanda olmak üzere birçok önderin makelelerinden yaptığı bir derlemeyi bizlere sunuyor.

Kitabın içeriği şu başlıklardan oluşuyor:

1-Maoizm Üzerine (Prachanda)

2-Nepal Halk Devriminde İdeolojik Sapma Sorunu (Prachanda)

3-Marksizm-Leninizm-Maoizm mi Yoksa Revizyonizm mi? (Prachanda)

4-Halk Savaşı'nın Ortaya Çıkardığı İdeolojik Mücadele Sorunu (Prachanda)

5-Prachanda Yolunun Felsefi Anlayışı (Kiran)

6-Nepal'deki Halk Savaşı'nın Politik–Ekonomik Temeli (Baburam Bhattarai)

7-Kahrolsun Parlamentarizm! Yaşasın Yeni Demokrasi! (Prachanda)

8-UML Hükümeti: Kriz Sürecinde Feodalizm ve Emperyalizmin Yeni Bir Kalkanı (Prachanda)

9-Tasfiyeciliğe ve Reformizme Karşı Mücadelenin Önemi (Prachanda)

10-Yeni Demokratik Devrim ve Halk Savaşı Teorisi (Prachanda)

11-Halk Savaşı'nın İki Önemli Yılının Değerlendirilmesi (Prachanda)

12-Halk Savaşı'nın Üçüncü Çalkantılı Yılı: Genel Bir Değerlendirme (Prachanda)

13-Evrensel Halk Savaşı Teorisinin Gelişiminde Mao Zedung'un Katkısı (Prachanda)

14-Halk Savaşı'nın Gündeme Getirdiği Bazı İdeolojik ve Askeri Sorunlar (Prachanda)

15-21. Yüzyılda Halk Savaşı ve Prachanda Yolu (Ananta)

16- Örgütsel Problemlerin Bazı Teorik Yönleri (Prachanda)

17-Yeni Tipte Bir Parti İnşa Etme Sorunu (Baburam Bhattarai)

18-Kadınların Bağımsızlık Sorunu ve Bugünün İhtiyacı (Prachanda)

19-Nepal'deki Halk Savaşında Kadınların Önderlik Sorunu (Com. Parvati)

20-Halk Savaşı ve Birleşik Cephenin Gelişim Sorunu (Prachanda)

21-Nepal'de Ulusal Sorun (Hisila Yami ve Yoldaş Baburam Bhattarai)

22-Nepal Devrimi: Dünya Devrimi İle Nasıl İlişkilendirilir? (Gaurav)

23-Yeni Tipte Bir Devlet İnşaa Etme Sorunu (Baburam Bhattarai)

24-Prachanda ile Mayıs 2006 tarihli röportaj

25-Prachanda ile Mart 2007 tarihli röportaj

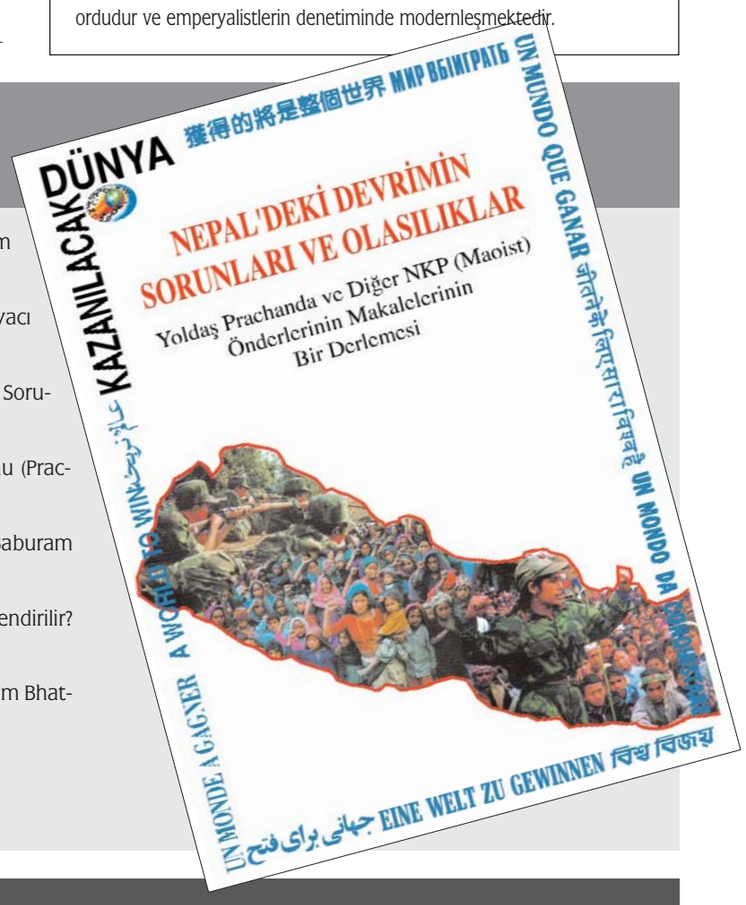

YURTİÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

Klikler arası dalaş ve iktidar oyunları

Kemalist klik, köşk için etten kalkan örmeye çalışıyor. Halka karşı bir köşk için kalkan olunmaz. Halk kitleleri hakim sınıflar arası klik çıkarlarında taraf olmaya zorlanamaz

Bir süredir yüksek tansiyonda seyreden, Genelkurmay'ın muhtırası ile kapsama alanı genişletilerek en geniş halk kitlelerinin dahi bu tartışmanın içine çekilmeye çalışıldığı gelişmelere tanık oluyoruz. Tansiyon hala düşmüş değil, kolay kolay düşeceğe de benzemiyor. Şimdi ne olacak diye bir beklenti de var. Acaba hayır mı, şer mi?

Hayır'ın da, Şer'in de en geniş emekçi kitleler açısından bir anlam ifade etmediği, geçmiş örneklerde yaşandığı üzere etmeyeceği de açıktır. Fakat kitleler öyle bir kuşatmaya alındı ki, komprador gazete ve televizyonların hücumundan kurtulmayı başaramayan kitleler, bu gelişmeler karsısında, dayatılan iki seçenekten birini tercihe zorlanıyor.

Bu atmosfer, 1960'lar öncesini hatırlatmıyor değil. Tek partili dönemin, tek baskı altında tutulmuş "demokrasi" savunucuları, nasıl ki kulağa hoş gelen "özgürlük" sloganlarıyla çıkış yapıp halk kitlelerini peşine takmayı becerdi ise, şimdilerde de "rejim tehlikede" denerek (şeriat ve İslami yaptırımların geleceği havası yaratılarak) kitleler panik halinde bir tarafın yörüngesine çekilmeye çalışılıyor. Ama o tarih ki; içi boş "demokrasi" söylemlerinin peşine takılanları nelerin beklediğini, "demokrasi"yi bu kadar çok hararetle savunanların nasıl bir sonla karşılaştığını da gösterdi.

Değişen bir şey yok!

Dünyayı bir ahtapot gibi sarıp sarmalayan, hangi ülkenin ne üretip ne üretmeyeceğine, dahası ne kadar üreteceğine, ne tüketeceğine, ne ithal edip ne ihraç edeceğine, hangi sanayiyi kurup hangisini kapatacağına, televizyonlarda hangi programların yapılıp, gazetelerde hangi yazıların-haberlerin yayınlanacağına, dahası hangi ülkede hangi partilerin hükümete taşınıp hangilerinin düşürüleceğine, hangi ülkelere müdahale edilip hangi egemen kliklerin destekleneceğine karar veren ve o karar doğrultusunda stratejik-taktik politikalar üreten emperyalizmin, İslamiyet'in hâkim olduğu ülkeler için düşündüğü ve ülkemiz özgülünde devrim-komünizm tehlikesine karşı geliştirdiği 1980 AFC'si sonrası uygulamaya giren "yeşil kuşak" projesinin, gelinen aşamadaki doğal sonucu ile karşı karşıyayız. Bu durum emperyalizm tarafından beklenmeyen-beklenilmeyen (uşaklıkta kusur edilmediği sürece) bir durum olmadığı gibi, hedeflenen bir gelişmedir de.

10 yıl evvelinde de böyle bir sonuçla karşı karşıya idik. "Yeşil kuşak" projesinin yarattığı taban üzerinde hem siyasi, hem de ekonomik olarak palazlanan "milli görüş"ün hâkim kliklere rakip olacak, onlarla rekabet edecek, dahası çıkarlarını zedeleyecek bir hal alması ancak post-modern bir ayarla engellendi-denetime alındı. Bu ayar hatırı sayılır bir kitle desteğine ulaşan "milli görüş"ün "gelenekçiler-yenilikçiler" diye ikiye ayrılmasına, dahası hükümet olmanın avantajıyla palazlanarak kompradorlaşan kesimin ABD emperyalizmini kıble eyleyenle-kıble eylemeyen arasında bölünmesiyle sonuçlandı. Ki, ABD emperyalizmine uşaklıkta sorun çıkartan kesimin maliye kayıtlarının, hesap dokümanlarının nasıl incelendiğine, ani baskınlarla birçok belge ve mali kayıtlarına el konulduğuna ve ekonomik olarak zayıflatmak için yürütülen hem ekonomik, hem siyasi-propaganda çalışmalarına tanık olduk. Bununla birlikte "gelenekçiler" RP yerine kurulan ve milli burjuvazinin sağ kanadını temsil eden Saadet Partisi üyelerinin hatırı sayılır bir kısmı da, "yenilikçiler" de bir kısım komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarını temsil eden "muhafazakâr-demokrat" ılımlı İslamcı AKP'de yerlerini aldılar.

"Milli Görüş" geleneğinden geliyor olmaları, yadsınamayacak bir tabanı da peşlerine takmaları, siyasette "yeni-denenmemiş ve teşhir olmamış"lıkları, "demokratik-özgürlükçü" söylemlerinin yanında mağdur rolünü iyi oynaması, en önemlisi de ABD emperyalizmine uşaklıkta yeminli olması AKP'yi tek başına 58–59. hükümete taşımıştır.

Şurası açıktır ki diğer kurulan hükümetlerin on yıllardır yapamadığı-uygulayamadığı birçok emperyalist ekonomik politikaları emperyalizmden aldığı destek ve hükümetteki tek parti olma avantajıyla AKP başarmıştır. AB emperyalizmiyle geliştirilen bağımlılık ilişkilerinden yerli pazarın emperyalizme sınırsızca açılımına, iş gücünün en ucuz şekilde kullanılmasından bugüne kadar özelleştirilmesi başarılamayan KİT'lerin özelleştirilmesine, hak gasplarının yasallaşmasına kadar etkili bir muhalefet görmeden bu günlere gelindi. Bu AKP'nin ne kötü niyetiyle, ne de "Milli Görüş"ün siyasi-ekonomik yönelimiyle açıklanabilir. Hükümetin büyük çoğunluğunu tek başına CHP, ANAP ya da DSP veya DYP de oluşturmuş olsaydı da bu emperyalist ekonomik-siyasi politikalar gündeme gelecek-uygulanacak-uygulanmaya çalışılacaktı. En nihayetinde emperyalizmden (hakim olan ABD emperyalizminden) icazet alınmadan, desteklerini kazanmadan hiçbir düzen partisinin hükümete taşınmayacağına, es kaza taşındığında ise çok rahat indirilebileceğine bırakın görev süresi dolmadan düşen hükümetleri, bir yılı dahi dolmadan gerçekleşen erken genel seçimler şahittir.

AKP, ABD emperyalizminin çizdiği "yeşil kuşak" projesiyle döllenen, BOP stratejisi kapsamında ihtiyaç duyduğu TC devletine İslam dünyasında örnek olması için biçtiği "ılımlı İslam" misyonu gereği doğumu gerçekleştirilerek piyasaya sürülen devşirilmiş-yeminli çocuğudur.

Ve bugün, iyi bir uşak, iyi bir kapıkulu, iyi bir pazarlama şirketi ve de siyaset sahnesindeki iyi bir oyuncu olarak emperyalizm tarafından halen gözden çıkartılmış değildir.

Kopartılan fırtına nedir?

AKP'nin hükümette olduğu süre içinde çıkardığı yasalardan, KİT'lerin özelleştirilmesinden, emperyalist tekellere sunduğu yeni yeni olanaklardan, devlet içindeki kadrolaşmalarından, halk kitlelerine karşı asker-polisin "orantısız güç kullanmasından" dolayı bugüne kadar Tandoğan'da, Çağlayan'da, İzmir'de vb. yerlerde olduğu gibi mitingler düzenlendi mi, ülke emperyalizme peşkeş çekiliyor, parça parça satılıyor, yaşadığımız topraklarda yabancı-sığınmacı durumuna düşüyoruz, sömürgeleşiyoruz, halk gittikçe yoksullaşıyor, borç batağında çırpınıyoruz denerek "farkında mısınız", "vatan elden gidiyor", "yarın çok geç olabilir" diyerek mitingler düzenlendi mi, devletin yılmaz koruyucusu olarak boy gösteren ordu muhtıra verdi mi, peki tüm bunlara rağmen ne ABD, ne AB, bağımsız bir ülkede özgür yaşamak istiyoruz diyen devrimci-demokratlara her türlü baskı, şiddet reva görülmedi mi?

Egemen sınıfların ve bu sınıflara mensup kliklerin, o kliklerin temsilcisi CHP, ANAP, DYP, DSP, MHP gibi düzen partilerinin, ordunun, MGK'nın bu konularda kaygıları yoktur, aksine ortaklaşmaktadırlar. AKP ya da bir diğeri bu konuda birbirini aratmayacaklardır. Başka seçenekleri de yoktur, aksine var oluş sebepleri "halkı kandırmak" olan bu parlamenter düzen partilerinin biri veya diğeri olması bu gerçeği değiştirmiyor-değiştiremez de.

Veya üzerinde fırtınalar kopartılan tartışmanın sahnedeki görüntüsü olan cumhurbaşkanlığını ele alalım. AKP elinde, "Türkiye Büyük Millet Meclisi seçimlerinin yenilenmesine karar vermek" (104. madde) gibi bir yetkiye dahi sahip olmasına rağmen, emperyalizmin ekonomik-siyasi politikalarının uygulanması noktasında diğer düzen partilerinin düşündüğünden farklı düşünmemektedir. Halbuki, '82' anayasasında cumhurbaşkanına verilen görev ve yetkiler düşünüldüğünde sorunun kaynağının rejim kaygısı olmadığı ortaya çıkmaktadır. Yasalarla yetkileri "sınırlı" olduğu söylenen, "sembolik" bir kurum olarak değerlendirilen cumhurbaşkanlığı üzerine kopartılan bu fırtınanın sebebi nedir o zaman?

Cumhurbaşkanlığı ne anlama geliyor?

Devletin tepesinde süregelen dalaşın yarattığı gerilim toplumu germekle kalmıyor, parçalara ayırarak karşı karşıya da getiriyor. Halk kitleleri AKP'yi destekleyen ve "rejim"i değiştirmek isteyenler ile laik cumhuriyeti sahiplenenler diye ikiye bölünüyor. Bu suni kutuplaşma sonuçları ağır olacak tahribatları da birlikte getirirken, kitleleri birbirine düşmanlaştırma ve kışkırtmalara da zemin hazırlıyor. Sonuçta ise kaybeden ve faturanın ağırlığı altında ezilen kitleler olacak.

Yaratılan bu gergin ortamdan faydalanmak isteyen ise koyu Kemalist kesimdir. Devletin ideolojik temeli olan Kemalizm üzerinde şekillenen ve devlete hakim olan Kemalist kliğin, devletin başı olarak değerlendirilen ve cumhuriyetin kuruluşundan beri rengini değiştirmeden varlığını sürdüren, aynı zamanda Kemalist kliğin hakimiyetinin de sembolü olan cumhurbaşkanlığına, koyu Kemalist klik tarafından onay almayan birinin (Milli Görüşçü, ılımlı İslamcı, muhafazakar demokrat vs, ne denirse densin) oturması; Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarının, yer altı-yer üstü kaynaklarının, tüm değerlerinin satılmasından, yağmalanmasından daha önemlidir. Parlamentoda çoğunluk olunmasına rağmen sorun olarak görülmeyen, fakat mesele cumhurbaşkanlığı olunca kıyameti kopartan-muhtıra veren faşist kafatasçı-şoven Kemalist kesimin bu çıkışı boşa değildir. Emperyalist ekonomik-siyasi politikaları, halka baskı, şiddet uygulamada ortak davrananların mesele cumhurbaşkanlığı olunca kılıçlarını çekmeleri, kalkan olarak da kitleleri kullanmaya çalışmalarının laik rejimin muhafaza edilmesiyle açıklanması mümkün değildir. Bu durumda geriye kalan ve bir türlü Kemalist klik tarafından kabul edilmeyen mesele paylaşımdır. Cumhurbaşkanlığının "yetkilerinin" paylaşımı.

Her ne kadar sınırlı olarak söylense de, mesele, devletin bizzat kendisi ve Kemalist niteliğinin garantisi olan kurumların-makamların cumhurbaşkanlığı nezdinde bu dalaşın konusu olmasıdır. "Yeşil kuşak" projeleriyle gündeme getirilen politikaların bugün "muhafazakâr demokrat"ları gündeme getirmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Dün halk kitlelerini uyuşturmak için mantar gibi ülkenin dört bir yanına imam hatiplerin, "ilim" yuvalarının açılmasına, tarikatların örgütlenmesine birlikte onay verip, devlet tarafından desteklenmesine ses çıkartmayanların bugün "rejim"den bahsetmesi ikiyüzlülükten başka bir anlam ifade etmez.

İktidara ortak olan klikler arasındaki dalaşta Kemalist devlet politikalarının korunmasında ve klikler arası dengenin sağlanmasında önemli bir misyona sahip olan cumhurbaşkanlığı aynı zamanda Kemalist şoven-kafatasçı eğitimin de garantörüdür.

İktidarın hakim ortağı olan Kemalist kliğin devletin tepesinde bulunan sembolünün görev ve yetkilerine bakıldığında kopartılan kıyametin nedeni daha iyi anlaşılır:

Genelkurmay Başkanı'nı atamak, Devlet Denetleme Kurulu üyelerini ve Başkanını atamak, çıkan her yasa ve kararnamenin uygulamaya konabilmesi için onun onayı gerek. Vali ve Emniyet Müdürü atamaları için onun onayı gerekiyor.

Herhangi bir bakanlıktaki bir daire başkanı ya da daire başkan yardımcısının göreve başlaması için onun onayı gerek.

Bunlarla birlikte cumhurbaşkanlığının asıl yetkileri hükümetle doğrudan irtibatlı olmayan, ama devletin temel kurumlarıyla ilgilidir. Örneğin yüksek yargı üyelerinin çoğu cumhurbaşkanı tarafından seçiliyor.

Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay, Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcı Vekilini, Askeri Yargıtay üyelerini, Askeri Yüksek Mahkeme üyelerini, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini seçmek. YÖK üyelerini ve rektörleri seçmek. Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla bile, AKP'nin devlet içindeki kadrolaşmasını engellemek için hükümetin önemli kurumlara yaptığı atamaların cumhurbaşkanlığınca veto edildiği, bundan dolayı da boş olan makamları, geçici olarak vekillerin yürüttüğü bilinmektedir. AKP süresi dolmak üzere olan cumhurbaşkanının yerine geçecek olan 11. cumhurbaşkanı ile bu atamaları sorunsuz ve uyum içinde gerçekleştirmenin planlarını yapmaktadır ki kıyametin sebebi de budur. Bu yüzdendir ki, cumhurbaşkanlığı makamına asker-sivil Kemalist kliğin çıkarlarını kollayan, Kemalist devlet politikalarının sadık bir savunucusu ve kollayanı olan, Kemalist kliğin çıkarlarına uygun gelen kişilerin atamasını sorunsuz onaylayan (YAŞ toplantıları sonucu ordudan uzaklaştırılan askerler için şerh kullanan Başbakan'ın yarattığı hoşnutsuzluk hatırlanmalı) dahası Kemalist kesimin uygun bulduğu-önerdiği birinin cumhurbaşkanlığına gelmesi istenmektedir.

80' AFC'si sonrası 82' anayasası yapılırken 61' anayasasında görev ve yetkileri nispeten dar olan cumhurbaşkanlığına yeni yetki ve görevler verilirken, amaç; orducu Kemalist iktidarın zaafa düşmemesi, iktidarın ve ırkçı-şoven Kemalist devlet politikalarının devletin temel kurumları vasıtasıyla garantiye alınması, toplumun ve sistemin faşist Kemalist bürokrasi tarafından denetimde tutulması idi.

Devletin temel kurumlarının, devletin kendisinin ordu, polis, mahkemeler, yargı gibi kurumlar olduğu düşünülürse klikler arası dalaşta hakimiyet kurma, hakimiyetini garantileme adına "rejim tehlikede" diyerek kitleler kandırılarak Kemalist devlete sahip çıkmalarının istenmesi daha bir iyi anlaşılır. Üstelik kitlelere çağrı yapanların Kemalist devletin kendisi olduğu ortadadır.

Emperyalizm (ABD emperyalizmi) klikler arası bu dalaşın kendisine-çıkarlarına zarar vermeye başladığını gördüğü anda ya da zarar vereceğini hissettiği anda müdahalesini -acık tavrını gecikmeden gösterecektir. Bu müdahalenin adı darbe olur, muhtıra olur, milletvekili transferi ya da istifalar olur ya da başka bir şey. Ama kendisine-çıkarlarına zarar verecek bir dalaşa ya da gidişata sessiz kalmyacağı aşikardır.

Filler tepişirken olan çimenlere oluyor

Sonuçta halk kitleleri için değişen bir şey olmayacaktır. Biri gidip diğeri gelecek, ama mesele baskı, sömürü, hak gaspları, kitlelerin hoşnutsuzluğu olunca birlikte hareket edeceklerdir. Sonuç olarak bir süredir izlemekte olduğumuz gelişmeler hakim sınıflar arası klik-iktidar dalaşından başka birşey değildir. Nedeni her ne olursa olsun halk kitleleri bu dalaşta taraf değillerdir. TC'nin kuruluşundan bu güne hükümetler değişse de devlette hakim olan güçlük Kemalist kesimdir. Dolayısıyla bu güne kadar nasıl ki hükümetlerin değişmeleri sözde "demokrasi" oyunları emekçi halklar açısından yeni bir kazanım veya demokratik haklar kapsamında bir olumluluk yaratmadı ise bundan böylede yaratmayacağı ortadadır. Onun için emekçi kitleler klikler arası bu dalaşta taraf olmaya zorlanamaz.

"...Bir komünist hareket için elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder; ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için, bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasindaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilinirki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı bir birleşmeye dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini, yarın diğeri de alabilir. Bu, gericiler arasında durmadan değişen kuvvet dengesine, iktidara hangi kliğin hakim olduğuna, iktisadi ve siyasi buhranın mevcut olup olmamasına ve benzeri şartlara bağlıdır..." (İbrahim Kaypakkaya-Ocak 1972)

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Önderlik üzerine

Yıllardır Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünya komünist, devrimci hareketinin, nesnel gerçekliğin bir sonucu olarak, başlıca tartışma konularından birini kadro sorununun merkezinde duran önderlik sorunu teşkil etmiştir.

En genel anlamıyla ideolojik-politik-örgütsel olarak yetkinleşmiş, stratejik amaçları günlük gelişmelere uyarlayarak, kadroların ve aktivistlerin bu politikalar üzerinden halk kitlelerine partinin programını taşımalarının, başka bir ifade ile partinin kitleler ile buluşturulmasının önünü açmak, bu doğrultuda araçlar geliştirmek şeklinde ifade edilebilecek olan önderlik sorunu; bir partinin çizgisinin yaşamla buluşmasının olmazsa olmaz koşullarındandır.

Partinin önünde duran; partinin teorik düzeyini yükseltme, partinin tüm organlarında ideolojik çalışmayı güçlendirme, her bir kadroyu ve sempatizanı MLM ideoloji ile donatma, parti içinde ortaya çıkan MLM'den her türlü sapmaya karşı amansız bir iki çizgi mücadelesi yürütme ve bu hatalı çizgiye sahip yoldaşları dönüştürme, partinin devrim sürecinde ve sonrasında izleyeceği yönelimi belirleme (ideolojik önderlik) vb görevleri yerine getirebilmesi ideolojik-politik önderliğin tesis edilmesine bağlıdır. Örgütsel çalışmalarımızı gelecekte de, partinin politik çizgisinin gerekleriyle uyumlu hale getirmek, örgütsel önderliği politik önderlik düzeyine taşımak, örgütsel önderliğin, partinin politik şiar ve kararlarının uygulanmasını bütünüyle garantilemesini gerçekleştirmek, bu doğrultuda; eleştiri-özeleştirinin geliştirilmesini, faaliyetlerdeki eksikliklerin ortaya çıkartılıp çözümlenmesini, partinin önderliğinde kurumların ahenk içinde seferber edilmesini, partinin halk kitleleriyle buluşmasını, her alanda parti örgütülüklerinin oluşturulmasını, faaliyetlerin denetlenmesini sağlamak ise; stratejik önderliğe bağlı olacak örgütsel önderliğin tesisi ile mümkündür. Ki önderlik olarak ifade edilen de; ideolojik-politik önderlik ile örgütsel önderliğin bileşkesidir.

MLM ideoloji rehberliğinde inşa edilmiş, kolektif bir niteliğe bürünmüş etkin bir ideolojik-politik ve örgütsel önderlik. İşte bir partinin kitlelerle buluşmasının anahtarı budur. Bu nedenle öncünün, gerçek Maoist önderlik seviyesine getirilmediği zaman, teorik düzlemde doğru bir siyasal çizgiye sahip olunsa da, pratik mücadelede üzerine düşen önderlik görevini yerine getiremeyeceği açıktır. Burada dikkat çekilmesi gereken bir başka önemli husus da; Maoist parti anlayışının asla evet diyemeyeceği önderliğin elit bir gruba, "kutsanmışlar" birkaç kişiye indirgenmesi hastalığıdır. Daha önce de çokça üzerinde durulan ve 1. Kongre'nin belirlediği gibi Maoist parti önderliğinin merkezinde kolektif önderliğin yaratılması, başka bir deyişle "her aktivistin birer önder" olarak konumlandırılması yer almalıdır. Dikkat çekme ve ete kemiğe büründürme çabası içerisinde olduğumuz; kollektif önderlik kurumunun yaratılması, yani her kadro ve aktivistin bir önder olarak biçimlendirilmesidir. Faaliyetin bulunduğu her alandaki kadro ve aktivist, proletarya partisinin birer vitrini durumundadır ve her yeni bir alanda yürütülen faaliyet kapsamında örgüt gibi davranarak, bulunduğu alan özgülünde örgütün çizgisini layıkıyla temsil ederek çalışmaları yürütüp, örgütü yaratmakla mükelleftir ve pratik mücadele içinde örgütünü kalıcı, yıkılmaz bir tarzda inşa etmeyi önüne temel bir görev olarak koymalıdır. Çünkü unutulmamalıdır ki; iktidara ulaşma çabasındaki bir parti için esas olan çizgi (ideoloji) olmakla birlikte, bu çizgiyi yaşamla buluşturacak olan, bu çizgiye hayat verecek olan, o partinin kadroları ile aktivistleridir.

Stalin yoldaş SBKP(B) 17. Kongresi'ne sunduğu raporun 3. bölümünde ele aldığı Parti başlığı altında yer verdiği Örgütsel Önderlik yazısında bu konuda şunları ifade etmektedir:

"Bazıları, doğru parti çizgisini hazırlamanın, bunu tüm dünyaya ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ortaya koymanın ve oybirliğiyle kabul etmenin, zaferin kendi kendine, deyim yerindeyse kendiliğinden gelmesi için yeterli olduğuna inanıyorlar. Bu tabii ki doğru değildir. Bu büyük bir yanılgıdır. Yalnızca iflah olmaz bürokratlar ve kırtasiyeciler böyle düşünebilirler. Gerçekte bu başarılar ve zaferler kendiliğinden gelmedi, bilakis parti çizgisinin uygulanması uğruna amansız mücadele içinde kazanıldı. (...) Doğru bir çizgi verildikten sonra, bir sorunun doğru çözümü bulunduktan sonra, meselenin başarısı örgüt çalışmasına, parti çizgisinin uygulanması uğruna mücadelenin örgütlenmesine, insanların doğru seçimine, yönetici organların kararlarının uygulanmasının denetimine bağlıdır".

Görüldüğü gibi Stalin yoldaş, başarının elde edilmesinin ilk koşulu olarak doğru bir çizginin rehberliğine işaret etmekte –ki bu tartışmasızdır-, hemen ardından ise bu çizgiyi yaşamla buluşturacak olan kadroların önemine vurgu yapmaktadır.

1. Kongre gerek kavrayışta yetersiz kaldığımız Maoizm konusunda yakaladığı berraklık, derinlik, nitel ilerleme ile, gerekse de Kaypakkaya yoldaşın önümüze koyduğu stratejik önderlik kurumunun tesis edilmesi noktasında belirlediği doğru yönelim ve perspektif ile bizlere ışık tutmaktadır. Her bir Maoist kadro, aktivist bu noktada 1. Kongre çizgisine karşı sorumludur ve bunu geliştirmekle mükelleftir.

Yargıtay Şemdinli kararını bozarak 'iyi çocuklar'ı sevindirdi

Şemdinli davasında 'çete kurmak' suçlamasıyla ceza alan JİTEM'ci astsubayların temyize gönderilen davası, Yargıtay tarafından bozuldu. Zorlama gerekçelerle korunan astsubaylar, 'terörle mücadele eden bu kişiler örgüt üyesi gibi yargılanamaz' denilerek bir kez daha 'kahraman' ilan edildiler

Daha önce Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, "çete kurmak, adam öldürmek ve adam öldürmeye teşebbüs etmek" suçlarından 39 yıl 5'er ay hapis cezasına çarptırdığı Şemdinli Davası sanıklarından astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İldeniz'in temyize gönderilen ve Yargıtay 9. Dairesi'nde görülen mahkeme kararları sanıkların lehine bir kararla bozuldu.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nde görülen Şemdinli Davası'nın temyiz duruşmasında, kararın eksik soruşturma yürütülerek alındığı belirtildi ve asker kişiler olan Ali Kaya ve Özcan İldeniz için de, "Terörle mücadele eden bu kişilerin örgüt üyesi gibi yargılanamayacağına" hükmedilerek, davanın askeri mahkemede görülmesi gerektiği belirtildi.

Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararını bozan Yargıtay 9. Ceza Dairesi, yargılamanın yeniden yapılmasına ve görevsizlik kararı verilerek davanın askeri mahkemede görülmesi gerektiğine hükmetti.

Yargıtay, sonradan ortaya çıkan ve PKK itirafçısı olan kişilerin, Şemdinli'deki olayları PKK'nin tertiplediği yönündeki ifadeleri nedeniyle, eksik soruşturma yürütüldüğünü, bu kişilerin de ifadelerinin alınması gerektiğini, ayrıca olay yerinde bilirkişi incelemesi de yapılmadığını belirterek eksik soruşturma yürütüldüğüne de hükmetti.

Mahkemede çarpıcı sözler

Mahkemede, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı olan ve şimdi Genelkurmay Başkanlığı görevi yapan Yaşar Büyükanıt'ın 'iyi çocuktur' dediği astsubay Ali Kaya ve astsubay Özcan İldeniz hakkında Büyükanıt'ın sözleri kadar çarpıcı olan değerlendirmeler yapıldı. Bozma kararının gerekçesinde, "Asker olan sanıkların, terör örgütünün işlediği suçlarla aynı suçu işledikleri şeklindeki nitelendirme hayal gücünün de çok ötesinde tamamen varsayımlara dayalı, hukuki değerden yoksun düşünceye dayanmaktadır" ifadelerine yer verildi.

Hukukun üstünlüğü safsatası bir kez daha yerle bir oldu

Yaşar Büyükanıt'ın yargıyı etkilediği gerekçesiyle hazırladığı iddanamede paşanın ismine yer veren ve Şemdinli'de meydana gelen olayı "örgüt suçu" kapsamında değerlendiren Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya bu nedenle Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından görevinden alınmıştı. Savcıyı koltuğundan eden Şemdinli Davası'nda yukarıdan gelen talimatların koruyuculuğu kendini iyice hissettiriyordu. İkiyüzlü bir şekilde inkar edilen bu etki, sonuçlarıyla hukuk devleti safsatasını bir kez daha yerle bir etti.

Halkın suçüstü yakaladığı JİTEM'ci astsubaylar, kendi üzerlerinden çıkan kanıtlara rağmen, eksik soruşturma bahanesiyle korunmak isteniyor. PKK itirafçılarının JİTEM ya da MİT tarafından yazdırılan ifadelerine dayanılarak, yeni 'tanıkların' dinlenmesine hükmediliyor. Olayın meydana geldiği saatin tam olarak bilinmediğini, olay yerinde bilirkişi incelemesi yapılmadığını, bu nedenle yürütülen soruşturmanın şaibeli olduğunu belirten Yargıtay, yeni ortaya çıkan 'tanıkların' şaibesini tartışmıyor.

JİTEM'cilerin avukatı sevincini gizlemedi

Temyiz duruşmasına katılan sanık astsubaylar Kaya ve İldeniz'in avukatı Vedat Gülşen, Yargıtay'ın bozma kararıyla ilgili olarak şunları söyledi: "Karar adaletin yerini bulması açısından çok önemlidir. Terörle mücadele eden müvekkillerimiz ve emsal çalışan arkadaşlara bir moral olacaktır. Çünkü terörle mücadele eden askeri güçlerin bu görevleri dolayısıyla işlenmiş suçlara da emsal bir karar çıkmıştır. Bu çok önemlidir".

Bu demek oluyor ki, bundan sonra biraz daha dikkat edip, en azından halk tarafından enselenmemeye dikkat ederek aynı icraatları daha rahat gerçekleştirecekler. Verilen kararla bu mahkemelerde yerini bulduğu belirtilen adaletin tarafının ne olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Ferhat Tunç'a 'örgüt propagandası' yapmaktan dava açıldı

Sanatçı Ferhat Tunç hakkında, Alanya'da verdiği bir konser sırasında, "Öldürülen her gerilla için yüreğim kanıyor, Türkiye'de bir Arap'ın davası Kürt'ün davası olmalı" şeklinde konuştuğu için İzmir 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nce 'örgüt propagandası' yaptığı iddiasıyla dava açıldı.

Konuya ilişkin 15 Mayıs'ta İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması düzenleyen sanatçı Ferhat Tunç, ezilenlerin, horlananların, haksızlığa uğrayanların sesi olmaya çalışması nedeniyle hakkında davalar açıldığı ve tehditlere maruz kaldığını belirterek, Alanya'da verdiği bir konser esnasında söylediği sözler nedeniyle hakkında 15 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldığını söyledi. Davanın seçimler öncesi bir döneme denk geldiğine dikkat çeken Tunç, Özgür Gündem gazetesinde, DEP'lilerin yargılanma biçimlerini eleştiren bir yazıyı kaleme aldığı ve 2005'te PKK tarafından alıkonulan Er Coşkun Kırandi'nin serbest bırakılması için oluşturulan heyet içerisinde yer aldığı için hakkında açılan davaların halen sürdüğünü belirterek, Hrant Dink'in ölümünün ardından, aldığı tehditlerin sayısında ise ciddi bir artış olduğunu kaydetti. Açıklamada Kürt sorununun varlığını ve sorunun çözümünün onurlu bir barıştan geçtiğini söylemeye devam edeceğini, Alevilerin demokratik taleplerinin mücadelesinin yanında olacağını ve bütün ezilenlerin, mağdurların mücadelesine destek vermeye devam edeceğini belirten Tunç, basın mensuplarının seçimlere ilişkin sorularına karşılık DTP'nin istemesi halinde bağımsız adaylık önerisini kabul edebileceğini söyledi.

Açıklamaya birçok kurum ve kişi de katılarak Tunç'u desteklediklerini belirttiler.

Harmandalı çöplük olmasın

İzmir'de Harmandalı halkı, beldelerinde kurulu olan çöp alanının sağlıklarını tehdit ettiğini ifade ederek çöp kamyonlarının yolunu kesti ve alanın kapatılmasını istedi.

7 Mayıs'ta çöp kamyonlarının yolunu keserek oturma eylemi yapan halk, "Harmandalı Ümraniye olmasın. Çöplük kaderimiz değildir. Çöple yaşamak istemiyoruz. Temiz hava, temiz su, sağlıklı yaşam. Harmandalı kokmasın, Harmandalılılar koklamasın" yazılı pankart taşırken, sık sık, "Harmandalı halkı hesap soracak", "Harmandalı Ümraniye olmayacak", "Çöp ölümdür, ölmek istemiyoruz", "Çöple birlikte yaşamak istemiyoruz", "İçme suyu yerine zehir içiyoruz" şeklinde sloganlar attı.

Harmandalı halkı adına basına bir açıklama yapan Hüseyin Özden, yaşam alanlarında çöp istemediklerini, yıllardır bu taleplerini ilgili makamlara iletmelerine karşın bir yanıt alamadıklarını söyleyerek; "Biz karar verdik, bu çöp buradan kaldırılacak. Burası temizlenecek. Biz burada sağlıksız koşullarda yaşamaya çalışıyoruz. Halkın sorunlarını çözmeyene oy yok artık" dedi.

Açıklamanın ardından jandarma halkın dağılmasını isterken, halk ise yetkililerin gelip kendileri ile görüşmeden eylemlerini bitirmeyeceklerini söyledi. Bunun üzerine İzmir Katı Atık Temizleme Sorumlu Müdürü'nün gelmesi ve Harmandalı halkına; "En yakın zamanda sizlerle bir araya gelip çöp sorunun çözümü için görüşeceğimize söz veriyorum" şeklinde açıklama yapmasının ardından eylem sonlandırıldı.

Vicdani ret yaygınlaşıyor

Birinci Paylaşım Savaşı ile birlikte ortaya çıkan ve ülkemizde de yankı bulan vicdani ret kavramı, son zamanlarda vicdani retçi olduğunu duyuranların sayısının artmasıyla daha örgütlü bir olgu halini almaya başladı. Son olarak Ahmet Aslan adlı genç yaptığı basın açıklamasıyla vicdani retçi olduğunu duyurdu.

Son zamanlarda sıkça tartışılan bir konu olan vicdani ret olgusu vicdani retçilerin katıldığı seminerde tartışıldı. Mezopotamya Kültür Merkezi'nde, 12 Mayıs'ta "Türkiye'de Vicdani Ret Hareketi" adıyla düzenlenen seminere katılan vicdani retçiler, bu hakkını kullanan bireylerin, medeni haklardan yoksun bırakıldıklarına dikkat çektiler. Vicdani retçi Oğur Sönmez ve Mehmet Tarhan'ın konuşmacı olarak katıldığı seminerde vicdani ret olgusunun giderek yaygınlaştığı belirtildi.

'Özgürlük mücadelesi verenlere kurşun sıkamam'

İstanbul Taksim Galatasaray Lisesi önünde 13 Mayıs günü basın açıklaması düzenleyen Ahmet Aslan adlı genç de, "Eli silahlı da olsa özgürlük mücadelesi veren insanıma kurşun atamam. Hiçbir Kürt'ün atmasını da istemem" şeklinde konuşarak vicdani retçi olduğunu açıkladı. Çeşitli gençlik örgütlerinin de destek verdiği basın açıklamasında konuşan Aslan, vicdani retçi olma kararının hem mantıksal hem de duygusal bir sonuç olduğunu ifade ederek, "Militarist bir gelenekten gelen bu faşist diktatörlükte adaletin olmaması, 12 yaşındaki bir çocuğun muhalefetinden korkup onun bedenine 13 kurşun sığdırılması, Cizre'de Yeşilyurt köylülerine dışkı yedirilmesi, Diyarbakır'da simit, pamuk helva satan boyacı çocukların uzun namlulu silahlarla öldürülmesi, 400'ün üzerindeki rütbeli askerin bir kadına tecavüz etmeleri, Şemdinli'de suç üstü yakalanan rütbeli askerlerin iyi çocuk olmaları, birazcık vicdanı olan yargıçların mesleklerinden men edilmeleri, Musa Anterler'in, Mehmet Sincarlar'ın, Vedat Aydınlar'ın, Hrant Dinkler'in alçakça katledilmeleri, askeri mafyacılık, askeri derin devletçilik, askeri kişisizliğin bir sonucudur benim vicdani retçi olmam" şeklinde konuştu.

Vicdani ret hakkı tanınmalıdır

'15 Mayıs Dünya Vicdani Redçiler Günü' nedeniyle açıklama yapan Çanakkale İHD üyeleri de, vicdani reddin yasal hak olarak meşrulaşması gerektiğini belirtti.

Barış Anıtı önünde yapılan basın açıklamasında konuşan İHD Çanakkale Şube Başkanı Kenan Döner, vicdani reddin yasal hak olarak meşrulaşması gerektiğini belirterek, "Ülkemizde vicdani ret yasak. Öncelikle yıllardır, yüzyıllardır maruz bırakıldığımız militarist koşullanmalardan kurtulmamız gerektiğini, bazılarımızın böyle bir tercihi olabileceğini kabul etme kararlılığını göstermemiz gerekir. Vicdani ret bir hak olarak tanınmıyor ülkemizde" dedi.

Eski ve yeni vicdani retçiler buluşuyor

Vicdani Ret Platformu tarafından '15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü' dolayısıyla yapılan yazılı açıklamada, sayıları 60'ı bulan eski vicdani retçiler ile yenilerinin 20 Mayıs günü Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelecekleri duyuruldu. Avrupa Konseyi üyesi 46 ülkede anayasal hak olarak kabul gören vicdani ret hakkının ülkemizde bulunmadığına işaret edilen açıklamada, 1997 yılından itibaren her yıl '15 Mayıs Dünya Vicdani Retçiler Günü' nedeniyle çeşitli biçimlerde kutlama yapıldığı belirtilerek, bu yıl da vicdani retçilerin çeşitli etkinliklerde bir araya geleceği duyuruldu.

Dersim'de çatışmalar şiddetleniyor

Devletin kolluk güçlerinin yürüttükleri operasyonlar kapsamında Ovacık, Nazımiye, Hozat ve Çemişgezek ilçelerine takviye askeri birlikler sevk edilirken, Ovacık ve Hozat ilçesinin dağlık ve ormanlık alanları ise Kobra helikopterlerince bombalanıyor

Dersim'de geçtiğimiz aylarda başlayan, binlerce askerin katıldığı ve aralıksız olarak sürdürülen operasyonlar kapsamında Ovacık, Nazımiye, Hozat ve Çemişgezek ilçelerinde operasyonlar devam ediyor.

Devletin kolluk güçlerinin binlerce askerle yürüttükleri operasyonlar kapsamında Ovacık, Nazımiye, Hozat ve Çemişgezek ilçelerine askeri birlikler sevk edilirken, Ovacık ve Hozat ilçesi dağlık ve ormanlık alanları ise Kobra helikopterlerince bombalanıyor. Yapılan operasyonlarda çatışmaların yaşandığı öğrenilirken, HPG yaptığı açıklamayla operasyon bölgesine asker sevk eden bir helikopterin gerillaların açtığı ateş sonucu düşrüldüğünü duyurdu.

Öte yandan Ovacık ilçesinde aralarında belediye başkanı yardımcısı ve DTP ilçe başkanının da bulunduğu birçok kişi PKK'ye yardım ettikleri gerekçesiyle gözaltına alındı.

Operasyon düzenleyen TSK Amed'de de kayıp verdi

Halk Savunma Güçleri (HPG) Amed'in Dicle ilçesi kırsalında devletin kolluk güçlerinin operasyonu sırasında 15 Mayıs'ta çıkan çatışmada 1 Teğmen, 1 Uzman Çavuş ve 1 Onbaşı'nın öldürüldüğünü bildirdi.

HPG Basın ve İrtibat Merkezi (BİM) yaptığı açıklamada 15 Mayıs günü Dicle ilçesine bağlı Heredan Köyü çevresine devletin kolluk kuvvetleri tarafından düzenlenen operasyonda çıkan çatışmada 1 Teğmen, 1 Uzman Çavuş ve 1 Onbaşı'nın öldürüldüğünü, 4 askerin de ağır yaralandığını duyurdu.

Gerillalar Bingöl'ün Genç ilçesini bastılar

Amed ve Hatay'da meydana gelen çatışmalar ve Türk ordusunun verdiği kayıpların ardından 12 Mayıs'ta YJA STAR güçleri Bingöl'ün Genç ilçesinin merkezine baskın düzenledi. İlçedeki devlet binalarına ateş açan gerillalar kayıp vermeden bölgeden çekilirken, panikleyen asker ve korucular arasında çıkan çatışma sonucunda bir özel harekat timi öldü, iki özel harekat timi de yaralandı.

Amed, Dersim ve Bingöl'de devlet güçleri operasyonlarını sürdürürken, Muş, Şırnak ve Siirt'te de çıkan çatışmalarda devletin kolluk güçleri kayıplar verdi. Bu illerde de operasyonlar aralıksız devam ederken, zaman zaman çatışmaların yaşandığı bildiriliyor.

Güney Kürdistan sınırına yığınak

Aylardır Güney Kürdistan sınırına askeri yığınak yapan Türk devleti, sınır bölgesindeki asker sayısını yükseltti.

Şırnak'ın Bestler-Dereler Mevkii'nin yanı sıra, Cudi ve Gabar Dağları'nda operasyonlar düzenleyen devletin kolluk güçleri, Güney Kürdistan sınırında da yeni mevziler oluşturarak, sınırı ablukaya aldı. Operasyonlar kapsamında 3 aydır bölgeye Bolu ve Kayseri'de bulunan komando tugayına bağlı birlikler başta olmak üzere yapılan asker ve araç sevkiyatı devam ediyor.

Güney Kürdistan'daki gerilla kampları ile Haftanin, Sihant, Kaniması, Sindi ve Begova yerleşim yerlerinin karşısında yer alan bölgelere yığınak yaparak gerillaların kuzeye geçişlerini engellemeyi hedefleyen Türk devleti, ayrıca sınır kesiminde yer alan yüzlerce köy korucusu ile özel harekat timlerinin ve havadan kobra helikopterlerin desteklediği operasyonlar düzenliyor.

Sınır bölgesindeki köyler askeri birliklerce bombalandı

Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) Basın Merkezi, 14 Mayıs tarihli haberinde Türk devletinin kolluk güçlerinin sınır bölgesindeki Ketse ve Hiror köylerini rastgele bombaladığını bildirdi.

Güney Kürdistan'ın Zap, Metina ve Haftanin sıradağları ile kuzey arasındaki sınır hattının sıfır notasında askeri yığınağı bulunan Türk devletinin güçlerinin, 13 Mayıs'ta Duhok'un Berwari bölgesinde yer alan Batufa ile Begova kasabalarına bağlı Ketse ve Hiror köylerine havan topu saldırısı düzenlediği bildirildi. Bölgedeki kaynaklar, saldırılar sonrasında herhangi bir can kaybının yaşanmadığı bildirirken, Türk devletinin saldırılarla olası bir güney operasyonu öncesi bölgede yaşayan halkın köyleri boşaltmasını amaçladığını belirttiler.

Partiler seçim öncesi kasaları doldurdular

Milletvekilleri genel seçiminin 22 Temmuz'da yapılacağının açıklanmasının ardından, Maliye Bakanlığı da siyasi partilere yapılacak seçim yardımının miktarlarını açıkladı. 4 Mayıs'ta seçim tarihinin açıklanmasının ardından prosedüre göre 10 gün sonra, yani 14 Mayıs tarihinde de siyasi partilere yapılacak olan seçim yardımlarının miktarı açıklandı. Buna göre pastadan en büyük payı AKP alırken, onu sırasıyla, CHP, DYP, MHP ve GP izledi. Açıklanan rakamlara göre AKP 94 milyon 100 bin (94 trilyon 100 milyar), CHP 53 milyon 200 bin, DYP 26 milyon 200 bin, MHP 22 milyon 900 bin ve GP 19 milyon 900 bin YTL hazine yardımı alacaklar. Yüksek Seçim Kurulu'na da seçim öncesi 100 milyon YTL ödenek ayrıldığı açıklandı.

CHP adaylarından en yüksek ücreti alan parti

CHP milletvekili aday adaylarından 3 bin YTL, adaylar milletvekili seçilirse de artı 3 bin YTL daha alıyor. Yani CHP'den milletvekili olmanın bedeli tam 6 bin YTL. CHP ayrıca kontenjan adaylardan 5'i aday adaylığı başvurusu sırasında 5'i ise milletvekili seçildikten sonra olmak üzere toplam 10 bin YTL alacak. 4 bin adayın başvuru yaptığı AKP, tüm adaylarından 2 bin YTL alırken, Genç Parti erkek aday adaylarından bin YTL, kadınlardan ise 100 YTL talep ediyor. MHP'nin de adaylık başvuru ücreti 500 YTL olarak belirlendi. DYP'ye adaylık başvurusunun bedeli erkekler için 2 bin YTL, kadınlar için 500 YTL, Anavatan'da ise erkeklerden 500 YTL alınırken, kadınlardan ise hiç para alınmıyor. Her bir partiye binlerce adayın başvuru yaptığı düşünüldüğünde, partilerin bu şekilde bile kasalarını doldurmak için iyi bir yol bulduğu göz önüne çıkıyor.

Meclis DTP'ye karşı birleşti

Meclis'te aylardır görülen uzlaşmaz tavır tablosundan bir süreliğine de olsa DTP sayesinde eser kalmadı. Cumhurbaşkanlığı seçimi, Anayasa değişikliği ve seçim sistemi gibi kritik konularda ateşli tartışmalara sahne olan TBMM, yaklaşan seçimlere bağımsız adaylarla gireceğini açıklayan Demokratik Toplum Partisi (DTP) sayesinde sakin bir oturum yüzü gördü.

DTP'nin bağımsız adaylarla seçime girmesinin kesinleşmesinin ardından iktidar ve muhalefet partileri seçimle ilgili bir değişiklik üzerinde beraber hareket etmeye karar verdiler. DTP'nin seçimlerde önünü kesmek için bağımsız adayların birleşik oy pusulasında yer almasını öngören teklif, 429 oyla kabul edildi. Bu teklif uzun zamandır ilk kez 400'ü geçen oy alan bir yasa değişikliği oldu.

Tezkere karşıtları serbest bırakıldı

Geçtiğimiz yılın Eylül ayında mecliste oylanan Lübnan'a asker gönderme tezkeresine ilişkin yapılan eylemde gözaltına alınarak tutuklanan anti-emperyalistler serbest bırakıldı.

Ankara'da 5-6 Eylül 2006 tarihlerinde Lübnan'a asker gönderme tezkeresini protesto ettikleri için 'yasadışı örgüt propagandası' yaptıkları gerekçesiyle tutuklanan ve sekiz aydır mahkemeye çıkartılmayan 18 anti-emperyalist, 11 Mayıs'ta görülen ilk duruşmanın ardından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın ilk duruşmasında savunma yapan avukatlar, 5 Eylül'de gerçekleştirilen tezkere karşıtı eylem ile 6 Eylül eylemlerinin hiçbir farkının olmadığını belirttikleri savunmada, 6 Eylül eylemindeki polis saldırganlığından bahsettiler. Müvekkillerinin, yasadışı örgüt propagandası yerine, 2911 sayılı Gösteri ve Yürüyüş Kanunu kapsamında yargılanmaları talebinde bulundular. Duruşma sonrası anti-emperyalistler tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, mahkeme 12 Temmuz 2007 tarihine ertelendi.

Aynı gün duruşma öncesinde Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu bileşeni kurumlar, Toros Sokak'tan Ankara Adliyesi'ne yürüyerek, burada yaptıkları basın açıklamasıyla anti emperyalistlerin serbest bırakılmasını istediler.

Esenler'de faşist saldırı protesto edildi

İstanbul Esenler'de, Tohum Kültür Merkezi'nin düzenleyeceği etkinliğin afişlerini asan 3 Partizan okuruna bir grup faşist saldırdı. Saldırı sonrası devrimci demokratik kurumlar bir araya gelerek ortak afiş çalışması yaptılar.

Tohum Kültür Merkezi'nin 20 Mayıs günü düzenleyeceği etkinliğin afişlerini asan 3 Partizan okuru 10 Mayıs tarihinde Birlik Mahallesi Meydan'ında ülkücü faşistlerin saldırısına uğradı. Bıçak ve sopalarla saldıran faşistler 3 Partizan okurunu yaraladılar. Saldırının ardından tedavi gören devrimcilerden birinin kafasına 9 dikiş atıldığı bildirildi.

Faşist saldırı, aynı gün ESP, DHP, HÖC ve Partizan tarafından etkinlik afişlerinin tamamının semtin farklı yerlerine yaygın biçimde yapılmasıyla yanıtlandı. Aynı gün akşam saatlerinde ise ortak bir eylem yapılarak faşist saldırı kınandı. Esenler PSAKD, ESP, DTP, Partizan, DHP, HÖC, SDP, HKM, Odak ve SODAP tarafından yapılan basın açıklamasında ülkücü çetelerin halka hesap vereceği belirtildi.

Mahalleye yığınak yapan polis ise yürüyüşü engellemek için saldırı tehditlerinde bulundu. Buna rağmen Birlik Mahallesi Otobüs Durağı'nda bir araya gelen kitlenin yaptığı açıklama ile faşist saldırı protesto edildi. Açıklamada ülkücü faşist çetelerin polisle işbirliği halinde olduklarına dikkat çekildi.

Uşak YDKD'nin çalışmaları devam ediyor

Uşak Yeni Demokratik Kültür Derneği bir aylık çalışma programını başarıyla gerçekleştirdi.

"Yüz çiçeğin rengi ve bilgeliği ile yeni bir dünyaya" başlığıyla ele alınan etkinlikler, dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmeler ve sistemin halklar arasında yaratmaya çalıştığı çatışmalara karşı Yeni Demokratik Halk Kültürü'nü yaygınlaştırma vurgusu ekseninde gerçekleştirildi.

Yeni Demokratik Kültür Derneği, 27 Nisan tarihinde Banaz ilçesinde düzenlediği tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi etkinliğinde, 6 Mayıs tarihinde Uşak Kapalı Spor Salonu'nda düzenlediği Grup Munzur, Onur Akın konseri ve halk dansları etkinliğinde ve son olarak da 12 Mayıs tarihinde Eşme ilçesinde düzenlediği tiyatro gösterisi, semah ve müzik dinletisi etkinliklerinde binlerce kişiyle buluştu.

Sistemin yoğun engelleme çabalarına karşın, kampanya olarak ele alınan etkinlikler kapsamında yeni demokratik halk kültürü vurgusu öne çıkartılırken, etkinlikler Yeni Demokrasi mücadelesi açısından somut kazanımlarla başarılı bir şekilde sonuçlandı.

Şekerpancarında kritik tablo

1998 yılında 504.493 hektar alanda 22 milyon 282 bin 539 ton şekerpancarı üretilirken, 2006 yılında pancar ekim alanı 247.154 hektar alana, elde edilen ürün miktarı da 14 milyon 500 bin tona geriledi

Binlerce kişinin geçim kaynağı olan şeker pancarı; 1998 yılında kotaların uygulamaya konması, kamu elindeki şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, şeker ithalatının sürekli teşvik edilmesi ve her yıl artan üretim giderleri nedeniyle üreticisinin cebeni boşaltıyor. Son iki yıl içerisinde şekerpancarı fiyatı yüzde 10.1 oranında düşerken, maliyet giderleri ise sadece 2006 yılında yüzde 15.8 artış gösterdi!

1998 yılında 504.493 hektar alanda 22 milyon 282 bin 539 ton şekerpancarı üretilirken, 2006 yılında pancar ekim alanı 247.154 hektar alana elde edilen ürün miktarı da 14 milyon 500 bin tona geriledi. Bu gerilemenin temelinde uygulanan yanlış tarım politikaları ve üretim desteğinin kesilerek, 2001 yılında 4634 sayılı Şeker Yasası'nın yürürlüğe konması başat rol oynamıştır.

Ülkemizde şekerpancarı üretiminin oldukça büyük oranda gerçekleşmesine karşın bunun iç pazarda tüketiminin ve ihracatının teşvik edilip önünün açılmaması, aksine şeker ithalatı önündeki pürüzlerin kaldırılması (gümrük vergilerinde yapılan indirim), üretimdeki anarşi ve plansızlık; "ihtiyaç fazlası" şekerpancarının depolarda çürümeye terk edilmesi sonucuna yol açtı.

Emperyalist tekellerin kendi çıkarlarını gözeterek hazırladıkları ve devlete dayattıkları tarım politikalarının bir sonucu olarak yaşanan bu durum, 2001 yılında yaşanan krizle birleşince, yine emperyalist tekellerin dayatması ile 4634 sayılı Şeker Yasası çıkartılarak şekerpancarı üretimine kota uygulaması getirilerek, üretim kısılmıştı. Yine uyum çerçevesinde adımların atıldığı AB'nin yaptığı bazı düzenlemeler de bu tablonun ortaya çıkmasında büyük rol oynamıştır. Zira 2006 yılında yürürlüğe giren ve 2015 yılına kadar hiçbir değişikliğin yapılmayacağı taahhüt altına alınan AB Şeker Reformu ile; şeker fiyatlarının düzenlenmesi, üretim vergisi gibi bir dizi konuda üreticinin aleyhine adımlar atılmıştı. Bu mutabakat uyarınca; ülkemizde beyaz şekerin fiyatında yüzde 39 oranında bir düşüşe gidilmesi öngörülmekteydi. Bu da AB ülkelerindeki şeker ve şekerpancarı fiyatlarına karış diğer geri ülkelere rekabet şansı bırakmamak anlamına geliyordu.

Kabaca ifade etmek gerekirse; ülkemizde şekerpancarı ve şeker üretiminin maliyeti AB ülkelerine kıyasla oldukça yüksek bir seviyede ve AB Şeker Reformu ile AB'de üretilen şeker-şekerpancarı fiyatlarının yüzde 39 oranında düşürülmesi ile birlikte AB malı şekerin fiyatı, ülkemizde üretilen şekerin fiyatından yaklaşık yüzde 50 oranında daha ucuz bir hal almasının, bu da ithal şekerin ülkemiz pazarını işgal etmesinin önü açılmıştır. İthal şekere yönelimin artması ise ülkemizdeki şeker-şekerpancarının elde kalmasını ve artan maliyete karşın fiyatların düşmesini beraberinde getirerek, şekerpancarı üretiminde hatırı sayılır bir yıkıma yol açmıştır. Devlet elindeki şeker fabrikalarının kapatılması ya da özelleştirilmesi ise bu işin adeta tuzu biberi olmuştur.

Şekerpancarı üretiminin ve fiyatının düşmesinde, son yıllarda nişasta bazlı şeker üretiminin yaygınlık kazanması da etkili olmuştur. Ancak esas yıkımı yaratan kotalar olmuştur. 2002 yılında 12 milyon 123 bin 400 ton olan şekerpancarı kotası, 2006 yılında 7 milyon 290 bin tona çekilmiştir. Şekerpancarı üreticisinin yıkımını şiddetlendiren diğer bir nokta ise; şeker kotası değişmezken şeker pancarı üretiminin her yıl biraz daha azalmasıdır!

Toplu sözleşmede ilk tur yapıldı

Kamuda çalışan 320 bin memurun ücret artışlarının masaya yatırıldığı Toplu Sözleşme Görüşmeleri'nin ilk turu; işveren temsilcisi olarak Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin ve memurları temsilen Türk-İş'in katılımı ile gerçekleştirildi.

Yaklaşık bir saat süren görüşmenden çıkan Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, hükümetten ilk altı aylık dönem için yüzde 15+ yüzde 5 refah payı; 2, 3 ve 4'üncü altı aylık dönemler içinse enflasyon hedefi+yüzde 5 refah payı istediklerini açıkladı.

Bakan Şahin ise, 15 Ağustos'tan itibaren başlaması gereken Toplu Görüşmelerin seçimler nedeni ile ertelenebileceğini söyledi. Görüşmelerin ikinci turu 30 Mayıs'ta Türk-İş Genel Merkezi'nde yapılacak.

Geçici işçiler eylemde

Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde çalışan geçici işçiler, sendikaya üye oldukları için işten atılan arkadaşlarının işe iadesi için eylem yaptılar

Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde çalışan geçici işçiler, sendikaya üye oldukları için işten atılan arkadaşlarının işe iadesi için eylem yaptılar.

Yaklaşık üç aydır Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'nde çalışan geçici işçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürüten DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendikasının, 750 işçiyi sendikaya üye yaparak, işyeri temsilcilerini seçmesinin ardından, sendika temsilcisi olan iki kişi 7 Mayıs günü işten çıkartıldı. İşten çıkartılan işçiler için 8 Mayıs sabahı Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi önünde destek eylemi yapan Hastane çalışanı emekçiler, "İşçiyiz haklıyız kazanacağız", "Başhekim istifa", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın sınıf mücadelemiz" şeklinde sloganlar atarak, işten çıkartılan arkadaşlarının tekrar işe alınmasını istediler.

Eylemde konuşan SES Diyarbakır Şube Başkanı Saliha Aydeniz, işçilerle beraber olduklarını, sonuna kadar da yanlarında kalacaklarını belirtti. İşçilerin eylemine, Diyarbakır SES şube yöneticileri, Demokrasi Platformu temsilcileri de katılarak destek verdi. Rektörle görüşemeyen işçiler, eylemlerini arkadaşları işe dönene kadar genişleterek sürdüreceklerini söylediler.

Gerileyen işsizliğin komik grafiği

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Ocak-Şubat-Mart 2007 dönemini kapsayan üç aylık işsizlik oranının geçen yılın aynı ayına göre gerileyerek yüzde 11.4'e düştüğünü öne sürdü.

TÜİK üçer aylık dönemler itibarıyla her ay açıkladığı Hanehalkı İşgücü Anketinin "Ocak-Şubat-Mart 2007" dönemini kapsayan Şubat 2007 sonuçlarına göre, bu dönemde işgücüne katılım oranı ise yüzde 46.3 olarak hesaplandı. İşsizlik oranı kentlerde yüzde 13, kırsal kesimde yüzde 8.8 olarak belirlendi.

Peki gerçekten de işsizlik düştü mü? 2000 yılından günümüze dek TÜİK tarafından açıklanan ve basında yayınlanan rakamlara baktığımızda işsizlik oranında yaşanan düşüş sizleri de şaşırtacak! İşte yıl yıl işsizlik rakamları:

Aralık 2000, Hürriyet Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 5.6'ya düştü.

Ekim 2001, NTV: İşsizlik geriledi, yüzde 8.5'e düştü.

Aralık 2002, Takvim Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 9'a düştü.

Eylül 2004, Milliyet Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 9.3'e düştü.

Mayıs 2005, Vatan Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 9.5'e düştü.

Temmuz 2005, Radikal Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 10'a düştü.

Aralık 2005, Zaman Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 10.3'e düştü.

Aralık 2006, Sabah Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 10.4'e düştü.

Mart 2007, Referans Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 10.5'e düştü.

Nisan 2007, Yeni Şafak Gazetesi: İşsizlik geriledi, yüzde 11'e düştü.

Mayıs 2007, CNNTÜRK: İşsizlik geriledi, yüzde 11.4'e düştü.

Tümbel-Sen üyeleri sürgünleri protesto etti

Ankara Yeni Mahalle Belediyesi çalışanları, bir ay önce Belediye tarafından Mamak Çöplüğü'nde araç saymak üzere sürgün edilen arkadaşlarının, yeniden eski işlerine alınması talebiyle 14 Mayıs günü basın açıklaması yaptılar.

Yenimahalle Belediyesi önünde Tümbel-Sen üyeleri adına Tümbel-Sen Ankara 2 No'lu Şube Başkanı Satı Buruncu Çalı bir basın açıklaması yaparak Yeni Mahalle Belediye Başkanı Ahmet Duyar'ı, belediyede yaşanan antidemokratik uygulamaları ve çalışanların üzerindeki baskıları eleştirdi. Çalı, "Sendikal faaliyetimize yönelik yasaları ve demokratik temayülü hiçe sayan belediye yönetimi, kurum içinde ve kurum dışında sürgünlere devam ederken, partizan kadroları olan sözleşmeli işçiler ya da şirket işçileri ile çalışmayı tercih ediyor" dedi ve Tümbel-Sen İşyeri Baş Temsilcisi Hüseyin Bekar ile sendika üyeleri Hatice Deveci ve Ömer Aladağ'ın emekliliğe zorlanarak, sendikal faaliyetleri engellemek amacıyla Mamak Çöplüğü'ne sürüldüğünü belirtti. Mamak Çöplüğü'nde görev yapmak için uygun çalışma koşulları bir tarafa, sağlık koşullarının bile uygun olmadığına dikkat çeken Çalı, Belediye Başkanı Duyar'ı bu işi yapmaya davet etti. Çalı, arkadaşlarının sürgünlerinin derhal durdurulmasını ve eski görevlerine gönderilmesini istedi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

İlan edilen zaferler ve yanılgılar

Sınıf mücadelesinde, hedeflenenin iktidar olmadığı bir durumda, olgular karşısında yaptıklarınızın ister taktiksel, isterse stratejik olsun, egemenlerin belirlediği sınırlar dahilinde gelişip şekillenmesi kaçınılmazdır. Ancak koyduğunuz çıtanın yüksekliğine göre; mücadelenin kapsamı genişleyerek, bir o kadar da iktidarı hedefler.

Sisteme karşı, emekçi kitlelerin ve örgütlülüklerin ortaya koyduğu performans, ezilen sınıfın kaderini belirleyecek noktada olmasa da, özellikle son otuz beş yıldır iktidar mücadelesinde ödenen bedeller açısından büyük önem taşımaktadır. Mücadelenin devamlılığı açısından bakıldığında, bu ödenen bedeller, olması gerekenin ötesinde anlam ifade ediyor.

Ülkemiz emekçileri ve onlara ideolojik ve politik önderlik eden hareketler tarihsel olarak bazı önemli kesitlerde ciddi kazanımlar elde etse de, bu kazanımların muhafaza edilmesini ve iktidar mücadelesinde kilometre taşı etmede yeterince başarılı olunduğu söylenemez. Ancak bu durum üzerinden hiçbir şey mi yapılmadı? demenin de doğru olmayacağı kanısındayız. Fakat iktidar mücadelesini veren kimi örgütlülüklerin en ufak bir gelişme karşısında zafer ilan etmeleri, sınıf mücadelesine katacağı ve sınıfı ileriye götürecek bir mahiyette olmadığı gibi subjektif niyetlerin nesnelliğin önüne geçmesinden başka birşey değildir. Bir pratiği değerlendirirken, zafer mi yenilgi mi, söylemleri üzerinden bir değerlendirme yapacak olursak, öncelikle hedeflenenin ne olduğuna bakmanın daha anlamlı olacağına inanıyoruz. Emekçilerin mücadelesine bir faydası olmayan abartılı söylemlerin yaratacağı sübjektif şekilleniş oldukça tehlikelidir. Bu genelde bir çizgi sorunu olmakla beraber, kimi dönemlerde iktidar ufkunun zayıflamasından kaynaklanmaktadır.

Nasıl ki her başarısızlık yenligi değil ise tersinden her başarı da kazanılmış zafer değildir.

Son dönemlerde bazı eylemler üzerinden, kimi çevrelerin zafer ilan etmeleri ve gerçekliğin ötesinde subjektivizme düşmeleri, ezilenler açısından bugüne birşey katmadığı gibi, gelecek açısından da tehlikeli bir gidişatın habercisi olarak önümüzde durmaktadır. Bugün iktidar mücadelesi veren devrimci-komünistlerin, tek tek olaylar üzerinden yaptığı değerlendirmelerde, sübjektif yaklaşımlarla kitlelerin motivasyonunu yükseltme anlayışı doğru olamaz. Mücadele içerisinde adaptasyonun sağlanması için bir takım söylemleri öne çıkartmak gerekiyorsa, bu olmayanın olmuş gibi gösterilmesi demek değildir. Öncelikle gerçekçi olup imkansızı yaratmaya cüret etmek gerekir. Aksi taktirde her gün ilan edilen zaferlerden sonra, mevcut tabloyu okumakta zorluklar yaşanacaktır. Bunun kitlelere izahı yapılırken tutukluluk yaşanacaktır.

Gelişen bu süreçte, egemen güçlerin klik çatışmalarıyla birlikte seçim sürecine girilmesi, emekçiler açısından oldukça önem taşımaktadır. Eğer bu süreç doğru tarzda işletip deşifre edilerek yaşananlar karşısında birlik olunursa, önemli bir kazanım getirecektir. Aksi halde mevcut gidişatın seyrine göre politikalar yapılarak, popüler siyasetin peşinden sürüklendiğinde, mevcut tasfiyenin daha da hızlanarak devam etmesi sağlanacaktır. Kitlelere taraf olmaları dayatılan bu kamplaşmada, kitlelerin zorunlu tercih yapmalarını sağlayan anlayışlara karşı, sınıfın birliğini, ortak refleks göstermesini ve bunun üzerinden iktidar bilincinin gelişmesi hedeflenmelidir. Sadece istemlerle yetinen bir kitle hareketinin kalıcı haklar elde etmesi dünyanın hiçbir yerinde görülmediği gibi, sadece istemlerle yetinen bir nicel gücün belli bir dönemden sonra tasfiyesi de hızlanacaktır.

Bundan dolayı yaşanan klik çatışmasında, kimi çevrelerin üçüncü cephe olarak ifade ettikleri şey popüler siyaset olarak karşımızda durmaktadır. Ezilenler açısından sadece iki cephe vardır. Bunlar ezenle ezilen, burjuvaziyle proletarya, arasındaki cephelerdir. Emekçinin kavgası ancak bu şekilde sürebilir. Sömürücü düzenin kendi içlerindeki klik çatışması bizleri taraf ve üçüncü cepheye sürükleyen değil, bu çelişkileri doğru tarzda değerlendirip mücadele etmemizi güçlendiren anlamda olmalıdır. Bu durumda kitlelerin üçüncü bir cepheye ihtiyaçları yoktur. Onlar emekçilere karşı tek cephedir. Aramızdaki çelişki üretim ilişkileri üzerinden belirlendiğinden, onların böylesi bir sorunu yoktur. Onlar daha fazla söz sahibi ve daha fazla sömürme ihtiyacı üzerinden iktidarda söz sahibi olmak istiyorlar.

Bu klik çatışmalarını derinleştiren neden hükümetin, yani meclisin ne ifade ettiğidir. Yıllarca parlamentonun halkın iradesini temsil ettiğini söyleyenler, bu iradenin aslında kimlerin elinde olduğunu ve mevcut meclisin ne işe yaradığını daha açıktan görmüş oldular. Feodal burjuva güçler kendi koydukları yasaları dahi işletmezken, meclisin halkın iradesi olduğunu ve temsiliyet sahibi olduğunu söylemek gerçekçi değildir. Hala demokrasinin temeli olarak gösterilen yerin, sadece önüne konan görevleri yapmaya yarayan ve bunun ötesinde halkın taleplerini dikkate almaktan yoksun bir yer olduğu, bu süreçte daha da net ortaya çıkmıştır.

Yıllarca demokrasi aldatmacasının bu kadar su yüzüne çıktığı bu dönemde, kitlelere hala buna inandırmak yerine, bu meclisin halkın iradesinden yoksun olduğunu ve sadece formaliteden ibaret olduğunu anlatmak uzun vadede avantajlıdır.

GÖRÜNEN KÖYÜN GÖRÜLMEYENLERİ

Kadınlar ve ev içi emek

Kadınların görünmeyen emeği, kadınların varolan ezilme ve sömürülme ilişkileri içerisindeki konumunu anlamak için son derece kritik bir noktadır. Biz kadınlar emeğimizin görünmemesiyle ezilmişliğimiz arasındaki nedenselliği kurduğuz ölçüde anlamlı bir mücadele verebiliriz

Meral Apak *

Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?
Kitaplar yalnız kralların adını yazar.
Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
Bir de Babil varmış boyuna yıkılan.
Kim yapmış Babil'i her seferinde?"

-B. Brecht- Halkın Ekmeği

Dönemlere ilişkin değerlendirmeler yapılırken "büyük" olayların "büyük" sonuçlarından, "büyük" saldırıların "büyük" hasarlarından, "büyük adamların" "büyük" işlerinden söz edilir. Ben size bu "çook büyük adamların" "çoook mühim işleri"nden bahsetmek istemiyorum. Bu yıkıcılığın "büyük"lüğü arasında yaşamı "küçük küçük" hanelerde bütün bu "büyük şahsiyetler"e inat üreten ve yeniden üreten, "büyük" kelimesiyle uzaktan yakından özdeşleştirilmeyen, yaptıkları "önemsiz" görülen kadınların "önemsiz" işlerinden bahsetmek istiyorum. Ürettikleriyle görülmeyen, yetenekleriyle görülmeyen, büyük olaylardan bahsedilirken nerede oldukları düşünülmeyen, "görünen köy"lerin kılavuzla bile göremediği kadınların yaptıklarından...

Dünyada ev işlerini kimin yaptığı meselesi, çok fazla kimseyi ilgilendiren, ilgisini çeken bir konu değildir. 1970'lerin sonunda kadınlık durumuyla ilgili olarak Avrupa ve Amerika'da yapılan feminist tartışmaların dışında bu konu kimsenin ilgisini cezbetmeyi başaramamıştır. 1980 sonrasında tüm dünyada kadın hareketinin durgunlaşması ve dünya düzeninin ve toplumsal hareketlerin yeni bir forma bürünmeye başlamasıyla bu konu toplumsal mücadele sahnesinden akademik polemikler sahnesine geçiş yapmış ve konu olarak "görünürlüğünü" toplumsal yaygınlık açısından kaybetmiştir. İş böyle olunca, kadınların kadınlık durumları bir takım mücadele alanlarının konusu olarak işlenmeye ve görünür hale getirilmeye devam etmekle beraber, kadınların evde yaptıkları işler salt erkeklerle kadınlar arasındaki arkaik bir iş bölümü olarak "geleneksellik"ten kaynaklı bir mağduriyetmişçesine toplumsal sağduyuda yerleşmiştir. Oysa doğurma işini doğallığında kadının yapmasıyla birlikte neden "annelik" denen toplumsal işi ille de kadının yapmakta olduğunu soran Nancy Chodorow akademik camiadan başka kimselere sesini pek duyuramamıştır.

SISYPHUS'UN SORU TAŞI

"Neo-liberalizm" ve onun kafadan yapışık siyam ikizi "yeni muhafazakarlık"ın, eski değerlerin altın çağına dönüş şiarı, bugün bu "modern" hatta "modern-sonrası" bile dedikleri çağda kadınları giderek daha fazla ilgilendirmeye başlıyor. İşte bu kritik dönemde bu "çok önemsiz" ve "doğal" kadınlık durumu, bir sürü değişkenin ve bileşenin üzerinde durduğu önemli bir denge tahtası konumuna geliyor. Ve işte o zaman "bütün dünyada ev işlerini neden kadınlar yapar?" sorusu sanıldığı gibi safdil bir soru olmaktan çıkıp, verilen her bir cevapla içinde yaşadığımız sosyal ve ekonomik sistemin nasıl bir gayya kuyusu olduğunu kadınlar cephesinden deşifre eden bir anahtar haline geliyor. Gerçekten de bu soru bir başladı mı, Sisyphus'un taşı gibi devamında gelen sorular her cevaplandığında yeni sorularla tepeye yeniden çıkarılmaktadır kadınların sırtında. Dünyadaki bütün çocuklara neden kadınlar bakmaktadır? Yaşlılara, hastalara ve sakatlara neden hep kadınlar bakmaktadır? Neden kadınlar evle, özel alanla tanımlanmaktadır? Neden kadınlar boşandıklarında onca yıl çalıştıklarının karşılığını alamadan kendilerini kapının önünde bulmaktadır? Neden kadınların büyük bir çoğunluğu yarı-zamanlı, düşük ücretli, güvencesiz ve esnek işlerde çalıştırılmaktadır? Neden öğretmenlik en okumuş kadın için bile ideal bir meslektir? Neden onca üretimin arasında bir de dışarıda çalıştığımızda kazandığımız para "aile bütçesine katkı" sayılır? Neden kadınlar savaşlarda tecavüze uğrar? Neden kadınlar namus cinayetlerine kurban gider? Neden gözaltında taciz ve tecavüz bu kadar yaygın? Neden evde yiyecek bir şey kalmadığında evdekilerin karnını doyurma derdi en çok kadınları sarar? Kürtaj neden bu aralar dünyadaki muhafazakâr aktivizmin çabasıyla yasaklanmaya çalışılıyor? Ve neden bu soruları sorarken son soruyu bulamıyoruz?

KUTSAL ANA, HAMARAT AVRAT, VEFALI BACI, HAYIRLI KIZ EVLAT

Erkek egemen ideoloji ve tüm toplumun zihninde her gün her aktiviteyle yeniden üretilen erkek egemen bakış bu soruları sormamızı engelliyor, ya da sorsak bile bildik alışkanlıklarla geçiştirmemizi sağlıyor. Bir ideolojinin kendisine karşı olan sorulara yapabileceği en iyi şeylerden birisi o soruyu "önemsiz"leştirmektir çünkü.

Kadınların evde yaptıkları işler de bir üretimdir. Bunları kadınlar kendileri için yapmazlar. Annelik, ev kadınlığı, iyi eş olma gibi ideolojilerle "seve seve" yaptığımız bu işler aslında karşılığı verilmeyen ve istense bile bu sistem içerisinde verilmesi imkansız olan işlerdir. Günlük olarak evde yapılan işler piyasada kreş, lokanta, çamaşırhane, psikolojik danışma merkezi, huzurevi, hastane gibi profesyonel iş yerlerinde para karşılığı üretilen ve "piyasada karşılığı olan" işlerdir. Ancak, aynı işler kadınlar tarafından evlerde yapıldığında piyasa dışı bir statüye kavuşurlar. Sanki yapılan iş farklıdır. Sanki bunlar doğallığında "kendi kendine" olan işlerdir. Sanki çocuklar saksılarda bitkiler gibi kendi kendilerine büyürler. Sanki yaşlılar elden ayaktan düşünce kendi kendilerine bakılırlar, sanki kadınlar zaten iyi bir eş, anne ya da kız evlat oldukları için kendiliğinden insanları doyurur, temizler paklar ve hizmetlerler. Bu işlerin piyasadaki karşılığının paraya vurulduğunda inanılmaz rakamlara ulaşıldığını biliyor muyuz? Peki ya eğer bu işler kadınların sırtına yüklenmezse ucuz işgücü diye bir şeyin mümkün olmayacağını?... Halbuki koskoca neo-liberal kapitalizm şu anda bütün varlığını bu işgücü ucuzluğuna bağlamıştır.

İşte bu nedenle "özel alan", "kamusal alan" ayrımı, gören gözleri perdeleyen bir ideolojik yanılsamadır. Ortada koskocaman bir "alan" vardır. Bu alan içerisinde üretim denen şey yapılır ve bu üretimin birçok yönü ve bileşeni vardır. Ev içindeki üretim olmadan "kamusal" alandaki "görünür" ve "değerli" şeylerin üretilmesi mümkün müdür? Aynı habitat içerisinde birbirine göbekten bağlı olan hatta daha da ötesi birbirini tamamlayarak bir bütünü oluşturan bu üretimleri "alan"lara bölüp sonra da bu alanlardan birisinin üzerine "kutsal" bir takım anlamlar yükleyip, her şeyin piyasada döndüğü bir ortamda piyasa hükümlerinden ayırmak bir arabanın motorunu gizleyerek "bu şey, benzin koyunca çalışır. Araba ayrı şeydir, motor ayrı şeydir" diyerek o aracın nasıl çalıştığını gizlemeye benzer.

KAZANANI OLMAYAN BİR İDEOLOJİK SİSTEM

Erkek egemen ideoloji, kadınları kadınlık durumunda (feminenite), erkekleri de erkeklik durumunda (maskülenite) sabitler. Bu üretim biçiminin bekasının sağlanması açısından erkeklik ve kadınlık kodlarının üretilmesi ve yeniden üretilmesi şarttır. Kadınlara "kadın gibi" olmak, erkeklere de "erkek gibi" olmak öğretilmeli ve bunlara göre yaşamaları sağlanmalıdır. Kadınların "erkek gibi kadın" olmaları, belli koşullarda ve "hep istisna kalmak kaydıyla" kabul edilebilir bir şeydir. Aslında kadınların aleyhine olan bu durum erkeklerin de o kadar lehine değildir. Erkek egemen ideolojinin de her ezen ideoloji gibi kazananı yoktur. Erkekliğe yüklenen değerler de aslında insan kalıbına aykırı kurgulardır ve erkekler de kamusal alanın erkeklik kurgusunun yükü altında ezilirken hiç de öyle "aslanlar gibi" mağrur değildir çoğu kez. Örneğin İstanbul Kadın Platformu'nun düzenlediği sempozyumda açıklanan, intiharlar üzerine yapılan bir araştırmada erkeklerin borç, geçim ve sorumluluklarının üstesinden gelemediği için intihar ettikleri ortaya konmuştu. Yani maskülenite erkeklere de bir yüktür. Aslında kadınların mağlup oldukları ama yine ortada gerçek bir kazananın olmadığı için karşılıklı mağlubiyet olduğu doğrudur. Eşitsiz ama karşılıklı bir mağlubiyet. Bu davranış ve varoluş kodlarının üretildiği ve başka yerlerde üretilmesinin teminatı olan yer de evlerimizdir. Bu nedenle de o günlük olarak hiç üzerine düşünmeden yaptığımız işlerin anlamı yaşadıklarımız ve tüm dünyada kadınlar olarak yaşayacaklarımız açısından son derece anlamlıdır.

KAPİTALİZM VE ERKEK EGEMENLİĞİNİN "YÜZÜK KARDEŞLİĞİ"NİN ESASLARI

Erkek egemenliğinin kökü, kapitalizm gibi henüz 400 küsur yıllık bir iktisadi sisteme göre çok daha derinlere dayanmaktadır. Ama her hal ve karda kendisine yaşam olanakları ve eklemlenecek sistemler bulmuştur. Bugün kapitalizm erkek egemenliğinden ayrı olarak düşünülemez. Erkek egemen olmayan bir kapitalizm, kapitalizmin şu ana kadar gelmiş haliyle mümkün değildir. Kapitalizm, ev içi üretimi üretimden ayırarak yani üretimin bir kısmını ücretlendirmenin tamamen dışında bırakarak önemli bir birikim sağlamıştır. Kapitalizmin kriz dönemleri, kadın emeğinin açık ya da örtülü bir biçimde, şu veya bu şekilde devreye sokulduğu dönemlerdir. Kapitalizmin son girdiği kriz nedeniyle geliştirdiği neo-liberal ve yeni-muhafazakar politikaların yaldızı kazındığında, altında kadının emeğine yönelik çok ince politikalar olduğu görülecektir.

Esnek üretim modellerinin ve ev eksenli çalışmanın yaygınlık kazandığı son dönemde bu tür güvencesiz işleri yapanların çoğu kadınlardır. Artık birçok montaj işi evlerde kadınlar tarafından yok pahasına yapılmaktadır. Yok pahasına yapılmaktadır çünkü kadınlar bu işi "eve katkı" olarak görmektedirler. "Eve katkı" olarak görmektedirler çünkü kadınların asli işi olarak özel alandaki, yani evdeki işler tanımlanmıştır. Sigortaları bile yoktur, çünkü talep edecek güçleri yoktur. Çünkü kendilerini işçi olarak görmemektedirler. Örneğin, Kadın Araştırmaları ve Dayanışma Merkezi (KADMER)'in 2002 yılında Esenyurt'ta esnek çalışan kadınlar üzerine yaptığı araştırmaya göre, araştırma yapılan grupta aralarında 15 yıldır dışarıya aynı işi yapan kadınların da olduğu % 55'lik bir kesim kendisini aslen "ev kadını" olarak görüyor. (KADMER Dergisi, sayı: 3, Eylül 2002, sf.16)

Diğer yandan neo-liberal "küçük" devlet, kamusal harcamaları kısarak, sosyal hizmetler alanından iyice çekilerek küçülmektedir. Neo-liberal devlet, özel alandan çekilerek çocukların eğitimini, sağlık alanından çekilerek yaşlı, hasta ve sakatların bakımını kamusal alandan özel alana devretmektedir. Kendileri bunu "kamu sektöründen özel sektöre devretmek" olarak nitelerken biz bunu "kamusal alandan özel alana" yani ev içi üretim alanına devretmek olarak anlamalıyız. Çünkü, bu ve benzeri temel ihtiyaçları piyasadan karşılamaya gücü yetecek kesim, dünya nüfusunun az bir kısmını oluşturmaktadır. Kapitalizm bunca yükü kadınların sırtına yıkabilmek için elbette ki bunun ideolojisiyle müthiş bir ittifak içinde bulunmalıdır. Bu nedenle, erkek egemenliğiyle kapitalizm bir "yüzük kardeşliği" içerisindedir. Buna "yüzük biraderliği" de denebilir. Bu yüzük derin bir ittifakın alyansıdır. Ve bu iki sistem fena halde evlidir.

TARİH DAHA YENİ BAŞLIYOR!

Bu yüzden de; nelerin değiştiği, hangi gelişmelerin olduğu ve neden bu gelişmelerin olduğu sorularına cevap bulmaya çalışırken kadınlar için bu soruyu tersine çevirmekte fayda var. Kadınlar için neler değişmeden kaldı? Mesela, kadınların "doğal" bir görev olarak yaptıkları işlerin mahiyetinde ve bu işlere bakışta bir değişikliğin olmaması bir gündem olmalıdır. Kadınların görünmeyen emeği, kadınların varolan ezilme ve sömürülme ilişkileri içerisindeki konumunu anlamak için son derece kritik bir noktadır. Biz kadınlar emeğimizin görünmemesiyle ezilmişliğimiz arasındaki nedenselliği kurduğuz ölçüde anlamlı bir mücadele verebiliriz. Nedensellik ilişkisini "yürürlükten kaldırmayı" öneren, olup bitenler arasında her hangi bir bağ kurmamayı salık veren, zalimle mazlumu, ezenle ezileni eşit ölçüde "politik olarak doğru" gören postmodern düşünce sistemi bize "tarihin sonunun geldiğini" söylüyor. Biz kadınlar, bu kutsal ittifakın ve kafadar müttefiklerin tarihine son vermeyi önümüze koyduğumuzda birilerinin tarihi bitecek, ama bizim tarihimiz kaldığı yerden yepyeni bir sayfayla devam edecektir.

(*) Kadın Araştırmaları Uzmanı
(*) İmece Kadın Dayanışma Kooperatifi Kurucu Üyesi

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Kadının iktidar ve eşitlik mücadelesi-1

Kadınların görünmezliği ve edilgenliği, güncel yaşamın her anında sıklıkla karşılaştığımız bir sorun. Buna dair yüzlerce örnek verilebilir.

Kadın olmakla birey olmak arasındaki bağlar koparılarak kendisine yabancılaşan kadının yüzyıllardır devam eden bu trajedisi mümkün mertebe gözlerden saklanıyor. Bu gizlilik perdesinin aksine kadını aşağılayan, metalaştıran, cinsel bir objeye dönüştüren basın ve medya gibi en güçlü araçlar vasıtasıyla kadınlar acımasızca kullanılarak teşhir ediliyor, eziliyor, sömürülüyor.

Egemen sistemlerin kadınlara yönelik tutarlı ve insancıl bir politika beklemiyoruz elbet. Ancak bu kadar ikiyüzlü bir iktidar olgusu içerisinde kadının yaşadığı kimlik bunalımını doğru sorgulamak ve doğru çözüm yöntemleri uygulamak için öncelikle bu saldırırının bizde, mücadelemizde yarattığı hastalıkları apaçık görmek ve algılamak zorundayız. Özellikle iktidar anlayışımızı sistemin iktidar anlayışından farklı kılmanın can alıcı önemi bu kadar ortadayken yaşadıklarımızı, yaşanılan güncel ve politik gelişmeleri yeterince sorgulamadan izlemek sadece kadınların ve toplumun genelinin sorunu değildir. Devrimcilerin, demokratların ve bazen komünistlerin de aynı hatalı tutum içerisine düştükleri görülmektedir. Devrimci-demokratik kesimlerin demokrasi mücadelesini sistem içi bir çizgiye hapsetmeleri nedeniyle bazen egemenlerin söylemleriyle, vaatleriyle ve mücadele yöntemleriyle örtüşen bir görüntü dahi ortaya çıkmaktadır.

İktidar dediğimiz olgu, kadını dışlar. Zaman zaman iktidarın içerisinde kadınların da yer alması, hatta nicelik olarak ağırlıkta olması bu gerçeği değiştirmez. Egemenlerin tanımladığı çerçevelere sıkışan cinsel kimliği üzerinden toplumsal ve politik bir kimlik edinmek, kadını iktidarlaştırmaz. Tam tersine iktidardan en çok dışlandığı halde siyaseten en çok üzerine oynanan kesim olarak köleliğinin tapusunu almış olmanın yanılsamalı mutluluğu içerisinde kaybolur, rengini yitirerek aynılaşır.

Sorun sadece köle olmak değil. Kendi köleliğimizin bekçileri olma çabası çok daha vahim bir durum olmaktadır.

Meclisteki kadınlardan tutalım da ünü "first lady"lerimizden başarılı TÜSİAD"cı iş kadınlarımızdan "laiklik elden gidiyor, temel sarsılıyor" çığlıklarıyla sokaklara dökülen, miting alanlarını dolduran milyonlarca kadının, "çağdaş" memleketimizin medeni ve aydın kadınlarının gerçekten de kendi özgür iradeleriyle, yaşamlarının ve dolayısıyla siyasi duruşlarının tek belirleyicileri olduğunu gerçekten inanıyor muyuz? Peki her ne hikmetse sadece seçim dönemlerinde ve iktidar sahiplerinin çatışmalı dönemlerinde ortaya çıkan bu inisiyatifli kadınlar geri kalan zaman dilimlerinde ne yapıyor, güncel, siyasal gelişmelerin belirlenmesinde nasıl bir rol oynuyor?

Kadının insan olma mücadelesi, sistem içi mücadeleyi dıştalamaz. Ama asıl dinamiğini devrimci özünden alır. Kadın, sistemin yanılsamalı iktidarına karşı kendi özgün iktidar mücadelesini yükselttiğinde kendisindeki egemenden kopar. Ki aslında kadının sistem içi bazı demokratik kazanımları da aslında bu bilincin bir ürünüdür ve başarısını sadece demokratik alanın bir ürünüymüş gibi tanımlamak doğru olmaz. Kadının özgürlük mücadelesi gerçek eşitlik mücadelesine dayanır. Gerçek eşitlik mücadelesi de ancak sistemden köklü kopuşa dayanan mücadeleyle buluştuğunda zorlayıcı, değiştirici ve dönüştürücü olur ve tüm insanlığın kurtuluşuna giden yolda en güçlü mevzilerden biri olur.

İşte tam da bu noktada kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi yanılsamalı iktidar ve güç anlayışlarıyla boğularak sisteme yedeklenmeye çalışılmaktadır.

Özellikle seçim dönemlerinde tartışmaya açılan ve kadınların eşitlik mücadelesiyle özdeşleştirilerek yükseltilen tüm partilerde kadınların lehine "pozitif ayrımcılık" uygulanması talebi, basında ve medyada oldukça geniş yer buldu.

Eski milletvekili kadınlar da dahil olmak üzere meclisteki birçok kadının yanında ünlü ve medyatik kadınların da dahil olduğu bir kampanya çerçevesinde objektiflere "takma bıyık"larla poz veren kadınlar, politika yapmanın erkek işi olarak algılanmasını protesto etmeye ve seslerini duyurmaya çalıştılar!!!

Ezilen cins olmanın gölgesi sinmiş yaşamlarının kuytuluklarında kaybolmamak için direnen her kadının en ilkelinden en bilimseline her türlü mücadelesi özünde ilericidir. Özellikle yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde bu gerçek çok daha çıplak bir şekilde kendisini hissettirir.

Kadının sistem içi mücadele içerisinde dahi olsa yürüttüğü eşitlik mücadelesi, kadının bireyleşme sürecinde önemli bir yerde durmaktadır. Bunun kabul etmek gerekir. Ancak kadının bireyleşme ve iktidar özlemi, geleneksel kadın kimliği üzerinden yürütülmeye çalışıldığında bırakalım kadını özgürleştirmeyi, onda var olan yanılsamalı iktidar anlayışını pekiştirerek güçlendirir.

18 Mayıs komünizmi kazanma azminin bayrağıdır

Kaypakkaya, verili koşulların değerlendirmesini, bir tek kırmanın hesabını yapabilecek kadar; tek tek yoldaşlarının çalışma tarzlarının üzerinde en büyük titizlik ve hassasiyetle duracak kadar; kiminle olursa olsun konuşmalarına, tıpkı yazılarında olduğu gibi noktasına-virgülüne varıncaya kadar dikkat edecek kadar ustaca yapan bir esneklik kabiliyetine sahip bir çekim merkezi, bir ideolojik çekim gücü olabilmiştir

18 Mayıs''a yaklaştığımız bugünler, tarihi önemdedir. Tarihi önemdedir, çünkü Maoist partinin kurucu önderi Kaypakkaya yoldaşı, O'nun komünizmi kazanma azmi ile bayraklaştığı an'ı anlamak, anlayıp kavrayabilmek ve dolayısıyla yaşamsallaştırabilmek için tarihi fırsatlardan biridir. Komünizmi kazanma azmi, stratejik konumlamanın adıdır. Bu konumlanmanın mimarı ve yönlendiricisi olan politik önderlik-örgütsel önderlik esastır. Stratejik konumlanma ancak stratejiyi doğru kavrayışı ifade eder ve dolayısıyla ancak doğru ve bilimsel olan stratejik hattı aynı şekilde doğru ve bilimsel tarzda kavrayışla olanaklıdır. Bu olanak, bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizmi kazanma iddiasında olan herkes için aynı zamanda bir zorunluluktur, esas halkadır.

Bilmek gerekir ki Kaypakkaya'yı anmak-anlamak, iktidar bilinçli savaş ve zafer manifestosuna, düşmanı kahreden ve tüm dünya proletaryasına ve ezilen halklarına umut olan Maoizm'in bu coğrafyanın özgün koşullarında nesnelleşmiş enternasyonal paroletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki kızıl bayrağını dalgalandıran Maoist parti silahına sarılmak ve bu silahın stratejik rolünü anlamakla mümkün olabilir.

Kaypakkaya, Ocak 1972'de kaleme aldığı "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi"ne, komünizmin büyük önderi ve öğretmeni Marks'ın şu sözleriyle başlamıştı:

"İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme bir düzine programdan daha önemlidir."

Bu sözleriyle önder yoldaş daha başından, bilimsel görüş ve düşüncelerinin; sözde savunmak adı altında dar görüşlü bir şekilde idealistçe kutsanmamasına ve yaşamdan kopartılmadan, bizzat pratik içinde yaşamsallaştırılmasına işaret ediyor ve ilk talimatını veriyordu: 'Bizzat geldiğim yer olan yaşamdan kopararak kuru bir laf kalabalığı haline getirip, etsiz-kansız ve ruhsuz bir iskelete dönüştürmeyin beni; ben tekrar yaşama dönmek, yaşamsallaştırılmak ve en radikal değişim ve değiştirme eyleminin silahı olmak için, geleceği kazanmak için varım' diyordu.

"Bu sözler, hiçbir zaman değerini ve geçerliliğini yitirmeyen temel kanun niteliğindedir, ileriye doğru adımlar başlıca amacımız olmalıdır. Öte yandan yeni bir programın büyük önem taşıdığını da akıldan çıkartmamalıyız:

'Genel olarak bir partinin resmi programının, o partinin hareketlerinden çok daha az önemli olduğu doğrudur. Ama her yeni program, herkesin gözü önünde yükseklere çekilen bir bayrak gibidir ve herkes, parti hakkında hükmünü buna göre verir.' (Engels)

Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseklere bir bayrak çekiyoruz. Bu bayrak proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızıllığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır." (İbrahim Kaypakkaya)

İbrahim yoldaş, gerçekten de sadece TİİKP eleştirisi yapmıyordu. Bilakis, TİİKP Program Taslağının Eleştirisi ile, bu coğrafyada yaşam bulmuş tüm ideolojik akımların, her türlü sağ-sol oportünizmin, parlamentarizmin, legalizmin, revizyonizmin... vb. bilimsel bir eleştirisini yapıyor, alternatifini koyuyordu. Evet; yükseklere proletaryanın kızıl bayrağını çekiyordu, çünkü bu hesaplaşmasını, esasen egemen sınıfların, devlet gerçekliğinin bilimsel tahlili ve eleştirisine; en önemlisi de ülke demokratik, devrimci hareketinin bir türlü aşamadığı Kemalizm'in gerçek sınıf karakterini ortaya koyan bilimsel analizlere dayandırıyordu.

İbrahim yoldaş, ülkemiz tarihinde ilk kez, devletin ve sistemin sınırlarını aşarak -bunlara dönük tüm eleştirileri de yadsıyıp köklü eleştirilerini formüle etmek suretiyle, proletarya ve emekçi halka, muhalif olmanın ötesinde alternatif olmanın en billur ifadesi olmuştur.

Dolayısıyla O'nun görüşlerinin ve özellikle de yaşamının sahiplenilmesi temelsiz değildir. Zindanlarda, işkencehanelerde devrimciler "ser verip sır vermeme" geleneğinin takipçisi olagelmişler ve İbrahim yoldaş direnmenin ışığı olmuştur. Ancak bu, İbrahim yoldaşın görüşlerinin içini boşaltmanın da bir vesilesi olagelmiştir. Zira O, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, sadece "direniş" kavramıyla açıklanamaz. İbrahim Kaypakkaya, bu coğrafyanın devrimci savaş tarihinin dönüm noktası olmuştur; Maoist kitle çizgisinin, Halk Savaşı stratejisinin, halkla birleşerek halkı birleştirme ve halkı savaşarak savaştırma şiarının, başka deyişle coğrafyamız özgülünde halkın demokratik iktidarını tesis ederek, oradan kesintisiz olarak sosyalizme ve komünizme ulaşmak için devrimin-halkın üç temel silahı olan Komünist Partisi, komünist partisi önderliğindeki Devrimci Halk Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesi'nin teorisyeni, stratejik ve ilk taktik önderliği ve de ilk ikisinin bizzat kurucusu ve uygulayıcısı olmuştur.

Devrimin fırtına merkezleri olarak belirlediğimiz yarı sömürge-yarı feodal ülkelerdeki zafer tohumlarının yeşermesi ile ilerleyecek olan enternasyonal proletaryanın zaferi tüm dünyayı sarıp sarmalayacaktır.

Bugün apaçık ortaya çıkmış olan gerçeklikleri iyi-kötü görebiliyor olmak yetmez; meseleye her yönüyle vakıf olabilmek gerekir. Başka deyişle, kaba, yüzeysel tahlillerle yetinmemek, meseleleri köklü kavrayabilmek gerekir. Bugün her zamankinden daha fazla bir teorik titizliğe, buna karşılık her zamankinden daha yalın ve somut, berrak politikaya ihtiyaç vardır. Karşımızdaki devlet gerçekliğine bakalım: Bugün onların içinde bulunduğu tıkanıklığı tek gören biz değiliz, kendileri de farkındadırlar. Halklarımıza, her zamankinden daha pervasız, vahşi ve hesapsızca saldırırlarken; ideolojik yönelimlerinde meseleleri en ince ayrıntılarına kadar hesaplayan bir tarzla, "psikolojik savaş yöntemleri" diye tabir edilen özel politikalarla ideolojik hakimiyetlerini pekiştirmeyi; proletarya ve ezilen halklarımızı topyekün teslim almayı hedeflemekteler.

Emperyalizmin, tüm dünya gericiliğinin ve özelde Türk devletinin tüm bu saldırganlıklarına karşı duruş geliştirebilmek ve bununla da kalmayarak ekonomik, politik, ideolojik hakimiyetlerine son verecek bir dizi devrimi gerçekleştirebilmek; kuşkusuz ki onların gerçeklikleri-ni doğru ve somut bir teorik titizlik ve ciddiyetle inceleyip anlamayı ve eleştiride de, eleştirinin yaşamsallaştırılmasında da Moist siyasal çizgiye sarılmayı, en önemlisi de ideolojide ayrıştırıcı olabilmeyi, başka deyişle dost ile düşman, doğru ile yanlış arasına kesin bir ayrım koyabilecek ideolojik berraklığı ve de ancak bu berraklıkla mümkün olabilecek ideolojik kapasite, genişlik ve esnekliği gerektirir. Tüm bu saydıklarımızın toplamı, en yalın haliyle stratejik konumlanabilmektir. Stratejik konumlanmak, taktikte esnek, yaratıcı ve hareketli olabilmenin önünde engel teşkil eden her türlü tutuculuğu, dogmatizmi, politikada kısırlığı ve ideolojide darlığı ve tıkanıklığı aşabilmenin de ön koşuludur. Zira ancak sağlam bir zemin üzerinde esnek ve hareketli olabiliriz. Zayıf, iddiasız duruşlar, meselelerin köküne inemeyen, güdük ve hakim olanın etki alanından kurtulamamış eleştirilerle, yaşam ve gerçeklikler karşısında esneklik kabiliyetine sahip olmak mümkün değildir. Bu duruş, sürekli değişen ve akıp giden yaşam karşısında, kaskatı kalışıyla süreç içerisinde tıkanır ve çürür. Ne kadar iyi niyetle yola çıkmış olursa olsun karşıtına dönüşür.

15 Eylül 2002, tarihimizde Kaypakkaya yoldaşı, onun rehber edindiği MLM dünya görüşünü, Halk Savaşı'nı, O'nun izlediği bilimsel yönelimi nitel olarak daha da ileri taşıması boyutuyla bir dönüm noktasıdır. Bu dönüm noktası; 24 Nisan iktidar bilinçli savaş ve zafer manifestosunu ve 18 Mayıs komünizmi kazanma azmi ve stratejik konumlanış şiarı ve talimatını kavramak ve eylemleştirmek anlamında ileriye yönelik atılmış nitel bir adımdır. Ve bu noktada geçen 5 yıl zarfında epey mesafe kat edilmiş olduğunu belirtmek abartı olmayacaktır. Stratejik önderlik belirleyicidir, taktik önderlik ise onun hizmetinde olmalıdır ve stratejik önderlik ile taktik önderliğin birlikteliği esas halkadır.

Yazımızın başında, İbrahim yoldaşın, teorik görüşlerini şekillendirirken ve formüle ederken sahip olduğu teorik titizliği ortaya koymaya çalıştık. Görüldüğü üzere önder yoldaşın tarzı, kaba ve dar bir politikleşmeye değil, esasen güçlü bir ideolojik duruşa ve çıkışa yaslanan bilimsel eleştiri tarzıdır. Kaypakkaya bunu yaparken meseleleri, koşulları, olguları en ince ayrıntısına kadar ve her yönüyle bütünlüklü bir incelemeye tabi tutmuş, bu ideolojik çıkışın, duruşun doğal sonucu olarak da bugün de bilimselliğini koruyan ve üstelik yaşam tarafından büyük oranda sınanmış ve kanıtlanmış olan bir siyasal program ortaya çıkartmıştır. Yoldaşın 1972'de kaleme aldığı beş temel belge ve on bir ilke ile somutlanan Maoizm biliminin ülke koşullarına ustaca uygulanmasındaki teorik titizlik ve her yönlü araştırma-incelemeye dayalı, tüm olanakları ve olasılıkları hesap edecek esneklikte bilimsel öngörülerle bezeli bu tarzı son derece çarpıcıdır.

İbrahim yoldaşın, ülke devriminin yolu ve hedeflerine ilişkin ortaya koyduğu görüşler ve Kürt, Türk, çeşitli milliyetlerden halklarımıza devrimin yolunu gösterirken izlediği bu araştırma, inceleme ve çözümleme tarzı, siyasal yaratıcılığı ve canlılığının yanı sıra; güçlü bir tarih bilinciyle donanmış ideolojik netliği de ayrıca üzerinde durulması gereken noktalardan biridir. Daha Kürecik Bölge Raporu'nu kaleme aldığı süreçte, "Bölgedeki Sınıf Mücadelesi ve Köylü Kitlesinin Siyasi Bilinç Düzeyi"ni çözümlerken, öncelikle alanın devrimci geçmişini değerlendiriyor ve Osmanlılar döneminden alıp bugüne uzanıyor. Ancak burada dikkat çekmek isteğimiz nokta, yoldaşın MLM tarihsel materyalizmi uygulayış tarzıdır. Yoldaşın çıkardığı sonuçlarda, tarihi ve geçmiş isyanları inceleyip değerlendirmesindeki amacın bugünü anlamak ve dersler çıkartmak, geleceğe bu diyalektik materyalist bilinçle ışık tutmak olduğu net bir şekilde anlaşılıyor. Bu gerçekliği, yoldaşın özellikle yakın siyasal tarih üzerinde yoğunlaşmalarında ve Marksist bir tarih bilinciyle, bugünü anlamak ve geleceğe yön verebilmek amacında, berrak pratiğinde somutlanmaktadır. Tarih bilinci nettir: Bugünü anlamaya hizmet etmeyen tarihi inceleme vb. "teorik" çalışmalar ve bilinç bulandırmalar karşısında İbrahim yoldaş bir meydan okuyuş, bir ışıktır. Anlaşılması acısından yukarıdaki örneğe ek olarak bir diğer örnekle tamamlayalım: Kızıl siyasi iktidarların doğup yaşaması koşullarından biri olarak "sağlam bir kitle temeli" zorunluluğunu açımlarken, bundan "bölgede daha önce köylü isyanlarının olması"nı anlayan revizyonistleri şöyle eleştiriyor:

"... Bu şartın özü şudur: Kızıl siyasi iktidar, sağlam bir kitle temeline sahip olan bölgelerde var olabilir. Köylü hareketinin olduğu bölgelerde kuvvetli bir kitle temeli mevcut olduğu için buralarda kızıl iktidar var olabilmektedir. Revizyonist yazar, meselenin özünü bir yana itiyor, şekle bağlı kalıyor. Ta Selçuklular ve Osmanlılar döneminin köylü ayaklanmalarını bir tarih yazarı gibi sıralıyor, ama bu köylü hareketlerinin meydana geldiği yerlerde bugün kuvvetli bir kitle temelinin mevcut olup olmadığını, yani meselenin özünü ele almıyor..." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, C 2, SF: 340) Bütün bunlar Kaypakkaya'nın diyalektik ve tarihsel materyalist bakışla şekillenen yönteminin, Maoist çizgideki ısrarının göstergeleridir.

Kısacası, halka yabancılığın ve "öncü savaşı" teorilerinin tahribatları, karşıtına muazzam bir popülizm ve çoktan tarihin karanlıklarında kalmış "geleneklere" sarılma şeklinde tutuculuklar olarak dönüşürken, diğer yandan, doğu mistisizmi tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, üstelik "Marksistler" arasında alabildiğine popüler duruma gelmiştir. Evet, ülkemiz devrimci hareketi, kendini sorgulama sürecine girmiştir ve bu süreçte MLM ile idealizm arasında keskin bir ayrışma dönemecinde olunduğu görülüyor.

İbrahim Kaypakkaya'yı doğru anlayalım diyoruz. O'nun ideolojik kapasitesine, teorik titizliğine bunun için işaret ediyoruz. O'ndaki ideolojik berraklığı bunun için vurguluyoruz. Kaypakkaya '72'de, işçiler ve köylüler kurtuluşlarını silahlı mücadelede görmüşlerdir dediğinde, bunu nereden çıkartmıştı? Yoksa o dönem öyle bir pratik mi vardı? Hayır, o dönem öyle bir şey yoktu. Ve tam da bu yoksul Kürt köylüsü pratiğinde Kaypakkaya'yı doğrulayıncaya, bu gerçekliği ispatlayana kadar Kaypakkaya'nın bu tespiti O'nun ütopyası sayıldı. Doğru, bu bir ütopyaydı, ama mutlaka gerçekleşecek olan bir ütopyaydı... Peki bu hangi kitapta yazıyordu? Kaypakkaya bunu geçmiş köylü isyanlarından mı bulup çıkartmıştı? Bu hem hiç bir kitapta yazmıyor, hem de okumasını bilene, tüm MLM klasiklerde ve dünya devrim tarihinde yazıyordu. Bu bilgi geçmiş köylü isyanlarından da devşirilmemişti, ancak tarihsel materyalizmi uygulamasını bilene, onlar da böyle söylüyordu. Evet, Kaypakkaya tüm bunları incelemiş, tüm bunlardan yararlanmıştı. Ancak O, esasen, bugünü anlamaya çalışıyordu ve yakın siyasi tarihi bilimsel bir analize tabi tutmayı bildi.

Kaypakkaya, nasıl teoriyi muazzam bir devrimci yaratıcılık ve bilinçle, en büyük olanaksızlıklar ve yokluklar içinde, herkesin O'nun "ütopya"sı sandığı, o gün her gözün göremediği bir zemin üzerinden inşa edip göklere kızıl bir bayrak olarak çektiyse; yaşamında ve pratiğinde de her şey tırnakla sökülüp alınmış gibidir. O'nun gibi devasa ütopyaları olan bir teorisyenin, teorik titizliğini ve ideolojik berraklığını en basit bir yaşam pratiğinde de bulabilmek bazılarına şaşırtıcı gelebilir. Kaypakkaya, devasa bir halk ordusu ütopyasını, faşizmin en koyu terörünü estirdiği bir dönemde, bir avuç yoldaşıyla dağlara çıkıp Halk Savaşı'nı başlatma cüretiyle bütünleştirmeyi başarmış gerçek bir Maoist önderdir. Çünkü O, stratejik konumlanışın adıdır ve Halk Savaşı stratejisinin bu özüne; uzun süreli bir direnme, savaşma ve kazanma şiarına, başka deyişle bu coğrafyanın devrimcisinin, komünistinin, bu topraklar ve bu topraklarda yaşayan halk kadar sabırlı, dayanıklı ve uzun erimli bir direngenliğin sahibi olması zorunluluğuna, zaferin tırnakla sökülüp alınacağına bizzat pratiğiyle de işaret etmiştir.

Kaypakkaya, verili koşulların değerlendirmesini, bir tek kırmanın hesabını yapabilecek kadar; tek tek yoldaşlarının çalışma tarzlarının üzerinde en büyük titizlik ve hassasiyetle duracak kadar; kiminle olursa olsun konuşmalarına, tıpkı yazılarında olduğu gibi noktasına-virgülüne varıncaya kadar dikkat edecek kadar ustaca yapan bir esneklik kabiliyetine sahip bir çekim merkezi, bir ideolojik çekim gücü olabilmiştir. Bugün ülkemizde devrim için tek ihtiyaç da böylesi bir çekim merkezidir. Ancak böylesi bir tarz, böyle bir ideolojik kapasite; yaşamla, halkla böylesi bir bütünleşme ile mümkün olabilir. Ve ancak bu temelde yapılan, üretilen politika kitlelerin bir yandan temel taleplerine cevap olurken, aynı zamanda onların beynine ve yüreğine hitap edebilir. Dolayısıyla ancak bu tarz, halkı devrimci savaş içerisinde savaşarak yönetme; savaşarak savaştırma; halkın devrimci savaşını zafere taşıma gücüne sahip olabilir.

Devrimin, ideolojide derin, berrak, kararlı ve politikada basit, sade, anlaşılır olabilen; tahlil yeteneği gelişkin ve somut duruma cevap verebilen, en önemlisi halk kitlelerine hitap edebilen önderlere ihtiyacı var. Öyleyse stratejik konumlanalım; Kaypakkaya'nın sözünü eylemleştirelim, tarzını yaşamsallaştıralım. Halk Savaşı stratejisinin hem siyasi, hem de ideolojik özünü zafere kilitlenmiş uzun erimli ve sebatkar, esnek, hareketli, inisiyatifli ve tempolu, halkın içinde suda balık misali halkla birleşerek ve halkı birleştirecek bir çekim gücü olan çizgisini yaşamın her anında ve her koşulda uygulayalım.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Ne yapmak gerekir?

Özellikle işçi ya da işsiz semt gençliğinin izah ederek sorduğu bir soru var; "Gençlik sorunu sadece öğrenciler ile sınırlandırılıyor, oysa semtlerde de oldukça yoğun bir genç nüfus var. Üstelik kendi sosyal tabanımıza daha yakın olan bir gençlik. Gençlik hareketinden bahsediliyor, ama bu hareket içerisinde semt gençliğinin yeri ya da neyi, nasıl yapacağı tespit edilmiyor, edilemiyor. Bunu aşmak için ne yapmak gerekir?"

Özgün nitelik ve çelişkilerinden dolayı özerk bir statüye sahip olan gençlik, kendi hareketini yaratabilmek için komünist partisinin rehberliğinde kendi sorunlarına kendisi çözüm aramak durumundadır. Bunu sağlayabilmek için de hangi alanda olursa olsun ve hangi toplumsal kategoride bulunursa bulunsun halk gençliği kendi içerisinde bir paralellik kurarak eşgüdüm içerisinde hareket etmek durumundadır. Aksi halde ister illegal komsomol bir örgütlenme olsun, isterse de yarı-legal demokratik bir gençlik hareketi olsun, atılacak her adım, yapılacak her örgütlenme lokal kalacaktır. Bu ise gençlik hareketinin daha ilk adımda güdük kalması anlamına gelecektir. Oysa mevcut nitel potansiyel orta vadeli hesaplarla büyük projeler üzerine düşünmektedir.

Bugün Maoist gençliğin de oldukça sıkı takip ettiği Nepal deneyiminden de görmekteyiz ki büyük projelerin başarısı soruna çok yönlü bir yaklaşım ve sorunu her alanı, her boyutuyla ele alan değerlendirmeler sonucunda ortaya çıkarılan sentez planlarla mümkündür. Bu yüzden halk gençliğinin kitlesel bir hareketi için gençliğin bütününe vakıf olan araştırma ve incelemeler yapmak durumundayız. Bu araştırma ve incelemelerin birinci önemli ayağı konuya ilişkin olarak Marksist-Leninist-Maoist teoriyi ve diğer devrimci deneyimleri, özellikle Maoist kitle çizgisini ve kitle çalışmasını incelemek iken ikinci önemli ayağı da halk gençliğinin tüm parçalarını ayrıntıyla incelemektir. Gonzalo yoldaşın analiz ve sentezi izah ederken belirttiği gibi; saati parçalarına ayırıp inceleyerek üst boyutta bir kavrayış ile yeniden birleştirmektir.

Bu boyutuyla öğrenci gençliğin kendi içerisinde önemli bir çalışma temposu yakaladığı açıktır. Ancak semt gençliğinin böyle bir tempoyu yakaladığını söyleyebilmek şu an için pek mümkün değildir.

Semt gençliği daha çok içe kapanık durmakta ve çözüm noktasında özerk yapısını unutarak alternatifler üzerine düşünmektense rehber olacak komünist partisinin doğrudan önderliğini beklemektedir. Komünist partisi ile gençlik arasındaki önderlik ilişkisi örgütsel bir ilişkiden önce ideolojik ve politik rehberlik ilişkisidir. Bu yüzden içe kapanık bir halde beklemek zamanla körelmeyi ve çözülmeyi beraberinde getirecek olan atıl ve edilgen bir tutumdur; semt gençliği bu tutumdan vazgeçip, kendi sorumluluğu çerçevesinde atak ve etken olmak durumundadır. Ki üzerinde durduğumuz konu semt gençliğini daha direkt ilgilendiren bir sorun olduğu için esas olarak semt gençliği sorunun aşılmasında özne olma cüretini ve becerisini göstermelidir. Çünkü nesne olarak beklemek sorunun köklü olarak aşılmasının önündeki en büyük engeldir. Dolayısıyla semt gençliği de özne olma bilinciyle sorunlarına sahip çıkmalı ve bu çerçevede nispeten bir gelişkenlik sağlamış olan öğrenci gençlik ile eşgüdüm içerisinde çalışmak durumundadır.

Komünist hareketin, içinden geçilen dönem itibariyle, sıradan savaşçılar ve sıradan taraftarlardan çok nitelikli, kadro özellikleri taşıyan politik devrimcilere ihtiyacı olduğunu ve gençliğin en temel görevinin ise halk gençliğinin sorunlarına sahip çıkıp, örgütlü bir seferberlik içerisinde komünist partisine kadro, halk ordusuna savaşçı yetiştirmek olduğunu unutmadan, işlenmeyi bekleyen bir nesne değil, işlemeye hazır bir özne bilinciyle adımlarımıza yön vermeliyiz. Bu daha bugünden eşgüdümlü bir çalışma içerisinde gençliğin bütününe vakıf olmakla mümkündür. Bu eşgüdümü sağlamak bizlere, süreci göğüslemiş ve yarına dönük adımlar atmaya çalışan nitel potansiyele düşüyor.

Polis bahar şenliklerine saldırdı

İTÜ ve İnönü Üniversiteleri'nde öğrencilerin düzenlemek istedikleri 'Bahar Şenlikleri'ne Rektörlük, Özel Güvenlik Birimleri, polis ve jandarma saldırdı

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) öğrencilerinin düzenlediği alternatif öğrenci şenliklerine rektörlüğün 'davet' ettiği polisler saldırdı.

İTÜ öğrencilerinin, 21'incisini düzenledikleri Alternatif Bahar Şenlikleri çerçevesinde yapmak istedikleri konser etkinliğine saldıran polisler onlarca öğrenciyi gözaltına aldı. Rektörlüğün talebiyle üniversiteye giren polisler ilk olarak 7 Mayıs günü üniversite içerisinde çadır kurmak isteyen öğrencilere saldırarak 17 öğrenciyi gözaltına alırken 8 Mayıs günü de İTÜ Ayazağa Kampusu'nda öğrencilerin düzenlemek istedikleri konser etkinliğine saldırarak 83 öğrenciyi gözaltına aldı. Şenliklerin son günü olan 11 Mayıs'ta ise, bir araya gelen öğrenciler, polis saldırılarında 100 arkadaşlarının gözaltına alınmasını ve polisi üniversiteye 'davet' eden rektörlüğü protesto ettiler. İTÜ 75. Yıl Yemekhanesi önünde bir araya gelen öğrenciler halaylar çekip, türküler söylediler. Müdahaleye rağmen şenliklerin her yıl olduğu gibi önümüzdeki yıllarda da devam edeceğini belirten öğrenciler, olayların sorumlusu olan İTÜ Rektörü Faruk Karadoğan'ı sloganlar atarak istifaya çağırdılar.

İnönü Üniversitesi'nde de alternatif şenlik gerginliği

Malatya'da İnönü Üniversitesi'nde bu yıl yapılan bahar şenlikleri devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından protesto edildi. DGH, YDG, SGD, Gençlik Dernekleri ve DÖDER tarafından şenlikleri protesto etme ve alternatif şenlik örgütlemek için bir çalışma da başlatıldı. Bahar şenliklerinin ilk günü bir araya gelen öğrenciler alternatif etkinlik düzenlediler. Bağlama çalıp türkü söyleyen öğrenciler halay çektiler. Kısa bir süre sonra gelen özel güvenlik birimleri ve jandarma bahar şenliklerini protesto eden öğrencilerin dağılması için uyarıda bulundu. Öğrenciler uyarıya türkülerle karşılık verince bu kez de sivil faşistler provokasyon yaratmak için toplanmaya başladılar. Öğrenciler bu provokasyonu boşa çıkarmak için başka bir yerde tekrar bir araya geldi.

Özel güvenlik birimleri ve rektörlük burada da öğrencilerin yanına gelerek, uzun süre sorumlu öğrencilerle konuşarak yapılmak istenen alternatif şenliğe izin verilmeyeceğini, ısrar edildiği takdirde müdahale edileceğini belirterek tehdit savurdular.

Tüm tehditlere rağmen etkinlik coşku ile sürdürülerek noktalandı.

Ankara Üniversitesi'nde çatışma

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampusu'nda, Genelkurmay'ın muhtırasını destekleyen içerikli bildiriler dağıtan Atatürkçü Düşünce Dernekleri'ne bağlı Türkiye Gençlik Birliği (TGB) üyesi öğrenciler ile devrimci demokrat öğrenciler çatıştılar.

Çevik kuvvet polislerinin de müdahale ettikleri çatışmada yaklaşık 30 öğrenci yaralandı. Basın mensupları çatışmanın ardından okul güvenliği tarafından dışarı çıkartılırken, bir süre sonra kampustaki fakültelerde öğrenime ara verilerek öğrenciler de kampus dışına çıkartıldı.

Ertesi gün de gerginliğin devam ettiği Cebeci Kampusu'nda çevik kuvvet polisleri de yığınak yaptılar. Slogan atarak polisi protesto eden öğrenciler, polisin saldırmasıyla okullarının içine girdiler. Polisler okullarına gelen öğrencileri de durdurarak kimisini gözaltına aldı. TGB'li öğrencilerin yanlarında özel hazırlanmış bezbol sopaları getirdiği görüldü.

Öğrenciler medikolarına sahip çıktı

Küresel Eylem Grubu, çeşitli illerinden gelen üniversite öğrencilerinin katıldığı mitingle sağlıkta özelleştirmeyi ve medikoların kapatılmasını protesto etti.

Ankara'da 12 Mayıs günü Toros Sokak'ta toplanan İzmir, İstanbul, İzmit, Bursa, Kütahya ve Eskişehir'den gelen üniversite öğrencileri, sloganlarla Abdi İpekçi Parkı'na yürüdüler. Sağlıkta özelleştirme ve üniversite öğrencilerine sağlık hizmeti veren medikoların kapatılmasına karşı taleplerin dile getirildiği mitingde konuşan Küresel Eylem Grubu sözcüsü Damla Çimen, medikoların kapatılmasının sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, sağlık hakkının sermayenin ellerine bırakılması olduğunu söyledi. Medikolara yönelik saldırının GSS'nin bir parçası olduğunu vurgulayan Çimen, "Biliyoruz ki, binlerce üniversite öğrencisinin medikolardan başka ulaşabileceği bir sağlık hizmeti yok. Medikolara ayrılan bütçe kesildiğinde, hastalıklarımızla baş başa kalacağız. Ne kadar paramız varsa, o kadar sağlık hizmeti alacağız. Üstüne üstlük harç ödemeye devam edeceğiz" şeklinde konuştu.

HALKIN GÖZÜYLE

Genel Seçimler

SORULAR

1- Cumhurbaşkanlığı seçimleri sürecinde zıt kutuplar şeklinde hareket eden CHP ve AKP'nin yaklaşan genel seçimler öncesinde DTP'nin önünü kesmek için kendi kavgalarını bir tarafa bırakıp, aynı cephede yer almalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

2- Ülkemizde siyasi partilerin sınırları biraz zorlamaları sonucunda rahatlıkla kapatılabildiklerine birçok kere tanık olduk. Bu grupta en çok Kürt sorunu ve inançlar temelinde siyaset yapan partiler bulunuyor. Arkalarına milyonlarca kişinin desteğini alan partilerin bu şekilde engellenmeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Deniz SALMAN

Hıdır (...)

Nejat GÜVEN

Baver AKTAR

Tekin KORKMAZ

Deniz SALMAN

1- CHP'nin DTP'yi engelleme gibi bir çabası olduğunu düşünmüyorum. CHP kendinden başka bir parti tanımaz ve DTP'nin meclise girmesi CHP'yi etkilemez. AKP'nin ise başından beri DTP vb partileri engelleme çabası var. AKP daha örgütlü, daha sinsi bir yapılanma içerisinde. Bunlar kendi yanlışlarını örtmek için başka yapıları bastırmak istiyorlar.

2- Ülkemizde yüzde 10 barajının aşağıya çekilmemesinin tek sebebi, Kürtlerin meclise girmelerini engellemektir. Kürtler meclise girerse orayı zapt eder korkuları var. Zihniyet ise belli, bunları ortadan kaldırmak. Bunun için yüzde 10 barajını düşürmezler. AKP'den önce CHP'nin böyle bir politikası var. Geçmişte Necmettin Erbakan ve milli görüşçüler geldiği için halk bunlardan bıktı. Oy veren kişiler dahil bu oyların nereye gittiğini bilmiyorlar. Erbakan gitti ama yanındakiler biraz demokrat biraz liberal bir maske ile iktidara geldiler. Çizgi aynı çizgi, değişen hiçbir şey yok.

ALİ Kınayoğlu

1- Bağımsız girmeleri daha doğru olur. En azından oylar boşa gitmez. Yoksa oylar onlara gidiyor, ama bir birleşmenin olması şart.

2- Meclise girmelerini istiyorum. Barajın aşağı çekilmesi lazım. Zaten bütün partilerin tek derdi DTP'nin önünü kesmek.

Hıdır (...)

1- AKP'nin siyasi politikası bellidir. CHP ise zaten sol bir parti değil. Amaçları Kürt halkının temsil hakkının engellenmesi. Gerekli sayı yakalanabildiğinde, mecliste parti kurulabilir. Bunun engellenmesi için böyle bir işbirliği yapıyorlar. Burada asıl olarak CHP'yi eleştirmek lazım. AKP'nin tavrı zaten belli ama CHP neden böyle bir şey yapıyor bilmiyorum.

2- Barajın aşağıya çekilmesi gerekiyor. AKP'nin çıkarları ile uyuşmadığı için, kendisine rakip partilerin meclise girmemesi için barajın sınırını değiştirmek istemiyor.

Bugün ülkede var olan yüzde 10'luk seçim barajı bile sözde demokrasinin çiğnenmesidir. Cumhuriyette halk kendini yönetmelidir. Eğer cumhuriyet varsa Kürt halkının da kendisini temsilen meclise girmesi gerekiyor. Baraj düşürülmelidir, seçimler daha adil bir şekilde yapılmalı, her kesimin kendisini ifade edeceği bir sistem istiyoruz. AKP ve CHP değil, bütün yapıların orada olması lazım.

Tekin Korkmaz

1- Bir cephe olarak değerlendiriyorum. Kürtlere karşı alınmış bir tavır. Temelde Türk oldu mu farketmiyor, ama Kürt oldu mu birlikte olup baskı oluşturuyorlar.

2- Bir hukuksuzluktur. Kendi açılarından ülkede her hukuksuzluğu hukuka çeviriyorlar. Kürtlere geldiğinde de hiçe sayabiliyorlar.Türkiye'de laikliği savunan, dilimizi, dinimizi istemeyen, Kürt sorununu çözmek istemeyen kesimdir.

Murat Aydın

1- İlk defa ortak karar almaları güzel bir şey, ama ne kadar doğrudur tartışılır. AKP ve CHP zıt kutuplardır. Siyasette rant vardır, o yüzden oyu alacak partiyi engellemek için birlikte hareket ederler.

2- Türkiye'de temsili demokrasi uygulanmaktadır. Sonuçta halkın temsil etteği kişiler meclistedir. Halk kendini ifade edecek kişileri meclise seçip gönderdiyor. Bu nedenle partilerin iç tüzüğü, yapısı, dağılışı ve tabanını daha iyi analiz ederek kapatmaya veya feshetme çalışmalarının daha uygun olacağı görüşündeyim.

Baver Aktar

1- Türkiye'yi DTP'nin eline bırakmamak ve Kürt sorunu yüzünden.

2- Bunlar hep böyle işine gelmeyeni kapatıyorlar

Nejat Güven

1- Kendi aralarında çıkarları uyştumu birlik olurlar, çıkarları ters düştü mü birbirlerine düşerler. Sırf DTP'nin Meclise girmemesi için, Kürt olduğumuzdan bizleri kabul etmemelerinden dolayı ittifak kuruyorlar.

2- Bir nevi bizi parlementoya almamak için kapatıyorlar partileri. TSK'nın etkisi altındalar. Demokrasi ile yönetildiğimiz söyleniyor, ama alakası yok. Milyonlarca kişinin desteğini alan partilere söz hakkının olmadığı yerde demokrasi ne arar.

YÖNELİM

Kazım Cihan

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

ABD'nin emireri Sorkozy'e halk öfkesi

Fransa'da 44 milyon seçmenin yüzde 84'ünün sandığa gittiği cumhurbaşkanlığı seçimini, merkez sağın adayı UMP lideri Nicolas Sarkozy kazandı. Sarkozy oyların yüzde 53'ünü alırken, rakibi Segolene Royal'in oy oranı ise yüzde 47'de kaldı.

Fransa sokakları isyanı biledi

Fransa'da ırkçı açıklamalarıyla dikkat çeken Nicolas Sarkozy'nin cumhurbaşkanı seçilmesinin ardından başlayan protestolarda binlerce araç yakıldı. Geceleri, Sarkozy karşıtlarının yaktıkları araçlarla aydınlanan sokaklardaki eylemler, ülkenin dört bir yanında devam ederken, başkent Paris'teki ünlü Sorbonne Üniversitesi öğrencileri ise Elsyee Sarayı'na sağcı lider Sarkozy'nin oturmasını protesto etmek amacıyla boykota çıktı. Tolbiac Kampusü'ndeki öğrencilerin, sağcı liderin yapmayı planladığı 'üniversite reformları'nı protesto ediyor. Hatırlanacağı üzere Fransa'da yeni işe başlayan gençlerin işveren tarafından kolay şekilde işten çıkartılmasını öngören yasa tasarısı, yine Sorbonne Üniversitesi'nde başlayan ve daha sonra diğer Fransız üniversitelerine yayılan toplu boykotlar ve işçi grevlerinin ardından hükümet iki yıl önce geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Sarkozy'nin planladığı eğitim, sağlık ve ekonomi alanındaki 'reform'lar, ülkedeki sendikalar ile muhalif partileri alarma geçirmişti. Eğitim 'reform'una öncelik verdiği bilinen Sarkozy, bu yazdan önce yasalaştırma amacında olduğu tasarıyla özelleştirmelerin önünü açmasının yanı sıra, üniversite yönetimlerinin elini güçlendiriyor, yönetimlerin okuldan atma ve işten çıkartmaları daha kolay yapmasını sağlıyor ve ücretlere de bazı sınırlamalar getiriyor.

Sarkozy Fransız halkının değil, işgalci katliamcı ABD'nin emrindedir

Sarkozy seçimden sonraki konuşmasında kendisinin seçilmesinin Mayıs 1968 devrimci ayaklanmasının uzun zamandır süren etkisine son verdiğini deklare etti. Sarkozy "çalışmaya, otoriteye, saygıya ve erdeme daha fazla değer vereceği"nin sözünü verdi. Fransız politikası bağlamında bu kelimeler 2. Dünya Savaşı sürecinde Nazi işgali altında Petain hükümetinin "iş, aile, anayurt" sloganının bir kombinasyonu olarak herkese tanıdık gelmektedir. Sarkozy, "kendinden nefret etmenin bir biçimi olan pişmanlığa son vererek Fransızlarda, Fransız olmaktan gurur duymayı geri getirmek istiyorum" diye ilan etti. Bu, Fransa'nın geçmişteki sömürgeci geçmişini eleştiren Fransız halkını hedef almaktadır. Sarkozy ayrıca "Amerikalı dostlarımıza, dostluğumuza güvenebileceklerini söylemek isterim" dedi. Bu, Fransa'nın Irak savaşı bağlamında ABD'ye yönelik dile getirdiği eleştirilerden geri adım atacağı ve ABD'nin İran ile olası bir savaşın da ABD'yi destekleyeceği şeklinde algılandı.

Seçim gecesi faşist Milliyetçi Cephe'nin lideri Jean-Marie Le Pen'in zafer kazanmış edası bu seçimin büyük ironilerinden biridir ve seçim sisteminin nasıl işlediğinin acı bir deneyimidir. Sonuçlar açıklandığında ve medya Le Pen'e seçim sonuçlarını nasıl değerlendirdiğini sorduğunda Le Pen, her iki partinin de kendi fikirlerini dile getirmiş olmaları nedeniyle bu seçimin kendi partisi için büyük zafer olduğunu düşündüğünü, Sarkozy'nin sözlerinin iyi olduğunu fakat sorunun, bu sözleri yerine getirip getirmeyeceği olduğunu söyledi.

Başka bir ironi ise Royal ve Sosyalist Parti'nin, bu seçimin Mayıs 1968'in sonunu sembolize eden bir seçim olduğunu ilan etme konusunda Sarkozy kadar istekli olduğudur. Bu, 30 yıl önce devrimci politikaları terk eden ilk öğrenci liderlerinden biri olan Sosyalist lider Bernard Kouchner tarafından açıkça ifade edildi. Kouchner, Royal kaybetmiş bile olsa Sosyalist Parti'nin "normal" bir Avrupalı sosyal demokrat partiye dönüşmesinin büyük bir zafer olduğunu söyledi. Royal'in, seçim kampanyasında hiçbir zaman sosyalizm kelimesini kullanmamış olduğu dikkate değerdir. Royal'in Sarkozy ile farklı düşündüğü konular daha çok küçük ve önemsiz meselelere ilişkindi. Televizyonda canlı yayınlanan konuşmalarında Royal, Sarkozy'nin en çok nefret edilmesine neden olan bazı meseleler üzerinde hiç konuşmamayı tercih etmişti.

Hindistan'da köylü intiharları artıyor

Hindistan'da "ekonomik reform" adı altında uygulanan program sonucu bugüne kadar yüzlerce köylü intihar ederken, sömürünün daha da katmerleşmesi sonucu intihar vakaları ciddi boyutlara ulaşmış durumda

1990'da Hindistan'ın "ekonomik reform" programının uygulanmaya başlamasından bugüne kadar çiftçilik para kaybettiren bir alan olmaya başladı ve bu durum gittikçe yükselen sayıda köylünün büyük bir borç yükü altında ezilmesine neden oldu. Bugün ise bu politikaların sonucunda yüzlerce köylü intihar etti ve bu intihar girişimleri her geçen gün yayılıyor. Bu korkunç olayları gizlemek için yerel hükümet eyaletleri birçok hikaye uydursa da bu fenomen gizlenemeyecek kadar açık bir durumdadır. Köylülerin intiharının yükselen trendi Hindistan kırsalını etkisi altına alan sefaletin ve çaresizliğin boyutuna işaret etmektedir. İntihar olaylarının en çok yaşandığı eyaletler Karnataka, Andhra Pradesh, Maharashtra and Madhya Pradesh, Punjab, Kerala, Uttar Pradesh, Rajasthan, West Bengal, Tamilnadu, Gujarat, Orissa, Himachal Pradesh eyaletleridir.

Uluslarası şirketler gittiği her yere açlık, sefalet ve ölüm götürüyor

Köylülerin bu intihar vakaları, uluslarası şirketlerin kırsal ekonomiye daha fazla nüfuz etmesine neden olan ekonomik reformlar programının sonucudur. Uluslararası şirketlerin ve hakim sınıfların acımasız sömürüsü arttıkça, köylülerin büyük çoğunluğunun kötü durumu her geçen gün daha da çekilmez hale gelmektedir. İşsizlik, borç batağı, açlık, kötü beslenme, çaresizlik Hindistan'ın kırsal alanlarını sarmalamış durumdadır.

İntihar olaylarını yakından takip eden Profesör Utsa Patnaik yaptığı bir araştırmada, bu ülkenin 4 kişilik bir ailesinin 1997-98 ile kıyaslandığında 2000-2001'de 93 kilo daha az hububat tükettiğini belirtti. Bu, alınan günlük yiyeceğin boyutunda veya alınan kalori miktarında düşme olduğu anlamına gelmektedir. Bu düşük tüketim düzeyi 1943 yılında Bengal'de baş gösteren kıtlık durumu ile eşdeğerdedir. Profesör Patnaik'e göre "Nüfusun 1/6 veya 1/7'lik en zengin kesimi günlük besin çeşitliliğini geliştirdikleri için nüfusun en yoksul 1/3'ü için beslenme konusundaki gerileyiş olağanın çok üzerinde meydana gelmektedir.

Bugün Hindistan'da gerçekte yoksul ve topraksız köylüler ve köylülüğün %60'ını oluşturan ücretli işçiler açlık, kötü beslenme ve geçim sıkıntısı çekmektedirler. Yetersiz iş imkanları daha da azalmıştır, toprağın işlenmesi ekonomik bir çözüm olmaktan çıkmış durumdadır. Çiftçiler, özelikle de küçük çiftçiler faizlerle ve borçlarla her geçen gün daha da fazla tefecilere bağımlı hale gelmektedir. Tüm bu tablo bizlere bu intiharların gerçek sahiplerinin emperyalistler olduğunu açıkça göstermektedir. Onlar gittikleri her yere ölüm, açlık, sefalet ve zulümden başka bir şey götürmezler.

G8 zirvesi öncesi gözdağı veriliyor

Haziran ayında Almanya'da yapılacak ve sanayileşmiş 8 ülkenin liderlerini biraraya getirecek olan G-8 zirvesi öncesi güvenlik önlemleri şimdiden artmaya başladı. Alman polisi ise bu çerçevede Almanya'daki bir çok demokratik kurum ve kuruluşa yönelik baskınlar gerçekleştiriyor. Saldırılara yönelik başta Berlin, Hamburg ve Bremen olmak üzere birçok kentte halklar alanlara çıkarak protesto eylemleriyle tepkilerini ortaya koydular.

Bu yıl G8 zirvesi Almanya'da gerçekleştirilecek. Bu zirveye katılanlar, dünyayı nasıl kontrol edeceklerini, halkı nasıl bastıracaklarını ve sömüreceklerini, ezilen ülkeleri nasıl yağmalayacaklarını ve dünyanın çoğunluğunun temel yaşamsal ihtiyaçlarını nasıl bir tarafa atacaklarını tartışacaklar. Tümü kana susamış sistemlerini sürdürme telaşında olan bu emperyalist güçler arasında keskin çelişkiler olsa da askeri, politik ve ekonomik güçleri temelinde dünyayı kendi aralarında bölüşmektedirler.

Kar elde etmekten başka hiçbir şeyi önemsemeyen dünya gericiliği daha ne kadar insanlığı ve gezegenimizi tehdit edecek? Afganistan ve Irak'tan sonra İran, emperyalist savaşın bir sonraki hedefi mi olacak? Daha ne kadar çiftçi borç batağından kurtulmanın tek yolu olarak intihar edecek? Vahşi mali sermayenin işleyişinden kaynaklı emperyalizmin hakimiyetindeki ülkelerde ve bizzat emperyalist ülkelerde daha kaç yaşam yok edilecek? Emperyalist müdahaleler ile birlikte daha ne kadar etnik, dinsel savaş veya çekişme körüklenecek ve şiddetlendirilecek? Bu sorular ve çok daha fazlası, her yıl toplanan, en güçlü emperyalist ülke liderlerinin G8 zirvesi ile doğrudan veya dolaylı olarak ilişkilidir.

G8 zirvesinin önemli gündemlerinden biri de İran olacaktır

Bu yılki zirvenin en önemli gündemlerinden biri İran'a karşı bir savaş olasılığı olacaktır. ABD emperyalizmi bu meselede diğerlerini kendi tarafına çekmek veya nötralize etmek için yoğun çaba harcamaktadır. Emperyalist güçler BM Güvenlik Konseyi üzerinden daha şimdiden ilk yaptırımlar konusunda uzlaştılar ve bu yaptırımların daha da ilerisine geçme konusundaki niyetlerini açıkça ortaya koydular. Emperyalistler arasında, ayrı ayrı çıkarlarından kaynaklı bazı çelişkiler mevcut olsa da İran'a karşı bir savaş tehdidi güçlü bir şekilde mevcuttur.

ADGH'ten G8 zirvesini protesto eylemlerine çağrı

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi 15. Merkezi Komisyonu yayımladığı bir genelgeyle 6-7-8 Haziran tarihlerinde Almanya'da yapılacak olan G8 zirvesini protesto için tüm aktivistlerini görev başına çağırdı. ADGH yayımladığı bildiride; "hazırlıklarına iki yıl önce start verilen G8 protesto zirvesi için oluşturulan platformun büyük çoğunluğunu reformistler ve pasifistler oluşturmakta. Bu platforma bağlı, içerisinde bizimde bulunduğumuz "G8'e Karşı Anti-faşist Anti-emperylist Eylem Birliği" bloğu oluşturuldu. Yine aynı platform içerisinde başka devrimci bloklar mevcut. Tüm zirve boyunca genel programlara rağmen kendi özgüllüğümüz dahilinde, içinde bulunduğumuz bloğun kendi planlaması olacaktır. Bu blok içrisinde Anti-Emperyalist Gençlik Koordinasyonu, ADGH ve ADHK olarak yer almaktayız" açaklamasına yer verdi.

Bildiride ayrıca; "Gençliğin devrimci dinamizminin dalgalanacağı bir G8 zirve protestosunu hakim kılabilmek için, var oluş özgünlüğümüzü dalga dalga yaymak için, tüm güçlerimizi Rostock'a seferber edelim. Güzel yarınlara yürüyüşümüzde anti-emperyalist dalgayı halka halka yayalım. Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde" açaklamasına yer verildi.

El Fetih ve Hamas kendi halkına düşmanlık yapıyor

Bundan kısa bir süre önce Mekke'de varılan "barış" anlaşmasının ardından El Fetih ve Hamas arasındaki çatışmalar yeniden alevlendi.

Olaylar Baha Ebu Cevad adlı El Fetih liderinin öldürülmesinden Hamas'ın sorumlu tutulması üzerine başladı ve Tevfik El Boudi'nin de aynı yerde öldürülmesiyle iyice tırmandı. Hamas bu cinayetle bir alakası olmadığını belirtirken, Ebu Cevad'ın cenazesinde çatışmalar yaşandı.

Çatışmaların yayılmasıyla birlikte 40'a yakın kişi hayatını kaybederken, Filisitin son dönemlerin en kanlı günlerini yaşıyor.

Çatışmaların Filistin'de ulusal birlik hükümetinin onayladığı güvenlik planının devreye girmesinin ardından gelmesi kafalarda birçok soru işareti bırakmış durumda.

El Fetih ve Hamas arasında yaşanan bu çatışmalar hiç kuşkusuz başta İsrail siyonizmi olmak üzere emperyalistlerin işine gelmektedir. Ve El Fetih ve Hamas Filistin halkına büyük bir düşmanlık yapmaktadır. Öte yandan İsrail bu çatışmalı süreci yeni saldırılarla tırmandırma niyetini açıkça ilan etmiştir. Ve Kassam roketlerini bahane ederek, Gazze'ye yönelik operasyona onay vermiştir. Bu fiili saldırılarla yetinmeyen İsrail şimdi de Doğu Kudüs'te 20 bin konutluk yeni bir Yahudi yerleşim birimi inşa etmeyi planlıyor.

Yaklaşık olarak 230 bin Filistinli ve 200 bin kadar da İsrailli'nin yaşadığı Doğu Kudüs'te yapılması planlanan yerleşim birimleri İsrail siyonizminin 1967 Savaşı'nın ardından ilhak ettiği yerlerden oluşuyor.

Uluslararası yasaların, ilhak edilen topraklarda inşaatı yasaklamasına karşın İsrail siyonizmi bu yasaları da hiçe sayarak bölgede 3 yeni Yahudi mahallesi daha kurmayı amaçlıyor. Filistin halkı için büyük öneme sahip olan bu topraklarda 1967'den itibaren Batı Şeria'da dahil olmak üzere 500 bin konut inşa edildi

KDP genel merkezine intihar saldırısı

Kürdistan Demokratik Partisi (KDP)'nin genel merkezine düzenlenen bombalı saldırıda onlarca kişi hayatını kaybetti.

Güney Kürdistan'ın Mahmur kentinde 13 Mayıs günü bir intihar bombacısı, içinde bulunduğu patlayıcı yüklü kamyonu KDP'nin genel merkez binası yakınında infilak ettirdi. Saldırı sonucunda aralarında belediye başkanlığının da bulunduğu binalarda büyük hasar oluşurken, saldırıda 30 kişinin yaşamını yitirdiği, 100 kişinin de yaralandığı bildirildi.

Referandum bilmecesi

Son zamanlarda Güney Kürdistan'da artan bombalı saldırıların Kerkük'te bu yıl sonunda yapılması planlanan referandumla ilişkili olabileceği belirtilirken, Güney Kürdistan'daki özerk Kürt yönetim bölgesi başkanı Mesud Barzani, 7 Mayıs günü bir gazeteye verdiği demeçte Kerkük'te anayasal çözüm dışındaki tüm seçenekleri reddettiklerini belirterek, referandumun bu yılın sonlarında yapılacağını yineledi. Barzani'nin bu söylemlerine rağmen Irak hükümetinin referandumu 2008 yılına ertelemek için harekete geçtiği öne sürülüyor. İddiaya göre; Irak Bakanlar Kurulu, Anayasa Komisyonu'na yazılı talimat göndererek, Kerkük'ten ayrılmak için başvuran ve tazminat ödenecek Arap ailelerinin isim listesini istedi. Talimatta, Araplara tazminatın hükümetin 2008 yılı bütçesinden ödeneceği belirtilirken, bir süre önce dağıtılmaya başlanan tazminat ödenek formlarının dağıtımı da durduruldu.

Nasıl bir sendikal anlayış? (1)

GİRİŞ

20. yy'lın başlarında sermayenin (ticaret ve sanayi sermayesinin) yoğunlaşıp-merkezileşerek tekelleşmesi kapitalizmi, emperyalizme ulaştırmıştır. Bu dönemin ayırt edici özelliği üretimin ve sermaye birikiminin yoğunlaşıp tekelleşmesi ve tekelleşen sermayenin dünya genelinde özellikle az gelişmiş ülkelere ihraç edilmesi idi. Bu sürecin ilerleyen bir süreklilik arz etmesi kapitalizmin yapısal bozukluğunun temelini oluşturur. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı 'bunalımlar', 'krizler' tam da bu bahsettiğimiz özsel sebepten kaynaklıdır; üretimin yoğunlaşması ve bununla beraber yoğunlaşan ve tekelleşen sermaye, sömürüye dayalı sistemin yaşadığı krizleri aşmak için üretimin bütünlüklü organizasyonuna çeşitli yöntem ve araçlarla müdahale etmeye çalışır. Bu yöntem ve araç değişiklikleri tarihsel ilerleyiş itibarıyla kaynağını üretemin daha da yoğunlaştırılması ve sömürünün arttırılması esas bakışından alır-almak zorundadır. İşte tam da bu yüzden kapitalizm 'kriz'den kurtulmak için daha büyük krizlerin maddi zeminini oluşturur.

1880-90'lı yıllardan 1929 buhranına kadar uygulanan Taylorizm yukarda bahsettiğimiz yöntem ve araçlardan birisidir. "Bilimsel iş yönetimi ilişkileri" ilkesinden hareket eden bu yöntem işçileri katı kurallarla denetim altında tutarken kafa ile kol emeğini birbirinden tamamen ayırmıştır. İşçiyi fazla çalıştırıp buna göre fazla ücret vermeyi öngören bu yöntem 1920'lerde başlayan krizi (büyük buhran) aşmak amacıyla yerini yine Taylorizm'in ilkelerini esas alan Fordist yönteme terk etmiştir. Kitlesel ve standartlaşmış seri ürün üretmek, diğer adıyla 'bant sistemi' denilen Fordizm 1970'lerin sonuna kadar uygulanmıştır. Fordist yönetim biçimi Keynes'in 'tam istihdam', 'sosyal devlet', 'refah devleti' anlayışıyla uyum sağlamış, 1950-1960'larda kapitalizmin 'altın çağını' yaşamasına neden olmuştur. Keynesyen teori, arza göre talebin her zaman geri kalacağı belirlemesinden hareket eder ve bilinçli bir müdahale ile dengeyi kuracak gizli bir ele (devlet müdahalesi) ihtiyaç olacağını söyler. Ayrıca kitlesel olarak üretilen ürünlerin kitlesel olarak tüketilmesi anlayışı esas alınmış bu çerçevede üretimi sürekli kılacak tüketicilerin yaratılması öngörülüyordu.

1970'lere gelindiğinde kapitalizmin yapısal karakteri olan kriz yeni liberal politikaların uygulanmasını zorunlu kılmıştır. Bu uygulamalar dünyanın ekonomik, siyasal, toplumsal ve kültürel alanlarda değişimini beraberinde getirmiştir. Bilindiği üzere 1970'lere gelindiğinde 'ithal ikameci' ve 'korumacı' politikalar iç pazarda birikimin artmasına ve yeni pazar arayışlarına neden olmuştur. Aşırı üretim yapan bu sistemde uluslararası sermaye ve şirketlerin pazarlarını genişletmesinin tek yönü az gelişmiş ülkelerin iç ekonomilerini parçalayarak yeni tüketici pazarları yaratılmasından geçiyordu. Bunun için gerekli olan düzenlemelerin tümü sıkça duyduğumuz 'neo-liberal politikalar'dır ve yine sıkça dillendirilen 'küreselleşme' bu politikaların toplumsal bütünde yarattığı değişimlerin ifadesidir. Emperyalist ya da kapitalist sistemin içinde bulunduğu bunalım süreci, Yeni pazarlara açılımda tekeller arası rekabet, gelişen ve yenilenen teknoloji vb. nedenler, 1970'lerden itibaren üretim sürecinde yeniden bir yapılandırmayı doğurmuştur. Mevcut Fordist üretim yapısı yerini esnek üretime yani post-Fordist yapıya terk etmiştir. Esnek üretim neticesinde gerçekleşen değişim emek sürecinde (iş ve üretim) kendini göstermiştir. Buna göre işyeri ve işçiler küçük parçalara ayrılmış ve her bir parça hareketi ve süresi keskin bir şekilde belirlenen üretim sürecinin tamamlayanı haline gelmişti. Bu durum beraberinde aşırı uzmanlaşmayı ve esnekleşmeyi doğurmuştur. Statü farlılaşması yaratan post-Fordizm üretim sürecini uzmanlaşmış alanlara bölmüştür, dolayısıyla buna uygun oluşturulan işletme örgütlenmeleri aynı iş sürecinde birden fazla iş kolunun işçilerini bu tarz bir organizasyona dahil etmiştir. Şüphesiz ki bahsettiğimiz bu durum uzmanlaşmaya ve statülere dayanan, aynı alanda faaliyet gösteren emek örgütlerinin ortak mücadele düzleminde bir araya gelmesi gibi önemli bir sorunu ortaya çıkartmıştır. Kitlesel üretim yapan firmaların bazı üretim aşamalarını fabrika dışında fason ilişkilerle veya eve iş verme uygulamalarıyla sağlaması, küçük ve orta büyüklükteki firmaların pazardan pay kapabilmek için kendi aralarında üretim aşamalarını paylaşarak oluşturdukları örgütlenme ve dayanışma gibi modeller bahsettiğimiz bu üretim süreci içinde (esnek üretim) yer alır.

Neo-liberal politikaları üç temel özelliğiyle tanımlayabiliriz. Serbestleştirme, kuralsızlaştırma ve özelleştirme. Neo-liberalizmin üzerine oturduğu bu üç sacayağı, emperyalist ülkeler tarafından az gelişmiş ülkelere ya doğrudan ya da Dünya Bankası (DB), Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) gibi kurumlar aracılığıyla dayatır. Bu politikalar özünde uluslararası anlamda sermayenin malların ve hizmetlerin sınır tanımadan rahat dolaşımı, ulusal sınırlar içerisinde devletin küçültülmesi dene kamusal alanın tasfiyesiyle sermayeye muazzam yatırım ve kar alanları açmaktır.

> 1940'lardan 1970'lerin sonuna kadar Avrupa'da "sosyal devlet" anlayışıyla uyumlu sendikal model (hakim olan model) ülkemizde de yaygınlık kazanmış ve hakim hale gelmişti. Temel felsefesi devlet ve işverenlerle çatışmaya girmeden, sömürü sistemini ve bunun yaşandığı ülkelerdeki düzeni sarsmadan uzlaşmayı tercih eden, sosyal kontrol aracı görevini üstlenmeyi benimseyen, ekonomik istikrarı hedefleyen, bürokratik-tekçi ve merkezci olan bu sendikal anlayış ülkemizde merkez sendikaları açık bir şekilde kendisini göstermiştir

NEO-LİBERALİZM VE BU POLİTİKALARIN ÜLKEMİZDE UYGULANIŞI

Emperyalist-kapitalist sistemin karakteristik özelliği olan bunalımını aşmak için geliştirdiği (aslında daha büyük krizlere davetiye çıkartan) yöntem ve araçlara yukarıda değinmiştik. Özellikle 1970'ler sonrasında yaşanan neo-liberal politikalar emperyalizme göbekten bağımlı ülkemizde de çok geçmeden uygulanmaya başlanmıştı. Ülkemizde neo-liberal politik açılımların en büyük hamlelerinden birisi 24 Ocak 1980 Kararları'dır. "İthal-ikameci kalkınma politikaları" ve "sosyal devlet anlayışından" " ihracata ve büyümeye dönük ekonomi" politikalarına geçiş olarak tanımlanan bu kararlar 12 Eylül AFC'si ile uygulanabilmiştir. Serbest piyasa ekonomisinin daha da ayakları üzerine oturtulması demek olan bu durum, ülkemizi emperyalist yağmaya daha da açık bir pazar haline getirmiştir. 24 Ocak Kararları'nın uygulanması beraberinde sendikaların gücünü azaltmayı, ücretleri dondurmayı, işçi-emekçilerin çeşitli sosyal haklarının da gaspını beraberinde getirmiştir. devletin küçültülmesi adı altında özellikle en yüksek gelir getiren Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin (KİT) özelleştirilmesi, eğitim, sağlık gibi temel kamusal alanların tasfiyesi gibi çıkartılmış olan neo-liberal politikalar ülkemizde şiddet ve baskının en üst düzeyde uygulandığı sıkı yönetim ortamı altında uygulanabilirdi. Bu sürecin ana belirleyeni, ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığıdır. Eski haliyle 1475, yeni haliyle 4857 sayılı iş yasaları, AB'ye uyum adı altında çıkartılan yasalar, Kamu Reformu Yasası, tarımsal üretimin sınırlanması olan tütün, şeker yasaları vb; bütün bunlar 24 Ocak Kararları ile somutlanan neo-liberal politikaların günümüzdeki ve yakın geçmişteki uygulamalarıdır. Özellikle 4857 sayılı iş yasası ile beraber iş gücü maliyetlerinin ve ücretlerin azaltılması, sendikaların etkisizleştirilmesi, işyeri tanımında yapılan değişiklikle beraber özel istihdam bürolarının oluşturulması, üretimin esnekleştirilmesi, taşeronlaştırma ve kısa süreli çalışmanın yaygınlaştırılması gibi birçok uygulama yasallaştırılmıştır. Yasada emek örgütlerine ciddi saldırılar olmakla birlikte, emek örgütlerinin örgütlenmesi ve ortak karşı duruşunu da engellemeye yönelik tedbirleri barındırmaktadır. 4857 sayılı yasayla benzerlik taşıyan diğer bir düzenleme de Kamu Personeli Rejimi Yasası'dır. Hizmet Ticareti Genel Antlaşması (GATS) ile doğrudan ilişkili olan bu yasa ile, merkezi yapıların yerellere dağıtılması, merkezin personel sayısının düşürülmesi, tüm mal ve hizmet alanlarının sermayeye açılarak kamusal alanın tasfiye edilmesi amaçlanmıştır. Bu özelleştirme saldırıları sadece kamu emekçilerine değil, toplumun tüm kesimlerine yönelik olmuştur. Bu düzenlemelerle birlikte, kamuya yapılan harcamalar ve kamu personelinin ücretleri azalmakta, kamusal haklar da yine eşit şekilde faydalanma kavramının yerini "paran kadar hizmet" almaktadır. Zorunlu emeklilik ile birlikte yeni personel alınmayarak iş yükü arttırılmakta, esnek çalışma uygulanarak performansa dayalı sözleşmeli personel alımı esas hale getirilmektedir. Kamu emekçilerinin örgütsüz ve sendikasız olmalarının önü de açılmaktadır.

> 1970 bunalımı ile ikame edilen ve üretim sürecine bütünlüklü müdahale olan esnek üretim ve bunun organizasyonu, işçi ve emekçilerin ortak örgütü olan sendikaları büyük oranda etkilemiş-geriletmiştir. Ancak böyle bir süreç, iki karşı sınıf arasındaki çelişkinin de derinleşmesine nesnel zemin hazırlamıştır. Emperyalist-kapitalist sistem, kendi sürecine uyum salamayan sendikalara ciddi anlamda saldırmış, kendisine entegre olan teslimiyetçi kurumlara dönüştürmeye çalışmıştır

SENDİKALARIN TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ

Yukarıda özetlediğimiz kapitalizmin gelişme süreci sendikal alanda da çeşitli değişikliklere sebep olmuştur. Sendikaların tarihi, kapitalizmin sosyo-ekonomik formasyon oluşturup belirginleşmesine denk düşer. İlk defa Avrupa'da oluşan sendikalar, mesleki sendikalar, yardımlaşma ve dayanışma dernekleri biçiminde kurulmuştur. Serbest rekabetçi kapitalizm, işçiyi katı kurallarla kontrol altına alan "bilimsel iş yönetimi" organizasyonu, yoğun çalıştırma ve sömürü karşısında sendikalar yaşam ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleri ile yoğun bir şekilde mücadelesini yürütmüş, kısa zamanda ekonomik olan mücadele politik bir boyut kazanmıştır. Bu dönemin karakteristik sendika modelleri trade-unionculuk, anarko-sendikalizm ve sendikal çoğulculuk 1930'lardan 1970'lere kadarki Fordist yöntemle uygulanan kitlesel ve standartlaşmış seri üretim ve bunun doğurduğu "tam istihdam", "sosyal devlet" anlayışı bu dönem içinde hakim hale gelen sendika modelinin doğmasına etki etmiştir. Kitlesel olarak üretilen ürünlerin, kitlesel olarak tüketilmesi, işçilerin fazla çalıştırıp fazla ücret verme anlayışına uyum sağlayan bu model, kapitalizmin "altın çağı"nı yaşadığı Avrupa'da refahın yaşandığı, sendikalar ile devletin bir uyum içinde olduğu döneme tekabül eder. Devlet müdahelesinin açıklığı, ağır bürokratik örgütlenme tarzının hakim oluşu, demokrasiden yoksun merkezci, korporatist eğilim bu sendika modelinin karakteristik özellekleri dir. Böyle bir sendikal yapıda işçilerin karar verme süreci ve söz hakkı yoktur. Sendikal politika ve kararlar, işçilerin dışında merkezileşmiş yönetim mekanizmalarında verilir. Devletle bir uzlaşma ve kapitalist sistemle uyum sağlama mantığı vardır. Devlet de siyasal ve ekonomik istikrarını sağlayabilmek, toplumsal düzeni sürekli kılabilmek amacıyla sendikaların bahsettiğimiz karakteristik özelliklerinin kendisi ile işbirliği ve uzlaşma yönünde formülize etmiştir.

Avrupa'da olgunluğa erişmiş işçi hareketi ve sendikal mücadele ülkemizde (Osmanlı) sosyo-ekonomik yapıdan kaynaklı oldukça zayıf ve ilkel bir şekilde yaşanmıştır. Bu dönemde işçi hareketinin nüveleri, Balkanlar'da (gayri Müslim örgütlenmeler) olmuştur. 1908'lerde İngiliz ve Fransız şirketlerde çalışan işçilerin gerçekleştirdikleri grevlerle, iş koşullarının düzeltilmesi ve işçi birliklerinin tanınmasını talep etmişlerdi. Osmanlı ordusu, grevleri bastırmak için, İzmir ve Karadeniz Eğreğlisi'ne birlikler çıkartır, ardından işçi birliklerini dağıtan ve grevi yasaklayan "Tatil-i Eşgal Kanunu Muvakkati"ni çıkartır ve yürürlüğe koyar. Demir yolları, tütün, maden ocakları gibi alanlarda mevcut işçilerin oluşturdukları birlikler, sendikal örgütlerden çok yardımlaşma sandıkları, emekli sandıkları, kooperatif ve dernek niteliğini taşımaktaydı. Mülksüzleşmemiş yarı-işçi kıra bağımlı özelliğini taşıyan işçi nüfusu gerek sosyo-ekonomik yapı, gerekse de işçi hareketinin deneyiminin olmayışı bu dönemde hak kazanımının olduğu örgütlü-bilinçli bir sendikal mücadele önünde engel teşkil ediyordu. 1924 yılında kabul edilen anayasa ile birlikte işçi ve memurların cemiyet kurma hakkı tanınmış, angarya yasaklanmıştı. Fakat, hemen ardından 1925'te 578 sayılı "Takrir-i Sükun Yasası" çıkartılmış, bu yasa ile işçi örgütleri kapatılarak yasaklanmıştı. 1936'da 3008 sayılı iş yasası ile bir takım düzenlemeler yapılmış, ancak grev yasağı geçerliliğini korumuştur. Bu zamanlarda yapılan bir takım düzenlemeler, işçi-emekçilerin örgütlü-bilinçli mücadelesinden ziyade devletin kendi eliyle müdahale ederek hem işgücü ihtiyacını karşılamak, hem de çıkabilecek toplumsal sorunları önleyebilme mantığı yatıyordu. 1946'da 4919 sayılı yasa ile Cemiyetler Yasası'nın bazı maddeleri değiştirilerek sınıf esasına dayalı cemiyet kurma konusundaki yasak kalkmıştı. Bunu takiben 1947'de işçi ve işveren sendikaları ve sendikal birlikleri hakkında yasa kabul edilmişti. 1946'daki yasanın kabulü ile kurulan ilk sendikalar olan Ereğli Kömür Havzası Maden İşçileri Sendikası ile İzmir Tütün İşçileri Sendikası'nı 1952'de merkezi bir sendika olan Türk-İş izledi. 1967 yılında geniş bir emekçi kesimi devrimci söylemle kucaklayan ve ülkemiz işçi hareketi mücadelesinde önemli bir yer işgal eden DİSK kurulmuştu. Bu dönem içerisinde işçi hareketi ve sendikal mücadele en iyi dönemini yaşamış, yine bu dönemde Toplu Pazarlık hakkı elde edilmişti. 1980 darbesi ile birlikte kısmi olarak elde edilen haklar ve çeşitli kazanımlar yok edilmiş, sendikal faaliyet büyük oranda durdurulmuş, bütünlüklü yıkım politikalarına geçilmişti.

1940'lardan 1970'lerin sonuna kadar Avrupa'da "sosyal devlet" anlayışıyla uyumlu sendikal model (hakim olan model) ülkemizde de yaygınlık kazanmış ve hakim hale gelmişti. Temel felsefesi devlet ve işverenlerle çatışmaya girmeden, sömürü sistemini ve bunun yaşandığı ülkelerdeki düzeni sarsmadan uzlaşmayı tercih eden, sosyal kontrol aracı görevini üstlenmeyi benimseyen, ekonomik istikrarı hedefleyen, bürokratik-tekçi ve merkezci olan bu sendikal anlayış ülkemizde merkez sendikaları açık bir şekilde kendisini göstermiştir. Bu modelin karakteristik özellikleri şöyledir:

-Merkezileşme; devletin çok sayıda ve benzer nitelikteki grupları ortadan kaldırması ile gerçekleşir.

-Zorunlu üyelik; baskı ve yasalar yoluyla dayatılır.

-Hiyerarşik düzen; yasa yolu ile merkezileşme, zorunluluğun ve devletle yönetsel bağımlığın bir sonucu olarak oluşur.

-Sendikalar arasındaki işlevsel açıdan farklılaşma; devletin yerleştirdiği meslek ve zanaat ayrımlarının ürünüdür.

-Devletçe tanınma; örgüt kurmanın koşulu olarak devletçe tepeden olur.

-Sendikaların temsil hakkı; devletçe tanınır.

Zemheride geçen ama yüreklerimizde hep kalacak olan 47 partizanın destansı yürüyüşü:

Zemheride Yürekler Geçti

İBRAHİM ASLAN

Her dağının ayrı bir direnişe, her kayasının, ağacının ayrı bir acıya şahitlik ettiği, sarp dağlara kurulmuş, her toprak damlı evinde yüzlerce yıldır aynı ağıtların yükseldiği Dersim denen bir coğrafyada yaşamak, acıları ancak Munzur'un berrak sularına bırakarak rahatlatır insanı.

1992 yılının sonbaharında ülkemin her bölgesinden bilincine eşit ve özgür bir dünya düşünü yüklemiş, yüreklerine yoldaş sevgisini akıtarak, sarp kayaları aşan, zifiri karanlıkta ateş böcekleri gibi çevresini aydınlatan 47 can, yanlarına enternasyonal kadın Barbara Anna Kistler'i de İsviçre'nin Alpleri'nden alarak çekiliyorlar, Munzur'un Yel Dağı denen kartal yuvasına. Dağlarında isyan edenlerin eksilmediği Kürdistan'ın Dersim denen coğrafyasında, ellerinde silahlarla dorukları mesken tutanlara ne bu coğrafya ne de bu coğrafyanın insanı yabancıdır. Ama gerilla için sonbaharda sığınağa çekilmek rutin bir iş iken; 1993'ün Ocak'ı, Yel Dağı'na çekilen 47 Partizan ve geleceğe akan insanlık için sınırları aşan ve tarihe Yel Dağı Efsanesi olarak geçecek destansı bir yürüyüşün başlangıcıdır.

47 Parzitan'ın tarihe mal olan Yel Dağı Efsanesi'nin üzerinden 14 yıl geçti. 13 yaşında köylerimize gelen gerillalardan dinlediğimiz Yel Dağı Efsanesi, yazar Muzaffer Oruçoğlu'nun yazdığı 'Uçurum Geyikleri' romanının ardından, bu efsanenin yaratıcılarından olan Murat Sezgin'nin kaleminden 'Zemheride Yürekler Geçti' romanıyla tüm çıplaklığıyla görmek isteyenlerin önüne seriliyor. Kardelen Yayımcılık'tan çıkan 'Zemheride Yürekler Geçti' romanı, Yel Dağı Efsanesi'ni yaratan Partizan yüreklerin, insan iradesinin devrimci bilinç ile bütünleştiğinde nelere kadir olduğunun açık bir göstergesi. 'Zemheride Geçen Yürekler' ile yolculuğa çıktığınızda ezileni, isyan edeni; karargahlarda, şatolarda oturan zebanilerin ordularından koruyan, gerillaya dost olan Munzur Dağları'nın bağrına bastığı çocuklarına nasıl amansız davrandığını göreceksiniz. Munzur'un bağrına bastığı çocuklarını zemherinin donduruculuğunda, zebaniler ordusunun gözetiminde nasıl bir sınava tabi tuttuğunun acımasızlığı ile yüzleşeceksiniz. 47 canın dondurucu soğukta, nasıl ateşe verilip yakıldığını ve bunların içersinde altısının yıldızlara olan yolculuklarını, donan ayaklarınızın, kesilen parmaklarınızın acısını hissederek ama gözyaşı dökmeden yaşayacaksınız.

Zemheride Geçen Yürekler ile yolculuğa çıktığınızda devrimciliğin, yoldaşlığın, iradenin ne olduğunu ve 'devrimcilik' dendiğinde çürüyen kemikleriniz ve etleriniz ile silkelenmeniz gerektiği hissine kapılacaksınız. Yoldaşlık, irade, halk sevgisi, eşit ve özgür bir dünya ve "Padişahları tahtlarından alaşağı etmek için bin kılıç darbesiyle param parça olmayı göze alan" Zemheride Geçen Yürekler ile yolculuğa çıktığınızda, Yel Dağı'nın bilgesi Dr. Hüseyin'in, fırtınaya karışan ve esmeye devam eden hayallerinin anlamını iliklerinizde hissedeceksiniz. Barbara'yı Alpler'den Munzurlar'a getiren bilincin berraklığını görecek, dağların Şerif'i, batının Aris'i olan Alaattin Ataş'ı kesik ayaklarıyla 2005 yılında Mercan Vadisi'ne getiren iradenin anlamını, elindeki silahıyla zemherinin karlarında kitaba kapak olan ve Karadeniz dağlarına yol almaya devam eden komutan Pala İsmail'in engellenemeyecek yürüyüşü ile yüzleşeceksiniz. 2005'in Haziran'ında Zemheride Geçen Yürekler ile başladığı yolculuğuna devam etmek için kesik ayakları ile Mercan Dağları'nı mesken eyleyen Ökkeş Karaoğlu'nun (Barış) dediği gibi "Doksanüç'ün Ocak'ında, bahara gebe dağlarının lanet okunası kışında, öfkemiz dorukta, bilincimiz kızıl bir ufukta, kırkyedi can, kırkyedi partizan hain bir kuşatmadaydık" dizelerinin yaratıcılarının zemheride geçmeleri ama yüreklerimizde geçmemeleri için 'Zemheride Geçen Yürekler'i kaleme alan Murat Sezgin'e 47 partizan ve yürüyüşe devam edenler adına teşekkürler.

Küreselleşme, Kadın ve "Yeni"-Ataerki

"Belki sonda söylenmesi gerekeni başta söylemekte yarar var: Bu kitapta yer alan yazılar 'feminist' bir bakış açısıyla kaleme alınmadı. Evet, her biri, kadınları boyunduruk altında tutan binlerce yıllık ataerki ve onun 'postmodern' versiyonu neo-liberal ataerkiyle hesaplaşmayı hedefliyor; ama 'feminist' bir perspektiften kalkınmıyorlar.

Çünkü feminizm tanımı gereği, 'sınıf/etnisite/toplumsal cinsiyet' eşitsizliklerinin (belki birbirleriyle ilişkili, ama) farklı nedensellik ve dinamiklere yaslandığı yolundaki bir önkabulden kalkınmaktadır; dolayısıyla ('postmodern' olarak tanımlanabilecek) 'parçalı' bir tasarıma içkindir.

Bu kitapta yer alan yazılar ise, sınıf, etnisite/ulus ve/ile toplumsal cinsiyet ilişkilerindeki eşitsizlikler ve hiyerarşik dizilimin ortak bir kaynaktan türediği kavrayışına yaslanıyorlar. Ve bu ortak kaynağı, 'ataerki' olarak saptıyorlar.

Bize göre ataerki nihai olarak 'iktisadi' (güçlülerin güçsüzleri ve/veya erkeklerin kadınları 'sömürmesi', ürettikleri artı değere el koyması) olarak açıklanabilecek bir kategori değildir. Ataerkinin, daha çok, her türlü sömürü ilişkisini olanaklı kılan, payandalayan ve kendini her türlü sömürü formuna esnekçe uyarlayabilen iktidar/tahakküm, bir başka deyişle gelmiş geçmiş tüm iktidar biçimlerinin asli tanımlayıcısı olarak kavramsallaştırılması gerektiği düşüncesindeyiz. Tahakküm (iktidar) ve sömürü arasında bir öncelik/öndelik-sonralık ilişkisi kurgulanmasındansa, bu ikisinin, madalyonun birbirini mümkün kılan iki yüzü olarak algılanması gereğini vurguluyoruz."

Sibel Özbudun, Temel Demirer ve Cahide Sarı, böyle sunuyorlar 'Küreselleşme, Kadın ve 'Yeni'-Ataerki' başlıklı yeni ortak kitaplarını. Gerçekten de kitabı oluşturan yirmi üç yazı, ağırlıklı olarak neo-liberalizmin ataerkini yeniden-üretme tarzları üzerinde duruyor. Yazılarda ataerkinin 'çağdaşlaşma/modernleşme' süreci içerisinde üstesinden gelinecek bir 'gelenekler dizilimi' ya da, Birleşmiş Milletler ve bağlı kuruluşların 'yeni söylemi' doğrultusunda yoksullukla mücadele programları (örneğin mikro kredi benzeri uygulamalar) çerçevesinde çözümlenecek bir 'azgelişmişlik sorunu' olmadığı, tam tersine, bizatihi neo-liberal kapitalizm tarafından yeniden üretilen bir görüngü olduğu vurgulanıyor.

Günümüz kapitalizminin bir avuç çok-uluslu şirketin tüm yeryüzü üzerinde, hem doğal hem de insani kaynaklar üzerinde sınır tanımayan bir yağmaya dönüştüğü biliniyor. Gerçekten de neo-liberal kapitalizm, bırakın kadınların durumunu düzeltmeye yönelik yeni sosyal harcamaları göze almayı, emekçilerin kazanılmış haklarını sıfırlamak, özelleştirmeler aracılığıyla istihdamı daraltmak, çalışmayı esnekleştirerek, örgütsüzleştirerek ve informelleştirerek maliyetini daha da düşürmek peşindedir. Kitap, bu koşulların günümüz dünyasında kadınların durumunu daha da kırılganlaştırdığını saptamakta.

'Küreselleşme, Kadın ve 'Yeni'-Ataerki'nde yer alan yazılar ve yazarları şöyle: 1-) Neo-Liberalizm ile Ataerkinin "Dansı"; 2-) "Yeni Dünya Düzeni"nde "Yeni Ataerki"; 3-) "Küresel Cehennem"in Dibi: Dünya'dan ve Türkiye'den Kadın Manzaraları!; 4-) Jan, Jin, Jiyan/ Acı, Kadın, Yaşam; 5-) Ataerkinin "Zaman"ı; 6-) "Önce Kadınlar ve Çocuklar.." ya da "Yeni" Ataerkinin Timsah Gözyaşları; 7-) Kadın Sorunundan Kareler; 8-) Neo-liberalizm, Kadınlar ve Yoksulluk; 9-) Erkekler Kadınları "Sömürüyorlar" mı?; 10-) "Taş Fırın" Devletin "Taş Fırın" Toplumu; 11-) Bir Egemenlik Alanı Olarak Kadın Bedeni; 12-) Toplumsal-Cinsel Hiyerarşi Mekânı Olarak İnsan Bedeni; 13-) Anneler Günümüz Kutlu (mu) Oluyor?; 14-) Gözaltında Taciz/ Tecavüz; 15-) Demogojinin Sınırı Yok (mu?); 16-) Bir "Cumhuriyet Kadını"nın 8 Mart Güncesi'nden; 17-) Bir 8 Mart Daha ve Durum(umuz); 18-) Kadınların "Vaadedilmiş Topraklar"ı: Üniversiteler; 19-) Kadın ve Aydın Olmak; 20-) "Kadınların Milenyum'u" Kof (Uçan Süpürge İle Söyleşi); 21-) "Babalık"; 22-) "Kadın Sorunu"nda Sorulara Yanıtlar; 23-) Kadın Sorunu Üzerine...

Güncel verileri, çarpıcı kareleri ve dikkate değer eleştirileriyle, 'Küreselleşme, Kadın ve 'Yeni'-Ataerki', 'kadın sorunu'nun büyük ölçüde 'AB kriterleri' ve 'sivil toplum girişimleri'ne terk edilmiş göründüğü ülkemizde, sosyalist alternatife vurgusu ve muhalif duruşuyla ilgiyi hak ediyor.

Künye: Sibel Özbudun, Temel Demirer, Cahide Sarı, Küreselleşme, Kadın ve 'Yeni'-Ataerki, Ütopya Yayınevi, Mart 2007.

Kardelen Yayımcılık'tan çıkan yeni kitaplar

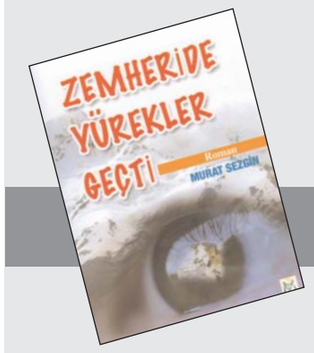

Murat Sezgin
-Roman-
556 syf
Fiyatı: 15 YTL

ZEMHERİDE YÜREKLER GEÇTİ

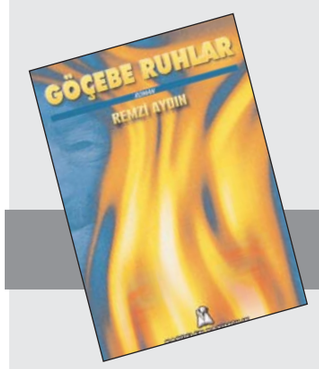

Remzi Aydın
-Roman-
398 syf
Fiyatı: 12 YTL

GÖÇEBE RUHLAR

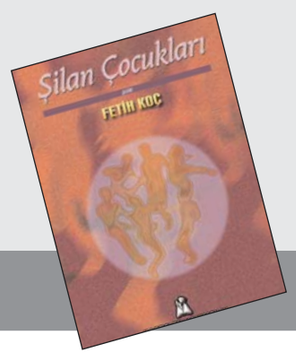

Fetih Koç
-Şiir-
84 syf
Fiyatı: 5 YTL

ŞİLAN ÇOCUKLARI

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Devlet ve Demokrasi

Demokrasi, insanın, insan zannettiği bir sistemin yönetim biçimidir. Kontrol ve baskı biçimlerinden birisi de diyebiliriz buna. İlgisizliğin, yokluğun, inancın ve ihtiyacın zirvesinde yaşayan insan yönetemiyor kendi kendini. Bir başka insanın yönetmesine ihtiyaç duyuyor. Dünyanın Tanrı tarafından yönetilmesini, yönetilme işinin kutsanması olarakta değerlendirebiliriz. Yönetici kutsanır, onaylanır ve itaatla güçlendirilir. Bu güç, yönetilenin yöneticiye yabancılaşmasını daha bir derinleştirir. Tanrı otoritesinin güçlenmesi ile yönetici insan otoritesinin güçlenmesi birbirine bağlıdır. Yani dünyevi otorite, uhrevi otoritenin güçlenmesini ister.

Diğer toplum biçimlerini bir kenara koyarsak, gerek sosyalist gerekse kapitalist toplumlarda, demokrasinin değişik biçimlerine rastlıyoruz. Tekel öncesi demokrasi, mali-oligarşinin eğemen olduğu dönemlerin demokrasisi yani tekel sonrası demokrasi. Sosyalist demokrasi, bürokratik devlet demokrasisi, komün demokrasisi bu ve benzeri demokrasilerin kuruluş, sevk ve idaresinde devletin rolü aslidir. Devletsiz bir demorasi demokrasi olabilir mi? Bunun üzerinde kafa yormak gerekiyor. Devlet, ordu, kulis ve bürokrasiden oluşan bir cihazdır. Bütün sosyalist devrimler bu cıihazı parçalayarak iktidar oldular. Ve buna benzer bir cihaz kurdular ve bu cihaz tarafından ortadan kaldırıldılar. Devrimleri devrilen sınıflar değil, devrilen sınıfların ruhu, yani devlet ortadan kaldırdı. Her devlet kendi varlık şartını özgürlüğün kısıtlanması, zincire vurulması veya tamamen ortadan kaldırılması üzerine kurar. Devleti yıkan devrim eğer devletin varlığına karşı bir yürüyüş içinde değilse kendi yaşama şartını kendi çabasıyla ortadan kaldıracaktır. 20. yüzyıl bunu kanıtladı. Avrupa ve Asya'da patlayan devrimler, büyük devletleri yıktılar ve büyük devletler kurdular ve kurdukları devletler tarafından yıkıldılar. Geleceğin sosyalist devrimlerini, devletsiz toplumlar şeklinde düşünebilir miyiz? Bence düşünebiliriz. Sosyalist devrimler hiç kuşku yok ki yine sınıflı toplumlar olarak ortaya çıkacaktır. Devletsiz bir sınıflı toplum akıl dışı gibi görünmektedir. O zaman durum tıpkı Paris Komünü'nde olduğu gibi, devletin görevlerini yığın örgütlerine devretmek şeklinde bir sisteme indirgenebilir mi? Devlet iktidarını ele geçiren mülksüz sınıf, kendisini toplumun ilelebet yöneticisi ve devletin sahibi olarak hisseder. Mülkün tüm topluma ait olduğu egemen olan devlette ise altın kudretini elinde tutan sınıf temsilcileri, bu mülkiyete karşı yönelen her muhalefeti tıpkı bir kapitalistin kendi mülkünü savunma psikozuyla savunur. Devlet dünyasında kendisi için bir demokrasi vahası yaratır ve bunu tüm halkın demokrasisi olarak ilan eder. Hatta bazen devlete yönelen muhalefetin ezilmesi konusunda, 'doymuş' kapitalistten daha hırslı ve daha terörcü bir davranış sergiler.

O zaman işçi sınıfını ve onun temsilcilerini iğfal eden böyle bir mekanizmadan kurtulmanın yolu üzerinde düşünmek lazım. Önümüzde Paris Komünü, Sovyetler ve Çin komünleri gibi deneyler vardır. Yığınlar komünlerde doğrudan devlet iktadarları şeklinde örgütlenebilir. Devletin savunmaya ve bürokratik işlere dair temel görevleri çalışan yığınlara devredilebilinir. Bu demektir ki devrim, lağvettiği profesyonel merkezi orduyu ve bürokrasiyi yeniden bir devrim devleti olarak inşa etmiyor. Bürokratik devlet görevlerini halka dağıtılmasına ve düzenli ordunun lağvedilmesine yol açıyor. Bu durumda merkezi görevleri yerine getirecek bir mekanizmaya, bir koordine örgütüne ihtiyaç duyulabilinir. Komünler arasındaki ilişkileri koordine edecek, merkezi hizmet görevlerini yerine getirecek bir mekanizmaya, adına klasik anlamda devlet diyemeyeceğimiz bir koordine örgütüne ihtiyaç duyulabilinir.

Bu bir halk demokrasisidir. Halkın, doğrudan iktidar olmasına ve demokrasiyi doğrudan yaşamasına kapı aralayan bir durumdur. Bu durumun sömürücü sınıfların iktidarına yol açmayacağının hiç bir garantisi yoktur. Devrimin iktidarı kaybedip etmemesi sorunu ekonominin yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine önemli ölçüde bağlı bir sorundur. Ama insanğın devleti yıkan ve onun görevlerini halka devreden bir devrim geleneğine ihtiyacı vardır. Bu geleneklerin yaygınlaşması bizi çok daha ileri, bugün dahi düşünemeyeceğimiz demokrasi biçimlerine ve giderek de komünizme taşıyacaktır. Paris Komünü hariç şimdiye kadarki devrimler mülksüzleri devlet mülkiyetiyle sınıfsız topluma doğru taşımaya kalkıştı. Merkezileşmiş en büyük mülkiyetin, yani devletin 'kurtarıcı' rolünü işçi sınıfı inisiyatifi olarak halisane bir niyetle lanse etti. Gerçekte yapılan dev bir kızıl ordu, dev bir bürokrasi ve komünist partisinden oluşan bir cihazın tüm toplumsal zenginliği kendi mülkiyetine geçirmesi olayıdır. Devrim böylesi bir maceraya tarihin bu saatinden sonra kalkışamaz. Kalkışması halinde devrimi değil tekerrürü ve komediyi yaşar.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Nepal devrimi, dünya gericiliğini ateşe veren bir kıvılcımdır!
Ona kararlılıkla sahip çıkalım!

Nepal devrimi konusunda, ülkede ve uluslararası alanda bazı hatalı tutumlar söz konusudur. Hatalı tutuma sahip yoldaşlar, devrimin sosyalizm yolundan sapıp burjuva demokratik bir rotaya girdiğini ileri sürerek NKP(M)'yi eleştiriyorlar.

Başkan Gonzalo'nun tutsak düşmesinden sonra beliren hatalı tutum, bu kez de Nepal konusunda ortaya çıktı. Sağ oportünist çizgiye karşı PKP(M) yeterince desteklenmemişti. Bugün Nepal'de uygulanan anlaşma nedeniyle, dayanışmanın zayıflaması da benzer ciddi bir olumsuzluktur. Eleştiriler hoş karşılanmalıdır; fakat dayanışmanın zayıflatılması affedilemez bir hatadır. Nepal'in yoksul halklarının şimdi, her zamankinden daha fazla desteğe ihtiyacı vardır.

Peki, Nepal devriminin burjuva demokratik bir rotaya girerek sosyalizm yolundan saptığı kaygısı ne kadar gerçekçidir? Nepal devrimi bu aşamada zaten proletarya önderliğinde bir burjuva demokratik devrimdir. Fakat bu zorunlu bir geçiş aşamasıdır. Başkan Prachanda'nın belirttiği gibi yeni bir şey değil, Çin'deki geçiş ile özünde aynı. Kendisine ait karakteristik özellikleri de olan bir demokratik devrim. Diğer burjuva demokratik devrimleriyle arasındaki fark; bunun, aynen Çin'deki gibi, proletaryanın önderliğinde olması ve sosyalizmin yolunu düzlemesidir. Sosyalist devrim ondan sonra gelir. Burjuva sınıfların bazı kanatları da bu devrimde yer alabilir. Bu gayet normaldir.

NKP(M)'nin sosyalizm yolundan saptığı eleştirisi, onun burjuva partileriyle son ittifak ve anlaşmasından sonra ortaya atıldı. Bu değerlendirme elbette ki gerçekçi değildir. NKP(M)'nin uyguladığı taktik, 2005 yılında, Güneydoğu Asya Maoist ve Devrimci Partilerinin Ortak Konferansı'nda kararlaştırdığı bir siyasettir. O gün yanlış değildi, şimdi birdenbire neden yanlış oldu? Bu siyaset sayesinde NKP(M), baş düşman kraliyet yönetimini yalnızlaştırdı, ona karşı toplumun yüzde 95'ini birleştirmeyi başardı. Onu taviz vermeye zorladı. Sonra da iktidara ortak oldu. Aslında iktidarı almak istiyordu, fakat bu deneyler sırasında kitle zeminin yeterince güçlü olmadığını gördü. Gerçekten de şehirlerde zayıf olduğu bellidir. Bu birliği başardıktan sonra, şehirlerde de tabanını genişletmeye ve kuvvetlendirmeye başladı. Acelecilikten kaçınması doğruydu. Şehirlerdeki nisbeten zayıf durumu, kitlelerin savaş yorgunluğunu, ABD emperyalizminin saldırgan tutumunu ve Hindistan yayılmacılığını da hesaba koydu. Bu durum onun gerçekçi bir siyaset izlediğini gösteriyor. Cepheyi genişletirken hedefi daralttı ve zayıflattı. Bugün artık iktidara ortaktır.

Bu elbette ki geçici bir durumdur. Silahlı güçlerinin bir kısmı BM'nin denetimi altındadır. Bu da geçici bir durumdur. Şehirler esas alınmış durumda. Kitle tabanı kuvvetlendiği gibi, çok sayıda aydını da kazandı. Aydınlar Nepal devrimini öyle bir anlatıyorlar ki, sanırsınız NKP(M) liderleridir konuşuyor. Bu ciddi bir gelişmedir. Büyük şehirlerin alınması mümkün hale geliyor. Halk, savaş yorgunluğunu atıp güç biriktiriyor. Düşman sınıflar, provokasyonlar düzenleyerek onlarca devrimciyi katlediyor ve erken bir savaş başlatarak devrimin önüne geçmek istiyor. Ulusal çatışmalar körükleniyor. Bütün bunlar halkın gözü önünde cereyan ediyor. Halkın kendi savaşını yeniden başlatması gecikmeyecek. 100 bin kişilik bir gençlik örgütü örgütlendi. Bu örgüt hem seçimlere hile karıştırılmasını önlemek üzere, hem de büyük kapışmaya göre hazırlanmış durumdadır.

NKP(M), bu doğru siyasetle "terörist" yaftasını da yırtmış, resmi ve meşru bir parti olduğunu gerici hakim sınıflara, ABD ve diğer emperyalistlere ve Hindistan gericiliğine kabul ettirdi. ABD bundan müthiş rahatsız oluyor ve Nepal gerici sınıflarını bu ittifakı bozmaya zorluyor. Gaurav yoldaşın Hindistan konuşmasındaki bir sözünü de kullanarak, NKP(M)'nin taktik yaptığını, fakat öte yandan savaşa hazırlandığını söyleyerek gerici sınıfları uyarıyor. Bu taktik, elbette ki ABD'nin emperyalist çıkarlarına aykırıdır. Bu taktik, ABD emperyalizminin ve Hindistan gerici yönetiminin saldırı zeminini de zayıflattı, dış saldırı tehlikesini aza indirdi. Neresinden bakılırsa bakılsın bu, akıllıca ve siyaset bilimine uygun bir taktiktir.

Savaşın zamansız başlatılması, ABD emperyalizminin ve Nepal gerici sınıflarının işine gelen bir hata olurdu. DEH ve devrimci hareket içindeki bütün haksız suçlama ve baskılara, gerici sınıfların bütün provokasyonlarına rağmen NKP(M) yönetiminin serinkanlı bir şekilde taktiğini sürdürmesi, ciddi bir devrimci tutumdur. Ona sonuna kadar güveniyoruz. NKP(M) de elbette ki taviz verdi. Silahlı güçlerinin bir kısmının BM denetimi altında bulunması ciddi bir tavizdir. Buna her parti cesaret edemezdi. Bu her ülkede birebir uygulanamaz. Demek ki orda, o somut durumda uygulanabilir bir politikadır. Kazandığı şeyler bu tavize değdi mi? Elbette ki, sonuç ortada. Ayrıca komünistler ciddi olmak zorundadır. İki yüzlülük ise burjuvazinin yaklaşım biçimidir. Komünistler gerici sınıfları kandırmıyor da. Anlaşmada ileri sürülen dönüşümleri yapalım deniyor, buna yanaşmazsanız halk buna engel olan sizleri alaşağı ederek yapacak. Bunu daha baştan söylüyor, amaçlarını açıkça ilan ediyor. Yani iki yüzlü ve komplocu değil. Nepal'de devrim saflarında asıl tehlike şimdi değil, daha çok demokratik devrimden sonra, sosyalizme girişirken belirecektir. Çünkü parti saflarına katılan burjuva demokratları, burjuva demokrasisini sosyalist demokrasiye tercih edebilir. Partide bir bölünme ve iç savaş tehlikesi belirebilir. Emperyalistler için bu bulunmaz bir fırsat olur. NKP(M) bu tehlikeyi gözardı etmemelidir. Aslında NKP(M)'nin devrimi ve onu komünizme kadar sürdürme işini ciddiye aldığına inanıyoruz. O, sosyalizmin sorunlarını daha demokratik devrimi tamamlamadan tartıştı ve bir sentez çıkardı. Bazı önlemler de geliştirmiş. Parti merkezi bu noktada alçakgönüllü davranmış, bunlar yeni ve ilginç örneklerdir.

Bütün bu somut veriler gösteriyor ki NKP(M) doğru bir çizgi izliyor. İşte bizim güvenimiz bu istikrarlı devrimci çizgi gerçeğinden ileri geliyor. Onun için Nepal devrimi konusundaki kaygıları yersiz, dayanağını zayıf buluyoruz. Kaygılarının dile getirilmesi normaldir. Fakat bundan hareketle NKP(M)'ye desteğini azaltmaları veya kesmeleri kabul edilemez ciddi bir hata olur. Elbetteki tarihte bazı devrimler, yanlış önderlik çizgileri nedeniyle korkunç bir şekilde yenildi. Bu nedenle NKP(M) oldukça dikkatli, ilkeli ve esnek davranmalı, zamanı geldiğinde harekete geçmesini bilmelidir. Devrimi yarı yolda bırakmak isteyenlere karşı dikkatli olmalıdır. Fakat bir tarihsel olgu, bir başka doğruyu çürütmek için kullanılamaz. Bu anlamda kaygı aşırıdır. Bir işte geri olanların, o işte ilerleyenleri suçladığı, iş başarılana kadar onu kuşkuyla karşıladığı ender raslanan bir durum değildir. Saflarımızda da buna sık sık raslarız. Devrimi başarılı bir şekilde ilerletmek suç olamaz herhalde. İş başarıldıktan sonra onu kabul etmek de marifet değildir. Öngörü ve Maoizm adına bir devrim tersyüz ediliyorsa, bu eylem Maoist olamaz. Maoizm somut olgulardan hareket eder. Bir olaydan yola çıkarak değerlendirmez. Ele aldığı şeyi, tarihsel gelişimi, meydana geldiği iç ve dış koşuları, diğer bütün şeylerle bağı ve neden sonuç ilişkisi içinde inceler. Varılacak sonuç, ondan sonra gerçeğe uygun olabilir. Uzaktan değerlendirmek ve kolayca damgalamak, bilimsel bir tutum olamaz.

Nepal devrimi bugün kritik bir noktadan geçiyor. Revizyonistler, NKP(M)'nin DEH'in desteğini almadan bu taktiğe başvurduğunu yayarak onu küçük düşürmeye ve saflarında karışıklık yaratmaya çalışıyorlar. DEH tam da şimdi onu desteklemelidir. Geriye dönüşlerden sonra, komünist partilerinden birinin, Maoist bir partinin önderliğinde bir devrimin gerçekleşiyor olması, çok önemli bir gelişmedir. Bu, enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına ümit ve güven veriyor. Bütün dünyayı aynı ölçüde etkilemese de, Güneydoğu Asya devrimlerine daha şimdiden hızlandırıcı bir etki yaptı. Ordaki etkisi daha büyüktür. Evet o bir kıvılcımdır, Güney Asya'yı sarabilir. Güney Asya kurtulursa, hemen Ortadoğu'ya, Afrika'ya, Balkanlar'a ve Güney Amerika'ya sıçrar. Dünya devrimi bu kez farklı gelecektir. Nepal devriminin bu anlamda bütün dünya için taşıdığı önem ortadadır. NKP(M) ve Nepal halkı bunun bilincinde ve bu sorumlulukla hareket ederse, çok büyük bir işi başarmış olur. Fakat bu sadece ona bağlı değildir. Devrimci Enternasyonal Hareket'in de daha büyük ve içten bir çabayla desteğini sürdürmesi gerekir. NKP(M) kaybederse, sadece Nepal halkı değil bütün dünya halkları ve enternasyonal proletarya kaybedecektir. Bu nedenle yanlış tutumlar terkedilmeli; Nepal devrimi sonuna kadara desteklenmelidir.

'Din elden gidiyor'dan 'laiklik elden gidiyor'a veya aldatılmışların hezeyanları...

● Fikret BAŞKAYA

12 Eylül 1980 öncesinde "din elden gidiyor" sloganıyla Müslüman kitle korkutulmak isteniyordu. Amaç söz konusu kesimleri sola karşı seferber etmekti. Şimdilerdeyse "laiklik elden gidiyor" sloganı revaçta ve bu sefer de Türkiye'deki rejimin laik olduğunu sananlar korkutuluyor. Korkutulanlar farklı ama korkutanlar aynı... Nasıl 1980 öncesinde 'dinin elden gitmesi' asla mümkün değil idiyse, bu gün de laikliğin elden gitmesi diye birşey yok. Eğer öyleyse orduyu açık veya örtülü darbe yapmaya çağıran şu 'Cumhuriyet Mitingleri', darbe söylentileri, e-darbe uyarıları ne anlama geliyor? Ve eğer 'laikliğin elden gitmesi söylemi bir kuruntudan ibaretse, gerçekten elden gitmesinden korkulan nedir?

1. Elde olmayan şey elden gitmez

Mitinglerde en çok 'Türkiye laiktir laik kalacak' sloganı atılıyor. Eğer bu mitinglere katılanların gerçekten laiklik diye bir sorunları olsaydı, uygun slogan : 'Devlet dinden elini çeksin...' şeklinde olabilirdi. Gerçek anlamda laiklik, birincisi vicdan özgürlüğünü; ikincisi de politika alanıyla din alanının birbirinden ayrılmasını varsayar. Bu da demektir ki, devlet hiçbir dinî otorite kullanmayacak, din de hiçbir politik güce ve etkinliğe sahip olmayacak. Türkiye'de din politik alanın dışında değil tam da göbeğindedir. Bu bakımdan Osmanlı İmparatorluğunda olduğu gibi din devlete karışmış durumdadır. Eğer bir rejimde politika dine karışırsa, dinin de politikaya karışması kaçınılmazdır. Ya da visa versa... Bu yapıya itiraz etmeyenlerin 'laiklik şampiyonluğunun' bir kıymet-i harbiyesi olabilir mi? Yüz bine yakın din adamına maaş veren laik bir cumhuriyet olabilir mi? Diyanet İşleri Başkanlığı [doğrusu Din İşleri Bakanlığı] diye bir kuruma sahip olan ve söz konusu kurumun genel bütçeden aldığı payın üç-dört bakanlığın bütçesinden daha fazla olduğu bir rejim laikliğin timsâli sayılabilir mi? Mitinglerde laiklik sloganları atanların devlet radyo ve televizyonlarında düzenli dinî programlar ve yayınlar yapılmasına, devlet tarafından düzenli Kur'an kursları açılmasına bir itirazları var mı? Herşeyden önemlisi, mitinglere katılanların cunta anayasanın dine ilişkin hükümlerini sorun etmeleri söz konusu mudur? Eğer öyleyse bugüne kadar neden ses çıkarmadılar? Hem İmam Hatip okulları, liseleri açıp hem de bunları 'irtica yuvaları' sayıp suçlamak, şikayet etmek ikiyüzlülük değil midir? Açanlar da şikayet edenler de Atatürkçüler olduğuna göre...

2. TC iki dinlidir

Türkiye'de hiçbir zaman eski rejimden gerçek anlamda bir kopuş söz konusu olmadı. Eski rejim bazı önemsiz rötuşlarla varlığını sürdürdü. Buna rağmen aşırı bir modernlik vurgusu yapılageldi... Cumhuriyeti ilan eden ekip toplumsal yapıya dokunmadı. Zaten daha önce defaaten yazdığım gibi, Cumhuriyet bir hükümet darbesi sonucu ilân edilmişti ve darbeyle yeni bir şey kurulamazdı... Emekçi halk çoğunluğu lehine hiçbir önlem ve düzenlemeye girişilmedi. Yapılan inkılâplar halk kitlelerini değil, devleti angaje ediyordu. Amaç halk üzerinde devlet egemenliğini tahkim etmekti. Eğer 'yeni olduğunu' iddia eden bir rejim, toplum yaşamında kayda değer dönüşümler, iyileştirmeler yapmazsa, yapamazsa, ideolojisinin kitlelerin bilincine nüfûz etme şansı yoktur. Başka türlü söylersek, gönüllü kabullenme yaratacak bir egemen ideoloji üretmek mümkün olmaz. Böylesi bir durumda Mustafa Kemal'in kişiliği etrafında bir kült yarattılar. Mustafa Kemal'i putlaştırarak açığı kapmaya yöneldiler. Velhasıl rejimin resmi ideolojisi olan Kemalizm [Atatürkçülük] bir tür 'laik din' statüsüne, rejimin başlıca tabularından biri mertebesine yükseltildi. Resmi ideoloji, yalan, tahrifat, yok sayma, adıyla çağırmamaya, vb. dayandığı için, inandırıcılığı kaçınılmaz olarak sınırlıdır. Modernitenin [çağdaşlık diyorlar] timsâli olduğu iddiasındaki rejim, kendi uyduruk resmi ideolojisine dayanarak yönetemez, egemen olamazdı. Geleneksel ideolojinin en önemli yapıcı unsuru olan dini imdada çağırmak zorundaydı. İşte yaşanan sıkıntıların ve gerilimlerin gerisinde yatan budur. Dini kullanmaya ve ihtiyaca göre manipüle etmeye mecburdular. Kullananların kullanılması, ruhları çağıranların her zaman geri gönderememesi çelişik olsa da sosyal yaşamın bir gerçeğidir... Böylesi koşullarda resmi ideoloji üreticileri kendi yalanlarına inandılar ve oldukça geniş bir eğitilmişler [diplomalılar] kesimini de inandırdılar. Elbette yaptıkları sadece kendilerini angaje eden birşey değildi, ürettikleri bağnaz resmi ideoloji maalesef toplumun 'kendisi hakkında düşünme' yeteneğini, entellektüel ve estetik yanatıcılığı duruma uğrattı.

3. Asıl söz konusu olan laik/anti-laik karşıtlığı ve çatışması değil...

Halk kitlelerinden gelen taleplerin ezilmesinde 'irtica hortladı' söylemi, yüzyıldan daha eskilere uzanan iflah olmaz bir saplantı olsa da, "memleketin sahiplerinin" asıl derdi laiklik değildir. Asıl korumak istedikleri ne laikliktir ne de kendinden menkul "cumuhuriyetin temel ilkeleridir"... Ayrıcalıklarını, statülerini ve dokunulmazlıklarını korumak, sınırlı da olsa muhtemel bir demokratikleşmenin önünü kesmek istiyorlar. Şimdilerde 'Cumhuriyet Mitinglerine" katılıp laiklik sloganları atanların, ülkeyi 780 bin kilometre karelik bir kışlaya çeviren 12 Eylül askerî cuntasını ve onun getirdiği anayasayı ve kurumsal yapıyı protesto etmek üzere hiç sokağa döküldüğü oldu mu? 'Okullarda zorunlu din dersi istemeyiz' diye bir talepleri oldu mu? Son günlerde Cumhuriyet Mitingilerini düzeleyenler/ düzenletenler sadece demokratikleşmenin ve özgürlüklerin değil, gerçek laikliğin de düşmanıdırlar. Zira laiklikle demokrasi arasında vazgeçilmez bir belirleyicilik ilişkisi vardır. Laiklik demokrasinin olmazsa olmazıdır ve demokrasiye önceliği vardır. Bağnaz özgürlük ve demokrasi düşmanlarının laiklik diye bir sorunu olabilir mi? Elbette laikliği dini manipüle edip, kullanmaktan, ya da türbanla uğraşmaktan ibaret saymıyorsanız... Öyleyse sorun nedir? Son dönemde Kürt hareketi, politik islam ve neoliberalizm, rejimin tabularını sarstı ve tartışılır hale getirdi. Rahatsızlığın birinci nedeni budur. İkincisi, ilk defa Anadolu kökenli sermaye hem ekonomik bir güç olarak sahnedeki yerini aldı hem de gücü oranında siyasi iktidara ortak olmak istiyor. Türkiye'de siyasetin hazineyi ve bütçeyi yağmalamak şeklinde yürüdüğü hatırlanırsa, asıl kavganın laiklikle bir ilgisinin olmadığı kolaylıkla görülecektir. Fakat istedikleri kadar çırpınsınlar rejimin tabuları aşınmaya devam edecektir.

4. Militarizmin ve otokrasinin hizmetinde "sivil toplum örgütü" olmaz

Ordu, asker emeklileri dernekleri ve resmi ideolojinin ve "memkeletin sahiplerinin" hizmetindeki kimi odaklar ve kurumlarca düzenlelen mitingler, "sivil toplumun" şahlanışı olarak sunuluyor. Eğer her kavramın bir içeriği olması gerekiyorsa, bu "sivil toplum örgütü" söylemi için de geçerlidir. Bir örgütün gerçekten sivil toplum örgütü sayılabilmesi için bir kere devletten ve onun resmi ideolojisinden bağımsızlaşması gerekir. Devlet ve egemenler karşısında toplumun belirli kesimlerinin çıkarını savunmayan, devlet ve sermaye tarafından kurulan/kurdurulan ve manipüle edilen örgütlerin 'sivil toplum' örgütü sayılması mümkün değildir. Bu tür örgütler için uygun düşen isim, sivil toplum örgütleri değil, sivil topluma karşı örgütler olabilir. Askeri darbe çağrısı yapan, rejimin tabularını koruma yemini eden örgütlerin sivil toplum örgütü sayılması, ancak Türkiye'ye özgü bir ironidir... Elbette akademisi militarizmi özümlemiş, medyası apoletli, beyinleri resmi tarih ve resmi ideoloji tarafından iğdiş edilmiş diplomalıların harman olduğu bir ülkede, kavram ve kafa karışıklığı istisna değil, kuraldır... Sınırlı demokrasi kırıntısına ve özgürlüklere bile tahamülsüz bir 'sivil toplum örgütü' olabilir mi? Mitinglerde 'devletin temel ilkelerine sahip çıkmaktan' söz ediliyor. Devletin temel ilkeleri denilenden kim ne anlıyor? Kendinden menkul temel ilkelerin ne olduğu mutlaka tartışılmaladır ama bu söylemde demokrasiye ve özgürlüklere yer olmadığı kesindir... Küresel kapitalizm çağında sermaye ve devlet tarafından araçlaştırılan, misyonları toplumu depolitize etmek, apolitize etmek olan örgütleri "sivil toplum örgütü" saymak egemenlerin oyununa gelmektir.

5. Anti-emperyalizm: "her söz her ağıza yakışmaz" denmiştir

Mitinglerde emperyalizm karşıtı sloganlar da atılıyor ama Türkiye NATO'dan çıksın diyen yok. Neden? NATO, başkomutanı Amerikalı bir general olan askeri bir paktır ve misyonu başta ABD olamak üzere kollektif emperyalizmin çıkarlarını gerçekleştirmektir. Dünyanın her yerinde özgürlükleri, demokarisiyi ve sosyal talepleri ezmektir. Emperyalizm karşıtı slogan atan 'ulusalcıların' NATO'yu sorun etmiyor oluşları rahatsız edici değil mi? Laikliği ve 'cumhuriyetin temel değerlerini' korumak için göreve çağırdıkları ordunun bir NATO ordusu oluşu da tuhaf değil mi? ABD Soğuk Savaş döneminde sola ve demokratikleşmeye karşı kullanmak üzere politik İslamı peydahlayıp, silahlandırıp, finanse edip, desteklerken,Türkiye'de dini sola karşı seferber eden hangi odaktı? Okullara zorunlu din dersini kim, neden ve ne zaman sokmuştu? O halde iki şey: 1. Kapitalizme karşı olmayanların emperyalizme karşı olmaları mümkün değildir; 2. Ulusal kapitalizm diye birşey mümkün değildir, sermayenin vatanı yoktur. Öyleyse işçilerin de vatanı olmamalıdır. Yurtseverlik ahmakları aldatmaya yarayan bir afyondur. Solun kimi kesimlerinin dahi bu afyonun müptelası oluşu büyük bir talihsizliktir. Eğer sermayenin yerlisiyle yabancı arasında fark yoksa, bunlar tek ve aynı şeyse, ulusalcılar ve yakın akrabaları yurtseverler neyi, hangi "ulusal çıkarları" korumaktan söz ediyorlar? Ulusun çıkarları diye birşey yok. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, aşağılayan ve aşağılanan var. Velhasıl sorun sınıfları ve temel sınıflar arısandaki uzlaşmaz çelişkileri angaje eden birşeydir. Eğer sorunları çözmeye niyetliyseniz, şeyleri adıyla çağırmanız gerekir, zira adıyla çağırmamak bir yalan söyleme yöntemidir. Kapitalizmi, emperyalizmi, NATO'yu, vb. dert etmeyenlerin emperyalizm karşıtlığının bir kıymet-i harbiyesinin olması mümkün değildir. Boşuna 'her söz her ağıza yakışmaz' denmemiştir...

6. Dipten gelen dalga mı, yükseklerden estirilmeye çalışılan rüzgar mı?

Mitinglerin niteliğine dair kafaları karıştırmak ve önemini abartmak için 'dipten gelen' dalga söylemi yeğleniyor... Militarizmin ve 'sivil' uzantılarının yüksek gayretleriyle gerçekleşen mitinglerin dipten gelmesi mümkün olmadığı gibi, böyle bir şey eşyanın tabiatine da aykırıdır. Diptekilerin militarist amaçlar için gönüllü seferber olmaları olağan birşey değildir. Mitinglere katılanlar dipten değil 'ortadan' geliyorlar ve toplum çoğunluğuna göre 'ayrıcalıklı' konumdadırlar. Ekseri eğitimden geçmiş bu kesim, rejimin resmi ideolojisini en çok içselleştirmiş, bu niteliği itibariyle de 'memleketin sahipleri', militarizm ve sivil uzantıları tarafından en kolay harekete geçirilebilen kesimdir. Bu 'eğitilmiş orta sınıf', egemen ve resmi ideolojiyi içselleştirmiş, gönüllü kabullenmiş toplum kesimini oluşturuyor. Bunlar demokrasi ve özgürlük gibi kaygılara yabancıdır. 'Diptekilerin' toplumsal sürece dahil olmasından her zaman rahatsızdırlar. Böyle bir şey onların korkulu rüyasıdır... Yegane doğrunun kendileri tarafından temsil edildiğine samimiyetle inanırlar... Onlara göre halk bilmez, yapamaz, yaparsa da yanlış yapar... Halkın yerine düşünmeye, onun adına karar vermeye hakkı olduğundan asla şüphe etmezler... Halkın belirli haklara sahip olmasına karşı çıkar, zira halk cahildir, eğitilmesi gerekir, eğitecek olan da kendisidir... Mümkün olsa yüksek okul diplomasına sahip olmayanların oy kullanmasını yasaklamaktan yana olanları az değildir. 27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında askeri cuntanın 'demokratik anayasası' için referandum yapıldığı günlerde, lise mezunu olmayanların referanduma katılmasının engellenmesi hareretle savunuluyordu... Bunlar hiçbir zaman "eğitenlerin de eğitilmeye ihtiyacı olabileceğini" akıllarından geçirmezler... Zaten böyle birşey kendi varlık nedenini tartışma konusu yapmak olur ki, asla kabul edilebilir değildir.

7. Önemli olan bir protesto mitingine katılanların sayısal çokluğu değil, mitingin kimler tarafından ne amaçla yapıldığı, ne tür taleplerin dillendirildiğidir

'Cumhuriyet Mitingleriyle' ilgili öne çıkarılan bir şey de mitinglere katılanların sayısı ve sayının abartılmasıyla ilgili. Elbette sayı önemsiz değildir ama sadece sayısal çokluk bir mitingi önemli yapmaz. Veya kimin için önemli ve etkili olduğu sorusunu dışlamaz... Dolayısıyla bir başına mitinge katılanların sayısal çokluğu sanıldığından çok daha az önemlidir. Önemli olan sayıdan çok kimler tarafından düzenlendiği ve neyin amaçlandığıdır. Besbelli ki, bu mitinglerin arkasında milliyetçi/militarist unsurlar, açıkça özgürlük ve demokrasi düşmanları var. Bunlar demokrasi, özgürlük, sosyal eşitlik, insan hakları gibi kavramları, bölücülük, yıkıcılık, devlet düşmanlığı sayıyorlar, kitleleri oyunun dışında tutmaktan yanadırlar. Yapılan ve yapılmak istenen, rejimin tabularının aşınmasından rahatsız olanların bir kısım orta sınıf unsurlarını tabu bekçiliği için seferber etmekten ibarettir. Elbette bu mitinge katılanların çoğunluğu rejimin gerçekten tehlikede olduğuna 'samimiyetle inananıyor' olabilir. İnanmaları için de korkutulmuşlardır... Kesin olan birşey varsa, bu mitingler daha çok demokrasi, daha çok özgürlük, daha çok hak, daha büyük sosyal eşitlik için yapılmadı. Kimse Kürt sorununa demokratik çözüm istiyoruz, cunta anayasası çöpe atılsın, işkenceciler, cunatıcılar yargılansın demedi. Bunlar devlete sahip çıkma mitingleridir. Oysa sorun özgürlüklere, demokrasiye ve sosyal eşitliğe sahip çıkmakla ilgili olmalıdır... Askeri ve 12 Eylül kurumlarını göreve çağıranların yaptıkları bu mitingler, sanıldığı gibi, AKP'ye karşı olmaktan çok özgürlüklere, demokratikleşmeye karşıdır. Bugün politik islam, milyonları harekete geçiriyor, dün faşizm daha fazlasını harekete geçiriyordu. Bu karanlıkçı, özgürlük, demokrasi ve hak düşmanı hareketlerin geniş kitleleri harekete geçirmesinin ne anlama geldiği ortada değil mi? Kitlelerin cunta anayasasına ve cuntanın dayattığı kurumlara sahip çıkmaya davet ediliyor oluşu ibret verici değil mi?

8. " Halkın yanlış yapmasına izin yok!"

Son üç dört haftada Türkiye'de olup bitenlere şahit olan bir yabancı, Türkiye'deki rejimin niteliği, 'Türk demokrasisi' denilenin ne mene birşey olduğu, YÖK üniversitelerinin sefaleti, medyanın kepazeliği, vb. hakkında fikir sahibi olabilirdi. Genelkurmay Başkanı'nın apoletli medya önündeki konuşması, Cumhurbaşkanı'nın halka kışladan seslenmesi, 12 yaşında bedeni kurşunlarla delik deşik edilen Uğur Kaymaz davasında katillerin beraat ettirilmesi, bir siyasi parti değil, devlet aygıtının bir bileşeni olan ve tarihsel misyonu demokrasinin ve özgürlüklerin önünü kesmek olan CHP'nin hummalı çalışmaları, Cumhuriyet Mitingleri, geceyarısı e-muhtırasının ardından Anayasa Mahkemesi'nin "hukuka aykırı ama memleketin yararına" kararı ve cumhurbaşkanlığı seçiminin engellenmesi, Türk demokrasisi denilenin nasıl bir sirk oyunu olduğunu göstermiyor mu?... Boşuna vatan elden gidiyor, din elden gidiyor, laiklik elden gidiyor denmiyor. Kitlelerin sürece dahil olmasını engellemek üzere korkutulması esas. Bu yüzden 84 yıldır hep birşeyler elden gidiyordu... 'Memleketin sahipleri' halk için neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırdediyor, neyin ne zaman lâzım olduğuna da karar veriyor ve gereğini yapıyor. Bu yüzden bizde gerçek anlamda ne parlamento oldu ne de siyasi partiler... Söz konusu olan tam bir 'kışla demokrasisiydi', velhasıl kitleleri oyalamaya yarayan sefil bir sirk oyunu... Bu kepazelik, kışla bilinci taşıyan akademi taifesi, resmi ideolojinin rahle-i tedrisinden geçtiği için düşünme yetisi dumura uğramış 'aydınlar' [doğrusu diplomalılar] ve sefil halleri anlatmakla bitmez medya [hür basın diyorlar] tarafından meşrulaştırılıp/kabullendirildi, sürecin tartışılması ve anlaşılması engellendi... Öyleyse sorun nedir? Sorun, 'memleketin sahiplerinin' ayrıcalıklarının, dokunulmazlıklarının ve statülerinin korunması, bu amaçla da kitlelerin sürece müdahil olmasının engellenmesiye ilgilidir, laiklikle değil... Bakalım halk rüştünü ne zaman ispat edecek, 'yanlış yapma hakkını' ne zaman kullanacak!...

KONUK YAZAR

Ali TAŞYAPAN

Kaypakkaya'nın anısına

Tanışmamız 1966 yılı Eylül ayı başlarında oldu. Kayseri Mimar Sinan İlköğretim Okulu'ndan bir grup arkadaş, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'na gönderildik. İbrahim bizlerden bir yıl önce Hasanoğlan'dan İstanbul'a gönderilmişti.

O yıllarda Türkiye İşçi Partisi sol söylemle kitlelere sesleniyor, sosyalist düşünce ülke genelinde maya tutuyor, kitleselleşiyordu. İstanbul yolcusu gruptan bazılarımız sol düşünceliydik, "yeni okulumuzda acaba durum nasıl?" merakıyla İstanbul'a vardık ve İbrahim Kaypakkaya adlı değerle buluştuk.

Böyle bir değerin yakınına düştüğümüz için şanslıydık. İbrahim keskin zekalıydı, çalışkandı, yetenekliydi, arkadaş canlısıydı. Eminim onunla tanışan her solcu, "işte doğal önderimiz!" demiştir içinden. Bu yargı; İbrahim'i zeki, sempatik, mütevazi, öngörülü, güvenilir görme olgusuna dayanıyor ve sessiz dil vasıtasıyla kendiliğinden insanları sarmalıyordu. İbrahim önder havasında olmadı hiçbir zaman. Gayretle, akıllıca etkinliğin en çok koşturanı oldu; ama bunu daima sıradan bir görüntü içinde yaptı. İbrahim'i gönüllere baş konuk eden neden, onun öylesine bilge olmasına karşın, bir o kadar sıradan oluşuydu. Her Çapa'lı devrimcinin gönül huzuru içinde onu önder görmesinin nedeni tam da buydu.

Bahar ayları, 68 önderlerinin anıldığı aylardır. Gönüllerde yer eden önderlerin hepsi meziyetli, değerli devrimcilerdir. Güzel bir gelecek için mücadele eden herkes bunda hem fikirdir, ama ben İbrahim Kaypakkaya'nın yakınında bulunduğum için onu daha iyi anlatma noktasında avantajlıyım. Şunu tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki, İbrahim'in meziyetlerini anlatmaya sayfalar yetmez. Gelecek devrimci kuşaklara ışık tutması açısından bir kaç tanesine değinmek istiyorum.

Çok okuyan bir devrimciydi. Bilgiye doymazdı, susamışcasına okurdu. Bu gayretiyle çevresine, "okumadan, bilgilenmeden hedeflediğimiz yere varamayız" mesajını verirdi.

Rastgele değil, eleştirel okurdu. Ona göre devrimci safları köreltecek sürü zihniyetinin panzehiri eleştirel okuma ve öğrenmeydi. Buna çok önem verirdi. Her devrimci militanın, kapasitesi ölçeğinde birer teorisyen olması, olgulara eleştirel bakması en arzulanır idealiydi. Çok ince mesajlarla mücadele arkadaşlarını buna yöneltmeye özen gösterirdi.

Araştırıcıydı İbrahim. Eldeki kaynaklarla yetinmezdi. Birikimiyle toplumu analiz etmek, düşünsel sürece bir kaç katre eklemek, yüreğinde ve beyninde yanıp tutuşan isteğiydi. Ona göre nesnel sürecin karmaşasına yutulmamanın yegane yolu araştırmak, incelemek ve yeni sentezlere varmaktan geçerdi.

Tabii ki, İbrahim'in devrime tutkunluğu, yiğitliği, işkenceye meydan okuyuşu müthiş devrimci erdemlerdir, her devrimci bunu takdir ediyor, yürüyüşüne esin kaynağı yapıyordur. Bu devrimci baş eğmezlik; kesintisiz okuma, eleştirel öğrenme, araştırma ürünü yeni sentezlere varma ışıldaklarıyla harelenirse nesnel karmaşanın mahşerinde kaybolunmaz ve özlenen geleceğe yürüyen kervan yoluna devam eder.

Ölümsüzlüğünün otuz dördüncü yıldönümünde arkadaşım, yoldaşım, önderim İbahim Kaypakkaya'yı saygıyla anar, devrimci erdemleri günümüze ve geleceğe ışık tutsun derim!

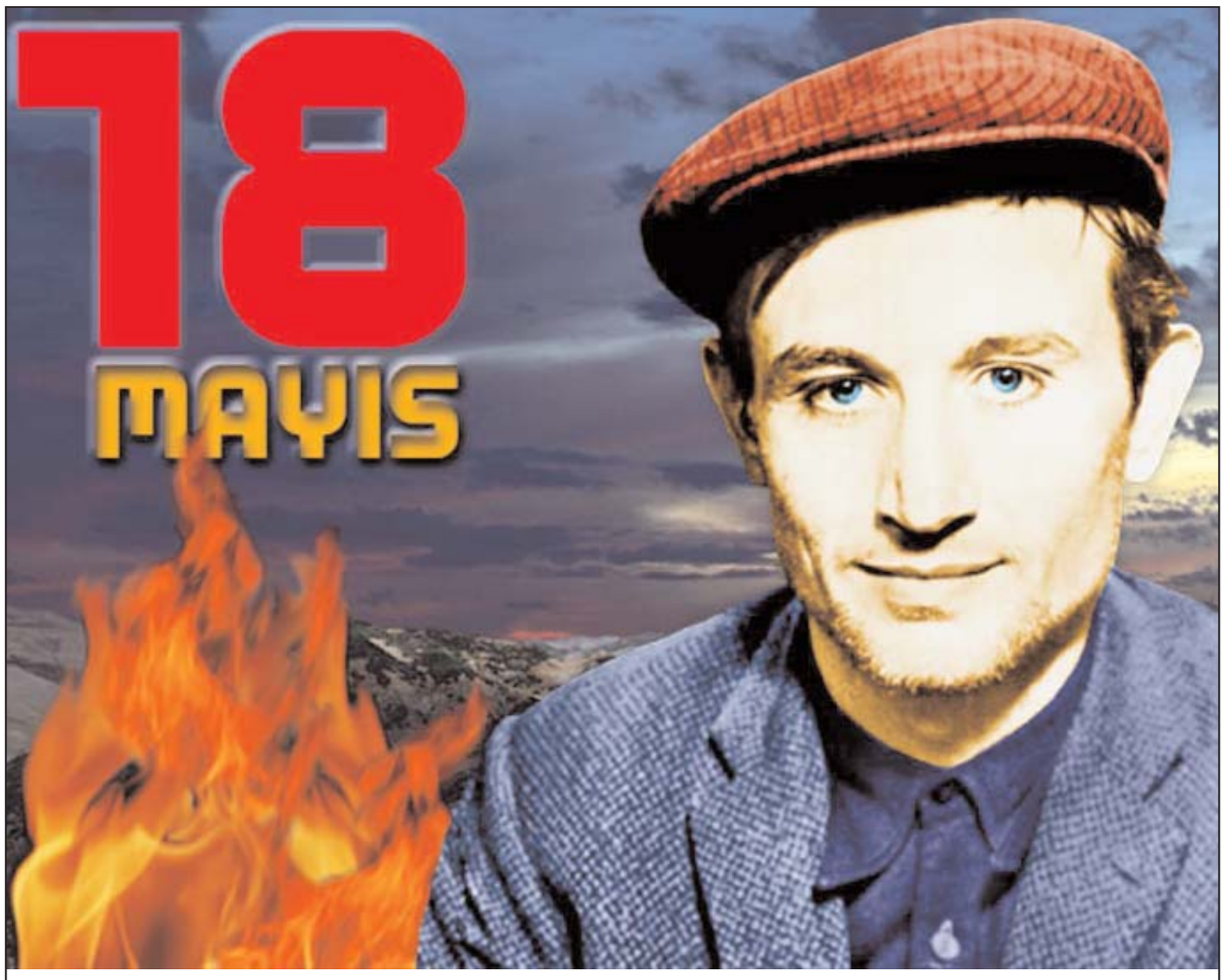

Kaypakkaya'yı anma programları

İSTANBUL

Program

✓ Grup Munzur ✓ Vardiya
✓ Emre Saltık ✓Arzu
✓ Ozan Haydar Erdoğan
✓ Ferhat Tunç ✓ Birol Topaloğlu ✓ Nurettin Güleç
✓ Grup Lizge
✓ Babil Halk Sahnesi

Konuşmacılar

Nihat Behram, Cafer Yıldız, Ercan Kanar

Yer: Sibel Yalçın Parkı (Fatma Girik Parkı) Okmeydanı
19 Mayıs Cumartesi
Saat: 17.00

ALMANYA

Program

✓ Grup Munzur ✓ Ferhat Tunç
✓ Emekçi ✓ Beser Şahin
✓ Delil Dilanar ✓ Partizan Müzik Topluluğu ✓ Sinevizyon
✓ Enternasyonalist Delegasyonlar

Konuşmacılar

Haluk Gerger, Muzaffer Oruçoğlu, Nihat Behram, Celalettin Can

Yer: Leverkusen
26 Mayıs Cumartesi
Saat: 16.00
Adres: Wılhelm Dopatka Halle
Bısmarkcstr. 123 51373

İNGİLTERE

Program

✓ Mehmet Özcan
✓ Muzaffer Oruçoğlu
✓ Sinevizyon
✓ Enternasyonalist Delegasyonlar

Yer: GİK-DER LOKALİ
Adres: Unıt C1 3/19
Vıctorıan Grove, London
N16 8 EN
Tarih: 19 Mayıs Cumartesi
Saat:17.00

Yiğit komutan Lenko'ya

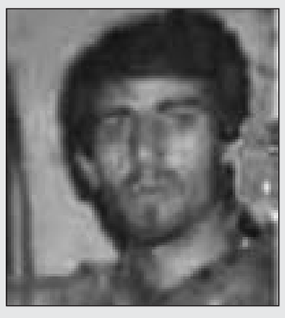

7 yıl önce Mayıs'ın o kızıl öfke dolu günlerinden birinde aldık şehitlik haberini. 'Lenko yoldaş şehit düşmüş dediler", inanamıyordum yanında olamadığıma. Haberini aldığımda yolday-dım. Bir saatlik yol zindan gibiydi, bitmek bilmiyordu sanki. Gülüşün gözlerimin önüne geliyordu, o dağlara ve partine olan sevdanı düşündükçe, yüreğimin üzerini kara bulutlar kaplıyordu. Öfkem dağ gibi büyüyordu, bir an önce sana gelmeliydim, bulmalıydım seni. Biliyordum bu bir savaştı. Ayrılıklar, şehitlikler olacaktı elbette ve ben bu haberi aldığımda sen o savaşın içinde en güzel yeri kazanmıştın zaten.

Cesaretin, cüretin, yiğitliğin an an tarihe kanla yazıldığı o günün üzerinden tam 7 yıl geçti. 7 yıl önce Munzurlar bir yiğitliğe daha ev sahipliği yapıyordu. Kurşun yağmurları altında can pahasına direnilerek yine o dağlarda destan yazılıp, kahramanlık sergileniyordu. Senin yarattığın o güzellikleri ve kahramanlıkları asla unutmayacağız. Sevgili yoldaşım, sen bizim yüreğimizde daima düşmana korkulu bir rüya, eli tetikte bir gerilla olarak yaşayacaksın.

Elazığ'dan bir yakını

Yiğitler yürüyor aydınlığa

18 Nisan 2005'de Ovacık Kırkmerdiven bölgesinde yoldaşı Süleymen Açıkel ile beraber şehit düşen kardeşimiz Hüseyin Özalp'ı ölümsüzlüğünün 2. yılında saygıyla anıyoruz...

Dersim'den Kardeşlerin

Yaşamın onurlu, yaşamın yüce

1991 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Mescit köyünde çıkan çatışmada şehit düşen Hasan Toy yoldaşımızı ölümsüzlüğünün 16. yılında saygıyla anıyoruz...

Dersim'den yoldaşları

Tokat'ın kızıl gülüne

Kış boyu rüzgarsız
ve çiçeksiz
Ne gün kalır güneşin yüreğinde
ne şafak, ne sabah
Kar altında dilsiz ve sessiz
bir tohum gibi bekler baharı.

Baharı müjdeleyen en güzel zamanda sensiz uyandık. Uyandırmak istedin halkını o sessiz derin uykusundan, ama yarım kalmadı kavgan, sürdükçe bu köhne düzen, yıkacak elbette bu düzeni ardından gelen savaşçılar.

Senin mücadelenle büyüyen ve umudu büyüten ailen ve yeğenin Ezgi

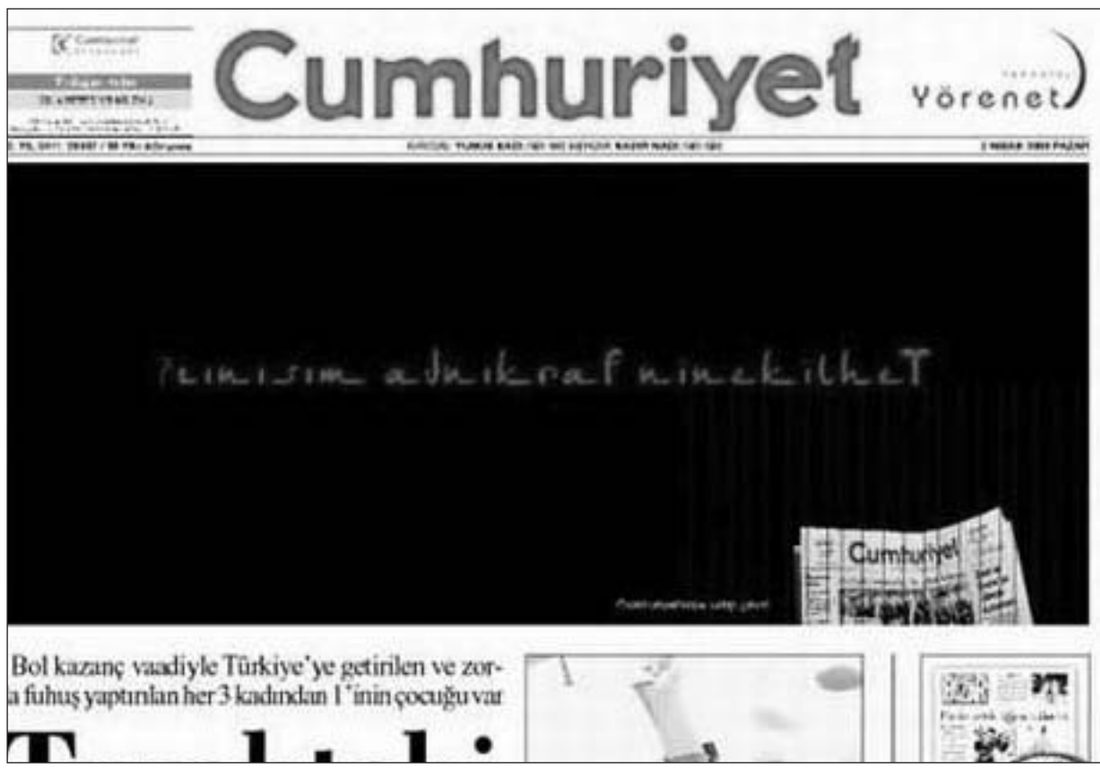
Cumhuriyet
Yörenet
Bol kazanç vaadiyle Türkiye'ye getirilen ve zor-
a fuhuş yaptırılan her 3 kadından 1'inin çocuğu var

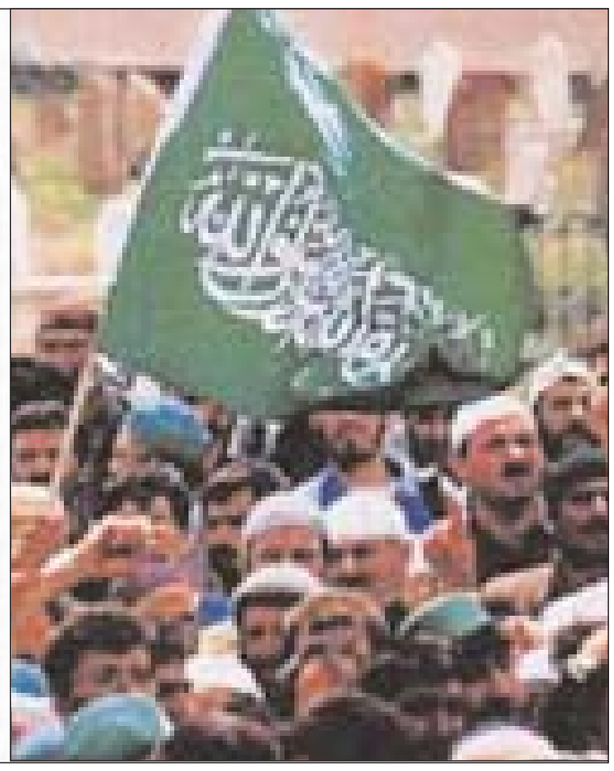

Yakın Tehlike: İRTİCA

Hangi İrtica?

Ahmet HACALOĞLU K.

Bugün ülkemizin karşı karşıya bulunduğu yakın tehlike dini irtica değil siyasal irticadır. Dini irtica bağrışları arasında zaten yarım yamalak olan demokrasimiz kuşatma altına alınmak istenmektedir. İrtica geliyor, ülke bölünmek isteniyor gibi sahte sloganlarla ulusalcı-milliyetçi bir dalga kabartılıp içinde emekli askerlerin de bulunduğu paramiliter yapılanmaların oluşturulduğu gerçeği gözlerden kaçırılmamalıdır

Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle bağlantılı olarak 2006 Ağustos'undan itibaren ivmesi yükselen açıklama-yayınlara bakılırsa ülkede laiklik güme gidiyor, şeriat geliyor. Cumhurbaşkanı, komutanlar, askerin parlamentodaki sözcüsü CHP ve başını Cumhuriyet Gazetesi'nin çektiği birtakım yazılı-görsel basına göre Türkiye'de laik cumhuriyet tehlike altında. Önemli bir bölüm insan da gerçekten böyle bir tehlikenin varlığına inanıyor. Bu görüş sahiplerine göre Çankaya elden giderse; Tayyip Erdoğan oraya gelecek, adım adım 'İslami yaşam' egemen kılınacaktır. Bu sebeple de askeri müdahaleyi davet edip asker kaynaklı psikolojik savaşın gönüllü aleti olmakta sakınca görmüyorlar. Onlara göre özgürlüklerin bir kısmından feragat edilerek demokrasinin kırpılmasını istemenin iki nedeninden biri irtica tehlikesinin varlığıdır. 28 Şubat benzeri bir uygulamanın sahneye konulmakta olduğu izlenimi veren konuşmalarda ülkeyi bekleyen en büyük tehlike olarak irtica ve ona bağlı olarak laikliğin lağvı tehlikesi vurgulanıyor.

Malum çevrelerce yakın tehdidin irtica tehlikesi olduğu iddia edildiğine göre, irtica kavramını sözlük karşılığından kalkarak irdelemek yararlı olacaktır İrtica kelimesi dilimize Arapça 'rücu' kökünden türetilerek girmiştir. Sözlük anlamı, geri dönmek, eskiyi istemektir. (Büyük Osmanlı Lügati, Ali Rıza Alp)

İrtica kelimesi Hz. Ebubekir döneminde, İslam öncesi cahiliye dönemine dönmek isteyenler için kullanılmıştır. Ülkemizde geçerli olan yaygın anlamının kaynağı ise 31 Mart vakasıdır. İrticai girişimlerde bulunanlar için kullanılan mürteci kelimesi de 1908 İkinci Meşrutiyet rejimine karşı çıkıp İkinci Abdülhamit rejimine dönüşü arzulayanları belirtmek için İttihat ve Terakki çevrelerince kullanıldı ve zaman içerisinde daha geniş bir anlam kazanarak, İttihat ve Terakki cemiyetine karşı çıkanların tümü irticacı olarak tanımlandı. Bunu izleyen dönemde de sadece dinsel nedenlerle değil siyasi ve toplumsal nedenlerle, cumhuriyet rejimine karşı olan bütün muhalefet odakları irtica hareketler olarak damgalanıp siyasal olarak gayr-i meşru ilan edilmeleri sağlandı.

Dini olan ve olmayan irtica

Cumhuriyet döneminde muhalefet edenlerin bir kısmı gerçekten eski düzene dönme isteği taşıyorlardı. Bugün de ülkemizde İslami kuralların toplumsal ve siyasal yaşamda egemen olmasını isteyen çevreler vardır. Ancak bu çevrelerin cumhuriyeti ortadan kaldırmaya yetecek güçlerinin olduğu hususu son derece tartışmalıdır. Türkiye'de yakın bir irtica tehlikesi olduğunu dillendirenler, bu çevrelerin uzun vadeli bir planla kamu ve eğitim kurumlarına sızma, ekonomik olarak güçlenme hedefiyle hareket ettiklerini, demokrasiyi araç olarak gördüklerini (tahkiye yaptıklarının) ileri sürüp irtica tehlikesini toplum gözünde paranoya haline getirerek otoriter demokrasiyi meşrulaştırıyorlar.

Din merkezli normların topluma empoze edilmesinin dışında, irticanın dini olmayan versiyonları da vardır. Geriye dönüş-eskiyi özleme anlamına gelen bu kelime örneğin,1930'lar Türkiye'sini özleyip (hala 10. Yıl Marşı'nı söyleyerek) vah vahlarla 'altın çağa' dönmeyi arzulayanlar için de rahatlıkla kullanılabilir. Demokratikleşme adımlarını vatana ihanet olarak tanımlama, asker-sivil bürokrasinin iktidarını özleme, kendisini devletin doğal sahibi olarak görüp demokratikleşmeyle beraber bu konumlarını kaybetmeye başlamaları karşısında tepki duyma, ordulaşmış millet rejimi geleneğine geri dönüş çağrıları siyasi irtica girişimi, irtica tehlike olarak tanımlanabilir.

Türkiye'de dini ve seküler dogmalarla bilinci yoğrulmuş, feodal aile gelenekleri ve otoriter eğitim anlayışıyla kalıba dökülmüş önemli bir kesim vardır. Bu geniş kesim içerisinde dinsel nasların egemenliğine geri dönüşü arzulayan mürteciler yanında otoriter devletin 1930'larına, güdümlü demokrasiye dönüşü özleyen siyasal mürtecilerde mevcuttur.. Kısacası ülkemizde irticanın her iki tehlikesi de gündemdedir.. Ancak yakın tehlikenin hangisi olduğunu gözlemleyebilmek için devletin niteliğine ve yaşananlara bakmak gerekir.

Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan itibaren yarı askeri niteliktedir. Zaman zaman kesintiye uğrasa da parlamentosu açık, partileri serbest ve seçilmiş bir hükümeti işbaşında olmasına karşın, iktidar erki bk bütün olarak parlamentodan çıkan hükümetin tasarrufunda değildir.. Parlamentonun içinden çıkan hükümet, iktidarı asker-sivil bürokrasiyle paylaşır. Bu da facto durum darbe Anayasası ve çıkarılan yasalarla hukuki zemine oturtulmuştur.. Ayrıca derin devletin yönetim ve denetimi hiçbir yasayla sınırlanmamış, kendi kurallarına göre organize olan bir iç mekanizması-örgütlenmesi de vardır. Bu kontra-gerilla örgütlenmesidir.

Gelinen süreçte, siyasal iktidarın ortakları arasında, önemli bir mevzi olan cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle iç çatışma çıkmıştır. Bir yanda burjuvazi rejimin yarı askeri niteliğine son verip tek başına iktidara sahip olmak isterken diğer yanda asker-sivil bürokrasi, hem kendi içerisindeki çatlakları giderebilmek ve hem de dış dinamiklerin etkisiyle son senelerde kaybetmiş olduğu mevzileri yeniden kazanabilmek, devlet yönetme ayrıcalığını yitirmemek için kıyasıya bir savaş içine girmiştir. Silahlı gücü elinde bulunduran asker-sivil bürokrasi, inisiyatifi elinde tutma çabasındadır. Bir yandan, kazıyınca altından ırkçılık çıkan 'milliyetçi' söylemlerle kitleler ajite edilirken, diğer yandan 2005-2006 yılı boyunca ülkede derin devletin bombalama, cinayet, baskı ve linç operasyonlarıyla korku-panik havası yaratılıp ırkçı-faşist ideolojik politik rüzgar estirilmiştir...

Bugün ülkemizin karşı karşıya bulunduğu yakın tehlike dini irtica değil siyasal irticadır. Dini irtica bağrışları arasında zaten yarım yamalak olan demokrasimiz kuşatma altına alınmak istenmektedir. İrtica geliyor, ülke bölünmek isteniyor gibi sahte sloganlarla ulusalcı-milliyetçi bir dalga kabartılıp içinde emekli askerlerin de bulunduğu paramiliter yapılanmaların oluşturulduğu gerçeği gözlerden kaçırılmalıdır. Yeni ulusalcılık diye bir ideoloji ortaya atarak mevcut gayrı nizami yapı ve çeteleşme meşrulaştırılıp, Avrupa Birliği'nden, Kürt sorunundan, Ermeni meselesinden bahsedenler, Kıbrıs'ta çözüm diyenler hemen vatan haini damgası yiyerek kuşatma harekatı tamamlanmak istenmektedir.

Her gün gözümüze sokulan birçok belirtiye bakarak ülkenin geleceğini rehin almak isteyen bir zihniyetin gitgide berraklaştığını söylemek kehanet olmayacaktır. Evet; gelinen noktada Türkiye 1930'ların Almanya'sını hatırlatıyor. Devlet yetkililerinin de katkısıyla, düşmanlarla çevrildiğimize inandırılan toplumun önemli bir kesiminde zaten var olan faşizme yatkın ruh halinin, faşizme yakın bürokratik-otoriter devlet geleneğiyle birleşmesi halinde açık faşist bir dönemin doğması olasıdır.

Evet; Cumhuriyet Gazetesi'nin dediği gibi tehlikenin farkındayız. Ama bir farkla, dini irtica değil, faşizm tehlikesinin farkındayız.

Aydınlar asker muhtırasına karşı bildiri yayınladı

Gazeteci, yazar, akademisyen, hukukçu, hekim ve sanatçıların da aralarında bulunduğu birçok aydın Genelkurmay'ın yayınladığı muhtıraya karşı bildiri yayınladı.

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde 8 Mayıs günü Genelkurmay'ın yayınladığı bildiriyi protesto etmek amacıyla bir araya gelen aydınlar adına bildiriyi okuyan yazar Haluk Gerger, askeri darbelerin halklara karşı yapıldığını ve kazanılmış özgürlükleri ortadan kaldırmaya yönelik olduğuna dikkat çekerek, ülkede beşinci askeri müdahalenin yaşandığını söyledi. "Genelkurmay Başkanlığı'nın muhtırası demokrasiye yönelik açık bir tehdit ve yasalara göre suçtur" şeklinde konuşan Gerger, bugün yaşanan sorunların temelinde 1982 Anayasası'nın olduğunu, ülkenin içinde bulunduğu durumdan kalıcı biçimde çıkılabilmesi için 1982 Anayasa'nın kaldırılması gerektiğini belirtti.

Aralarında Fikret Başkaya, Perihan Mağden, Halil Ürün, Ragıp Duran, Ahmet Altan, Ahmet İnsel, Murat Belge ve Oral Çalışlar'ın da bulunduğu 205 aydının imzasıyla yayınlanan bildiride, bugün yaşanan krizin Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından seçilmesiyle de aşılamayacağı belirtilerek, "Cumhurbaşkanı seçiminde oy veren seçmenlerin yarıya yakınının siyasi tercihlerinin mevcut seçim yasaları ile parlamentoya yansımayacağı bir sistemde kriz devam edecek, yeni bir genel seçim de krizi çözmeyecek ve sadece kısa bir süre için erteleyecektir" denildi. 1980 Anayasası'nın kaldırılması ve özgürlükçü, çoğulcu, barışçı, demokratik, laik anlayış ortak paydasında, hukukun uluslararası ilkeleri ve değerleri ile örülmüş yeni bir anayasanın oluşturulması gerektiği vurgulanan bildiride, "'Ne mutlu Türk'üm demeyenler düşmandır' diyebilenlere yanıtımız açıktır: Bizler bu ülkenin sorumlu, duyarlı yurttaşlarıyız ve yaratılan bu ortamda asla mutlu değiliz. Özgür, demokratik, laik Türkiye'yi korumaya kararlı yurttaşlar olarak demokrasiyi yok etmeye yönelen her türlü müdahaleye karşı direnme hakkına sahip olduğumuzu açıkça belirtiyoruz" şeklinde ifadeler yer aldı.

Genelkurmay'a dava açtı barodan atıldı

Ankara'da ise Ankara Barosu'nda Hukuk Müşaviri olarak çalışan avukat Kemal Vuraldoğan, Genelkurmay'ın yayımladığı muhtıraya karşı tazminat davası açtığı için baro tarafından işine son verildi.

Avukat Kemal Vuraldoğan, Genelkurmay'ın yayımladığı muhtıra ile ilgili Milli Savunma Bakanlığı'na tazminat davası açtığı için barodan atıldı. Ankara Barosu'nda 3 yıldır sürdürdüğü Hukuk Müşavirliği görevine son verilen Vuraldoğan, Genelkurmay'ın bildirisi ile ilgili suç duyurusunda bulunduğu için, baro yönetimi tarafından 'Baro yönetiminin bilgisi ve onayı dışında Genelkurmay'a izafeten MSB'ye tazminat davası açması, davayı basına bildirmesi suretiyle reklam yasağına aykırı davrandığı' gerekçesiyle oybirliği ile barodan atıldı.

MAYA

Arif BİLGİN

Höttirit Demokrasi

Bizim demokrasimiz ötekilerinden biraz farklı. Mesela İsviçre'den 41 yıl önce kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanındığı halde, kocalar "höt" deyince hizimkiler "şeriat isterük" diye turbanlarını ve karaçarşaflarını kaptığı gibi sokaklara dökülürler, çünkü halifenin höttirisini kaldırmışız ama hocanın ve kocanın höttirisini güçlendirmişiz, fıkara kadınlar şeriatın ve tehdiyatın feodal yağlı kemendi içinde çırpınır dururlar. Mesela doğru düzgün bir yazılı anayasası bile olmayan İngiltere'nin tersine bizde herşey yazılıdır, hatta daha da ileri gidilmiş bir de tersini yazmışlar ki "herkes istediğini yapabilsin". İsteyen darbe yapar, isteyen molla düzeni kurar, isteyen çete düzeni... "İsteyen" dediysek tabii herkes değil, şansı olanlar şansını dener işte. Başardıysa ne'ala, başarmadıysa daha güçlü olanların höttirisi ile ötelenir, öteki gelir. Cumhurbaşkanı seçimi için toplantı yeter sayısı olarak 367 mi yoksa 184 mü gereklidir? Valla bana sorarsanız her ikisi de "anayasal"dır. Nitekim Anayasa Mahkemesi'nin 11 üyesinden 2'si de öyle dedi zaten, dört tanesi daha 184 toplantı için yeterli deseydi Kayserili Abdulah Gül, şimdi gül gibi Cumhurbaşkanı olmuştu memlekete.

Yabancılar bizim politikacıları "höt"tiricilerin düdüğüne pürdikkat kulak kabarttığı için yadırgar, ben taktir ederim. Çok iyi terbiye edilmiş politikacılarımız var. "Höt" denince föterini, turbanını kaptığı gibi meclisi terk eder, bazan Amerika'ya, bazan Zincirbozan veya Yassıada'ya, bazan da sine-i millete giderler. Vatandaşın % 10'una "höt" denmişse, meclise temsilci gönderemez, gönderirse yaka paça, karga tulumba meclisin kapısına, oradan da kodese bırakılıverilir veya bi acayip oy pusulasının dipnotunda ara ki bulasın! Bu demokratik anayasamızın bazan acayip demokratik sürprizleri de olur, mesela sadece vatandaşın yüzde 10'una "höt" dendiği halde geçen seçimde yüzde 52'si meclis dışında kaldı; filien vatandaşın çoğunluğu "höt"lenmişti. Meclise kapağı atan höt terbiyesi almış politikacılardan hiç kimse "Yahu şu 12 Eylül höttiricilerinin anayasasını değiştirelim" diye kılını bile kıpırdatmadı. Sonra da onlara rağmen Cumhurbaşkanı seçmeye kalktılar, tabii ki "höt" diyecekler, sayı ahmaklığına bakıp insan kendi velinimetlerine bu kadar nankörlük etmez! Erbakan hocanın densiz öğrenciligi işte. Üstelik, taktir etmeli ki bizim "hötcüler" de artık postmodern, öyle eskisi gibi faşist terör felan yaygınlaştırıp kendilerine ortam hazırlamıyorlar, görkemli "cumhuriyet mitingleri" ile "aydınlık için bir dakika karanlık" (ışık söndürme) eylemleri ile, 28 Şubat ve 14 Nisan harekatlarıyla son derece çağdaş höttiri metodları uyguluyorlar.

Neyse, umalım bu kez vatandaş oylarının % 51'i meclise yansır da hiç değilse höttirit demokrasimizin meşriyet sorunu yaşanmaz. Daha da kötüsü, beklenmedik aksi bir seçim sürprizi yaratıp, cumhurbaşkanlığı seçim krizi muazzam bir toplumsal çalkantı krizine dönüşmez, ülke görülmemiş bir kargaşa, kamplaşma ve çatışma içine düşmez! Ben "laik, demokratik, sosyal hukuk devleti"ni tehlikede görme nisabına sokaklara dökülen milyonlarca yurttaş gibi çok kaygılıyım, ya bu kez oyların daha büyük bir kısmı çöpe gider de, mesela % 40 oyla üstelik hötlenmiş parti meclisi tek başına doldurursa ne olacak! Örneğin % 9,9 CHP/DSP, % 9,9 MHP, % 9,9 DP, % 1 İP, % 2 ÖP, %1 EMEP, % 3 BBP, % 3 RP, % 5 bağımsızların dipnotladığı oylarda, % 5'i de bu acayip oy pusulası sayesinde iptal edilirse, seçmenin % 10'u da bu pusula yüzünden kabin kuyruğunda beklerken sandıklar kapanırsa ne olacak? En az vatandaşın % 57'sinin tercihleri meclis dışında kalmayacak mı, bu durumda % 43 oy alan AKP TBMM'nin %100'ünü işgal etmez mi?

Yok canım bu kadarı da fazla, kötü senaryolar düşünmeye gerek yok, höt terbiyesine sahip vatandaş ta, politikacı da ne yapacağını bilir. BOP çerçevesine memleketi ortadan çatlatıp müdahale etme senaryoları üzerinde düşünen müttefiklerimiz de artık bizi anlamalı, bu halk yeni bir Irak trajedisine izin vermez. Bütün demokratik sol meclis dışı bırakılmış olsa da, höttirit demokrasimizin canı sağ olsun, eninde sonunda müttefiklerimiz gibi "cumhuriyetçi" ve "demokrat islamcı" iki partili sisteme doğru ilerleyeceğiz, onların istediği de bu değil mi zaten? Hottiri demokrasiden duttiri demokrasiye.

Bu yazımızda biraz seçim mizahı yaptık, gelecek yazıda devrimcilerin ve komünistlerin durumu üzerinde durmaya çalışacağız. Şimdilik "baskın seçim"e uğrayan vatandaşa sabır diliyor vede tanrı daha kötü sürprizlerden sakınsın diyoruz.

Demokrasi Devrimle Gelecek
Halk İçin
Devrimci Demokrasi
KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GOSTERI ORGANIZASYON LIMITED ŞIRKETI • Sahibi ve Yazıişleri Müdürü: Hakan ERTEN
Yayın Türü: Yaygın Süreli * Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mah. Tel Sok. No:20 Daire:2 Beyoğlu/İstanbul Tel: (0212) 243 91 92

BÜROLAR
ADANA : Dr. Ali Menteşoğlu Cad. M. Rüştü Ünaldı İşhanı Kat:3 No:56 Kuruköprü-Seyhan/ADANA
İZMİR : 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27 Kat:8/802 Konak/İzmir Tel-Fax: : (0232) 482 01 63
KARTAL : İstasyon Cad. Pınar İşhanı Kat:2 Daire:38 KARTAL Tel-Fax: (0216) 389 65 63
MERSİN : Hastane Cad. 5111 Sok. Ekrem Örkün İşhanı No:71/8 Kat:3
ELAZIĞ : Icadiye Mah. Yakup Şevki Cad. No:8 Kat:1 Daire:1 Tel-Fax: (0424) 212 34 42
MALATYA : Dabakhane mah. Boztepe Cad. Babacan İşhanı Kat:4 No:28 Tel: (0422) 323 06 97
KONYA : Gazi Alemşah Mah. Tahirpaşa Sok. No: 3 Daire: 102 Tel-Fax: : (0332) 351 59 55
DİYARBAKIR : İskender Paşa Mah. İnönü Cad. MA-GÜL İşhanı Kat:3 No: 109 Dağkapı/Diyarbakır Tel: (0412) 228 22 92
ATİNA : Spiro trikoupi 21 10683 eksarxia GREECE/Yunanistan e-mail: yunanistan_devrimcidemokrasi@yahoo.com.tr
YD TEMSİLCİLİĞİ : Kaiser-Wilhelm Str. 275 47169 Duisburg/DEUTSCHLAND Tel: 0049 175 642 00 27- e-mail: devrimcidemokrasiyurdisi@hotmail.com

Teknik Hazırlık: Kardelen Yayımcılık Adres: Mahmut Şevket Paşa Mah. Sivas Sok. No:2 Kat:3 Okmeydanı/İSTANBUL Tel:(0212) 238 37 76 Faks:(0212) 238 37 96 • Baskı: Gün Matbaacılık Adres: Sefaköy Telsizler Mev. Akasya Sok. No:23/A Küçükçekmece/İST. Tel(0212) 580 63 75• DAĞITIM: YAY-SAT

Deniz Gezmiş ve yoldaşları anıldı

12 Mart faşist cuntası tarafından idam edilen Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) ve '68 gençlik hareketi önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, idam edilişlerinin 35'inci yıldönümünde birçok ilde gerçekleştirilen kitlesel eylemlerle anıldılar.

İstanbul

Gebze'de bir araya gelen ESP, DHP, Partizan, SDP, Odak ve HKM aktivistleri, düzenledikleri etkinlikle Mayıs ayında şehit düşen tüm devrimcileri andılar. Saygı duruşuyla başlayan anmada, "Mayıs şehitleri kavgamızda yaşıyor", "Yaşasın devrimci dayanışma" şeklinde sloganlar atıldı. Anma polis ablukası ve tehditleri altında gerçekleşti.

Eşit Özgür Yurttaş Hareketi de, Okmeydanı'nda Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda düzenlediği etkinlikte Mayıs şehitlerini andı. Mazlum Doğan, Haki Karer, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğraflarının yer aldığı etkinlikte "Şehit namırın" sloganları atıldı.

İzmir

Konak Pier önünde bir araya gelen Alınteri, BDSP, ESP, Devrimci Hareket, DHP, HÖC, İCİ, Kaldıraç ve Partizan üyeleri "Emperyalizme ve şovenizme karşı şimdi Deniz olunmalı" yazılı pankart arkasında eski Sümerbank önüne yürüdüler. Sık sık "Emperyalistler, işbirlikçiler, 6. Filo'yu unutmayın", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Deniz, Yusuf, Hüseyin ölümsüzdür" şeklinde sloganlar atan kitle, Sümerbank önünde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Burada açıklama yapıldıktan sonra sloganlarla anma sona erdi.

Adana

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, 7 Mayıs günü Çukurova Üniversitesi'nde devrimci demokrat öğrenciler tarafından düzenlenen etkinlikte anıldılar. Denizler için saygı duruşunda bulunan öğrenciler, "Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in mirasına sahip çıkacağız" dediler. Etkinlik, yapılan açıklamanın ardından verilen müzik dinletisi ile sona erdi.

Mersin

6 Mayıs günü İHD önünde toplanan DGH, YDG, Gençlik Federasyonları ve DSG üyeleri Mersin Belediyesi önüne kadar yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptı.

7 Mayıs günü ise, DGH, YDG, DSG, DPG ve YÖGEH üyelerinden oluşan bir grup öğrenci Mersin Üniversitesi Çiftlik Köy Kampüsü'ne ait Cumhuriyet alanında bir etkinlik düzenledi. Anma boyunca kampüs içerisindeki sivil polisler öğrencileri sürekli olarak taciz ederken, öğrenciler okunan şiir ve atılan sloganların ardından dağıldılar.

Malatya

Soykan Parkı'nda basın açıklaması yapan DGH, SGD, YDG, HÖC, Emek Gençliği, DÖDER ve Yurtsever Cephe üyeleri Denizler'i andı.

İHD önünde toplanarak, "Devrim şehitleri ölümsüzdür, Şehit Namırın", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla Soykan Parkı'na yürüyen kitle, "Denizler yaşıyor" yazılı pankart taşıdı. Soykan Parkı'nda yapılan açıklamanın ardından eylemin bitimine doğru sivil faşistler tarafından provakasyon yaratılmaya çalışıldı fakat kitlenin soğukkanlı ve kararlı duruşu bunu boşa çıkardı.

Zonguldak

Karaelmas Üniversitesi Öğrenci Platformu'nun Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) binasında gerçekleştirdiği anma etkinliği, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş ve Mazlum Doğan şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Etkinlikte Mercan Şehitleri'ne de değinilerek, devletin devrimcilere yönelik katliam politikaları anlatıldı. Açılış konuşmasının ardından sırasıyla Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya ve Mazlum Doğan'ın hayatları okundu. Türkülerin söylendiği, şiirlerin okunduğu etkinlik geçmişten günümüze şehit düşenlerin anlatıldığı slayt gösterisinin ardından sona erdi.

Ankara

Karşıyaka Mezarlığı'nda bir araya gelen binlerce kişi Denizler'i mezarlarının başında andı. SDP, EMEP, ÖDP, TKP, ESP, SHP, CHP, 68'liler Vakfı, 78'liler Vakfı ve DİSK üyelerinin katıldığı anma etkinliğinde 'Kürt-Türk-Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği', 'Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük' gibi sloganlar atılırken, Gezmiş, İnan ve Aslan'ın posterleri taşındı. Gezmiş ve yoldaşlarının mezarlarına karanfil ve sigara bırakan kitle daha sonra sloganlar eşliğinde dağıldı.

Eskişehir'de de Anadolu Üniversitesi öğrencileri kampüs içinde Migros karşısında yaptıkları etkinlikle Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, İbrahim Kaypakkaya, Fikri Sönmez ve Haki Karer'i andılar.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı

Çukurova Üniversitesi öğrencileri, 16 Mayıs günü bir etkinlik düzenleyerek ölümsüzlüğünün 34. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andılar. Devrimci demokrat öğrencilerin düzenlediği ve R-1 alanında yapılan anma etkinliği saygı duruşu ile başladı. Öğrencilerin ortak bir metin okuduğu etkinlikte, "18 Mayıs 1973 tarihi, ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde büyük bir anlamı ifade etmektedir" denildi. Okunan metinde, "Bugüne kadar devam edegelen sınıf mücadelesinde emekçi halklarımız binlerce yiğit evladını bu kavga uğrunda yitirmiştir. Onlardan biri de 1971 devrimci çıkışının önderlerinden olan İbrahim Kaypakkaya'dır. Bizler bu şanlı tarihin yüreklerimize ve bilinçlerimize serptiği devrim tohumunu, çeliğe verilen su ile yeşertip büyütüyoruz. 'Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak' diyen İbrahim Kaypakkaya, kavgamızın yaşayan savaş siperidir. Onların devrimci anılarının önünde saygı ile eğiliyor ve ideallerini zafere taşıyacağımıza and içiyoruz" denildi. Metnin okunmasından sonra etkinliğe şiir ve müzik dinletisiyle devam edildi.

F tipi hapishanelerde değişen birşey yok

Tecrit, tredman, işkence, hak ihlalleri ve ölümler ile özdeşleşen F tipi hapishanelerdeki uygulamalar, Adalet Bakanlığı tarafından sürekli dile getirilen "iyileştirmeler yaptık" söylemine karşın aynı şekilde devam ediyor

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan tutsaklar, yazdıkları mektupta kendilerine yönelik hak gasplarına yazdıkları mektupta yer vererek, hapishanelerdeki son durum hakkında bilgi verdiler

Adı hep tecrit, işkence, hak ihlalleri ve ölümler ile anılan F tipi hapishanelerdeki uygulamalar, aradan geçen 7 yılın sonunda Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı ve koşulları iyileştireceği sanılan genelgeye rağmen deyim yerindeyse eski tas eski hamam sürüyor. 122 devrimci ve komünistin yaşamını yitirdiği F tiplerine karşı mücadelede 600'den fazla kişi de yapılan zorla ve yanlış müdahaleler sonucunda sakat bırakıldı. Son olarak Av. Behiç Aşçı ile birlikte, Adana'da Gülcan Görüroğlu ve F tipi hapishanede tutulan Sevgi Saymaz isimli tutuklunun sürdürdüğü ölüm orucu eyleminin yarattığı baskılanma sonucunda bir genelge yayınlamak zorunda kalan Adalet Bakanlığı, ilk önce tecrit uygulamalarının kaldırılacağı yanılsamasını yarattıysa da, bugün hala hapishanelerde tutsakların karşı karşıya kaldıkları uygulamalar, değişen bir şey olmadığını gösteriyor. Çoğu hapishane yönetimi bu genelgeyi dahi uygulamaktan kaçındığı gibi uyguladıkları hak ihlallerine de fütursuca devam etmekteler.

Tecrit uygulamaları sürüyor

Yaşadıkları hak ihlallerinin rapor halinde sunulduğu bir mektup gönderen Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi tutuklu ve hükümlüleri, mektuplarında yaşadıklarını özetle şöyle sıralıyorlar:

"*B -1 blokta tekli hücrede kalan Alaattin Öğet isimli arkadaşımız tecrit ve onun uygulamaları sonucunda şizofrenik belirtiler gösteren psikolojik rahatsızlıklar yaşamaktaydı. Giderek boyutlanan rahatsızlığının bilinmesine rağmen bu rahatsızlıklarla ilgili hastaneye sevk ettirmek yerine tekli hücrelerde tutularak mevcut rahatsızlığın artmasına sebep olunmuştur. Ve bu rahatsızlığı daha da ilerlemiştir. Bu rahatsızlık neticesinde Alaatin Öğet kaldığı tekli hücrede, hücresiyle birlikte kendini yakmış, hücre camlarını kırıp vücudunun çeşitli yerlerini kesmiştir.

*Ferdi Aydın'a dışarıdan adına yatırılan Dimitrov'un "Faşizmin Yargılanması" adlı kitap toplatılması var denilerek verilmedi. 24 yıl önce verilen toplatma kararı hapishane idaresi için kitabı vermeme noktasında önemli bir gerekçe oluyor. Bu denli hassas olan hapishane idaresi zahmet edip de kitap hakkında verilen toplatma kararının kaldırılıp kaldırılmadığına bakma gereği duymuyor. İşin bir ilginç yanı da şudur ki, bizlere bu kitap birkaç yıl önce verilmiş ve okumuştuk. Duruma bakılırsa o zaman bu toplatma kararı gözlerden kaçmış.

*16.04.07 tarihinde 91 No'lu hücrede kalan İsmail Yılmaz, Coşkun Akdeniz ve 88 No'lu hücrede kalan Caner Uluç, Özgür Ertürk ve Yaşar Eriş isimli arkadaşlarımıza "elektrik sayacı endekslerinin okunması sırasında bazı odalardan elektrik harcamalarının normalden az olduğu görüldüğü' (bu durum elektriği kaçak kullandıklarına yorulmuş olmalı) gerekçe gösterilerek disiplin kurulu tarafından soruşturma açılmış ve 3 gün içersinde sözlü ya da yazılı savunma verilmesi tebligatı yapılmıştır. Adı geçen İsmail Yılmaz, Coşkun Akdeniz, Yaşar Eriş, Özgür Ertürk'e 5 gün hücre cezası Caner Uluç'a ise 10 günlük hücre cezası verilmiştir.

*Cihan Kahraman'ın 24.01.2007 tarihinde Can Dündar'a göndermek istediği mektuba, Aligül Akkaya'nın TES (Türkiye Sinema Emekçileri Sendikası)'na yollamak istediği bir adet taahhütlü mektuba, Ali Rıza Kaplan'ın DTP' ye yollamak istediği bir adet taahhütlü mektuba, Metin Yamalak'ın DTP ve TUAD' a yollamak istediği 2 adet taahhütlü mektuba ve 1 adet faksa, 4 Nisan 2007 tarihinde tüm PKK'li tutsakların Abdullah Öcalan'a yollamak istedikleri mektuplara hapishane idaresince el konuldu. El koyma gerekçesi ise yine bildik 'mektupların içeriğinde yalan yanlış beyanlar olmasıdır".

Mektupta ayrıca çeşitli dergi ve yayınların toplatılma kararı olmadığı halde toplatıldığı, verilmediği, çeşitli kırtasiye araçlarının önce hapishane kantinlerinde kendilerine satıldığını, daha sonra da yasak denilerek toplatıldıkları, keyfi disiplin cezaları verildiği belirtiliyor.

1 Mayıs'ta terör estirenler yargılansın

Bu yıl İstanbul Taksim'de yapılmak istenen 1 Mayıs kutlamaları nedeniyle İstanbul'da alınan olağanüstü önlemler ve kutlamaları engellemek için polisin yaptığı saldırıların sorumluları olan İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve İstanbul Emniyet Müdürü hakkında suç duyurusunda bulunan DİSK, KESK, TTB ve TMMOB başta olmak üzere çeşitli demokratik kitle örgütleri, sendika ve siyasi parti temsilcileri, bu kişileri istifa etmeye çağırdılar.

9 Mayıs günü Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya gelen grup adına açıklama yapan Türk Tabipler Birliği Genel Başkanı Gençay Gürsoy, polis yürüyüşlerinden, lale bayramına, konserlerden, ralli yarışlarına kadar her türlü etkinliğe açık olduğunu belirttiği Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs İşçi Bayramı'nda işçilere kapatıldığını söyledi. 1 Mayıs günü İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildiğini, 1 Mayıs kutlamalarına katılmak isteyenlerin dövülerek, coplanarak gözaltına alındıklarını, işe gitmek isteyen yurttaşların ise bütün gün trafikte kaldığını, polis tarafından atılan gaz bombaları nedeniyle 75 yaşındaki İbrahim Sevindik adlı vatandaşın hayatını kaybettiğini belirterek, "İstanbul'da terör estiren, hukuku ayaklar altına alan, tüm olayların sorumlusu olan vali ve bu suça ortak olan İstanbul Emniyet Müdürü derhal istifa etmelidir" dedi.

Açıklamanın ardından DİSK, TMMOB, TTB ve KESK temsilcileri, alkışlar eşliğinde Sultanahmet Adliyesi'ne yürüyerek, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

1 Mayıs'taki polis terörü protesto edildi

İzmir Cezaevi İnisiyatifi (İCİ) geçtiğimiz 1 Mayıs kutlamaları sırasında İstanbul Taksim Meydanı'nda yaşanan polis saldırısını protesto etmek amacıyla Konak Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yaptı.

İzmir Cezaevi İnisiyatifi adına konuşan İCİ sözcüsü Mihriban Karakaya, her türlü maç sonrasında kullanımına izin verilen bu alanın emekçilere on yıllardır bir devlet uygulamasıyla kapatıldığını belirtti. Açıklama sırasında sık sık, "Susma sustukça sıra sana gelecek" ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" şeklinde sloganlar atıldı.

Bir suç duyurusu da Ankara'dan

Sendika ve demokratik kitle örgütleri üyeleri, Taksim'de yapılacak 1 Mayıs kutlamalarına katılmak için Ankara'dan yola çıktıktan sonra yol boyunca jandarmalar tarafından engellemelerine ve İstanbul girişinde maruz kaldıkları saldırılara ilişkin suç duyurusunda bulundular.

Ankara Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasının ardından basın açıklamasına katılan kurum temsilcileri Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na sorumlular hakkında soruşturma açılması için suç duyurusunda bulundu.